

DUMITRU GĂLEȘANU

ADDÉNDUM

POEME || POEMI || POEMS

DUMITRU GĂLEȘANU

ADDÉNDUM

POEME || POEMI || POEMS

Tracus Arte

2014

DUMITRU GĂLEȘANU

**EDIȚIE ROMÂNĂ – ITALIANĂ – ENGLEZĂ
EDIZIONE ROMENA – ITALIANA – INGLESE
ROMANIAN – ITALIAN – ENGLISH EDITION**

ADDÉNDUM

POEME || POEMI || POEMS

2014

Tehnoredactor: Dumitru GĂLEȘANU

Traducere în limba engleză de Muguraș Maria PETRESCU

Traducere în limba italiană de Celesta POPA

Corectura grafică a poemelor –
versiunea italiană: Angelo MANITTA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GĂLEȘANU, DUMITRU I.

Addendum / Găleșanu Dumitru I.; trad.: Celesta
Popa, Muguraș Maria Petrescu; grafica: Garabet
Salgian. - București : Tracus Arte, 2014
ISBN 978-606-664-235-4

I. Popa, Celesta (trad.)

II. Petrescu, Muguraș Maria (trad.)

III. Salgian, Garabet (graf.)

821.135.1-1

Copyright © 2014 - Dumitru GĂLEȘANU
și Ed. Tracus Arte, pentru prezenta ediție

Editura **Tracus Arte**

Str. Pictor Sava Henția, nr. 2, Sector 1, București

Tel./Fax: 021/223.41.11

E-mail: office@edituratracusarte.ro

www.tracusarte.ro

Motto:

„(...)Numai un lucru care a fost cu adevărat gândit
are norocul să fie iar și iar «mai bine» înțeles
decât s-a înțeles chiar el pe sine.

Dar, atunci, această mai bună înțelegere
nu este meritul interpretului,
ci darul oferit de însuși obiectul interpretării.“

Originea operei de artă – **Martin HEIDEGGER**
(26.IX.1889-26.V.1976)

Motto:

„(...)Soltanto una cosa che fu veramente pensata
ha la fortuna di essere
ancora e ancora «meglio» compresa
di quella che fu compresa proprio da se stessa.
Però, allora, questa comprensione superiore
non è il merito dell'interprete,
bensì il regalo offerto dall'oggetto stesso
dell'interpretazione.“

L'origine dell'opera d'arte – **Martin HEIDEGGER**
(26.IX.1889-26.V.1976)

*

Motto:

„(...)Only the thing
which has ever been truly contemplated
has the chance of being «better» understood
again and again
than it could understand itself.
But by then, this better understanding
is not the interpreter's skill,
but the gift which has been offered
by the mere object of interpretation.“

The Origin of the Work of Art –
Martin HEIDEGGER
(the 26th of September, 1889 - the 26th of May, 1976)

Când imaginea poetică se descătușează...

Îi dau dreptate criticului A.I.Brumaru când își exprimă reținerrea față de *poezia filosofică*, ea i se pare un viciu de formă, poezia de idei fiind chemată să dezlege “toate stricările limbii”. Motive găsește chiar în volumul lui Dumitru Găleşanu, intitulat *Însemnele materiei*, criticul sprijinindu-se, în cazul lui Eminescu, pe ideea că “poetul a amestecat totul”, conceptele rămânând simple imagini.

La Dumitru Găleşanu conceptele nu se transformă, de cele mai multe ori, în imaginile cerute de poezie, ci rămân enunțuri teoretice în sine, prinse într-un aranjament vertical, care dă astfel senzația formală de poezie. Artistul-autor nu se “distruge” heideggerian, pentru a lăsa opera să treacă pe prim-plan, el rămâne regizorul suprem, care dirijează cu aplomb intrarea elementelor în imagini, din când în când făcând loc elementelor concrete ale ființei, care țin de poezie.

Este de semnalat, la acest volum intitulat *Addendum*, că autorul favorizează incarnația poetică, de această dată în detrimentul poeziei filosofice, și bine face. Căci cine vrea să citească filosofie merge la filosofie, cine vrea poezie alege poezia și nu succedanee ale ei în filosofie.

Schimbările de “paradigmă” nu sunt ceva nou, dar întotdeauna scrisul a revenit la originile sale.

Eu am scris o carte despre interpretările paradoxiste ale lui Florentin Smarandache (*Estetica paradoxismului*), încercând teoretizarea lor în spiritul esteticii “aluzive”

de astăzi, în care și scrierile lui Dumitru Găleşanu s-ar încadra, dar în concluzia demersului meu teoretic arătam că atunci când ne referim la viitorul literaturii nu putem să ne amăgim “paradoxistic”, ci să credem în revenirea la clasică literatură și la sufletul omului.

Iată un exemplu de ”seducție” din acest volum, prin care poetul ne semnalizează trezirea în sine a sensibilității lui poetice, ca și calea, în care noi credem, de urmat în poezie: “Astfel/ sedus de aura ei genuină,/ înmiresmat de verdele *pur* – împărat/ prin vămile de suflet – de-a lungul și de-a lat,/ jur-împrejur nemăsurat – eu mă lasam respirat/ ca-n matca unui râu: torent în alergare și desfrâu,/ iar timpul – asimetric – sublim între aripi țâșnea/ din toate părțile vibrând și într-un tot: deodat.../ zbor preînalt-nezburat : pretutindeni deschis,/ aidoma visului recurent prins de rețină,/ într-un punct archimedic fără contur,/ dinlăuntru-adânc : lumină divină.”

Dincolo de funcția transmisibilă a cuvintelor, poetul le resimte ca ființe vii, permutabile și zglobii, ele având menirea de a fixa spiritul în structura poeziei: “Cuvintele/ (re-)nasc și mor –/ prin legea internă-a (obârșiei) lor,/ din spatele ochilor, al frunții și-al gurii,/ ca niște ființe vii – primordiale: zglobii,/ fluturând anti-entropic pe buzele tuturor,/ precum spiritul gnostic

pulverizat atomic/ în structura/ versatilă/ a unei/
poezii.”

Până la urmă, imaginea poetică se descătușează,
purtând în sine forța demiurgică a autorului: “Goneam/
cu fruntea-n/ soare/ călări/ pe cai/ de vânt,/ să smulgem/
clipei oarbe un zvon de melopee –/ ne distilam iubirea
cea fără de cuvânt,/ sorbind-o luminoasă prin trup de
curcubeie”.

Titu Popescu

Quando l'immagine poetica si scatena...

Do ragione al critico letterario A.I.Brumaru quando è riservato in quello che riguarda la *poesia filosofica*, perché la considera un vizio di forma, la poesia delle idee essendo chiamata per svelare “le menomazioni della lingua”. Troviamo la motivazione proprio nel volume di Dumitru Găleşanu, intitolato *Insegne della materia*, il critico facendo leva, nel caso di Eminescu, sull'idea che “il poeta ha mescolato tutto”, i concetti rimanendo semplici immagini.

A Dumitru Găleşanu i concetti non si trasformano, il più delle volte, in immagini richieste dalla poesia, ma rimangono enunciazioni teoriche in sé, prese in un in una composizione verticale, che dà la sensazione formale di poesia. L'artista – autore non si “distrugge” in modo heideggeriano, per lasciar l'opera passare in primo piano, egli rimanendo il sommo regista, che *să treacă pe prim-plan, el rămâne regizorul suprem*, che dirige con disinvoltura l'entrata degli elementi nelle immagini, una volta ogni tanto lasciando posto agli elementi concreti dell'essere che fanno da poesia.

E' stao riferito, in questo volume intitolato *Addendum*, che l'autore favorisca l'incarnazione poetica, questa volta a detrimento della poesia filosofica, e fa proprio bene. Perché chi vuol leggere filosofia sceglie la filosofia, mentre chi vuol la poesia sceglie la poesia e non un suo succedaneum della filosofia.

I cambiamenti di “paradigma” non sono una cosa nuova, ma sempre il scritto ritornò alle sue origini.

Io ho scritto un libro sulle interpretazioni parossistiche di Florentin Smarandache (*Estetica paradoxismului*), cercando la loro teorizzazione nello spirito dell’estetica “allusiva” di oggi tra le quali anche gli scritti di Dumitru Găleşanu si inquadrerebbero, però nella conclusione del mio approccio teorico mostravo che riferendoci al futuro della letteratura non possiamo non illuderci in modo “parossistico”, bensì credere nel ritorno alla letteratura classica e all’animo dell’uomo.

Ecco un esempio di “seduzione” tratto da questo volume, in cui il poeta ci segnala il risveglio nel sé della sua sensibilità poetica, pure la strada da percorrere nella poesia, nella quale ci crediamo: “In questo modo/ sedotto dalla sua aura genuina,/ profumato come il verde *puro* – sovrano/ attraverso le dogane dell’anima – lungo e attraverso,/ tutto intorno e smisuratamente – io mi lasciavo odorato/ come se fossi nel letto di un fiume: torrente che corre scatenatamente,/ e il tempo – asimmetrico – sublime tra le ali schizzava/ da tutte le parti vibrando del tutto : improvvisamente.../ volo alto non-volato : dappertutto aperto,/ come il sogno ricorrente preso dalla retina,/ in un punto archimedeo illimitato,/ dal profondo : luce divina.”

Al di là della forza trasmissibile delle parole, il poeta le risente come esseri vivi, permutabili e vivaci, avendo la vocazione di fissare lo spirito nella struttura della poesia: “Le parole/ (ri-)nascono e muoiono –/ tramite la legge interna della loro [origine],/ da dietro agli occhi, dalla fronte e dalla bocca,/ come degli esseri vivi –

primordiali: vivaci,/ svolazzando anti-entropicamente
sulle labbra di tutti,/ come lo spirito gnomico
polverizzato in mod atomico/ nella struttura/ versatile/
di una/ poesia.”

Fino alla fine, l'immagine poetica si scatena , portando
in sé la forza demiurgica dell'autore: “Scappavo/ con la
fronte/ scoperta/ cavalcando/ sui cavalli/ del vento,/
strappiamo/ all'attimo cieco una diceria di melopee –/
ci distiliamo l'amore senza parole,/ sorvegliandolo in
modo luminoso attraverso il corpo arcobaleno”.

Titu Popescu

When the Poetic Image Breaks Free...

The literary critic A.I. Brumaru is right when expressing his doubt about *the philosophical poetry*; it seems to him to be a technical error, the poetry of ideas being called upon to absolve “all the harms of a language”. Leaning, like in Mihai Eminescu’s case on the idea that “the poet mixed everything”, concepts remaining mere simple images, he found out the same reasons in Dumitru Găleşanu’s volume of poetry entitled *The Marks of the Matter*.

In most of the situations, in case of Dumitru Găleşanu, concepts are not turned into images requested by poetry, but remain theoretical statements in themselves, suspended in a vertical arrangement which gives the formal sensation of poetry. In order to allow the work to be placed in the foreground, the author-artist does not “destroy” himself in the Heideggerian manner, but will keep being the supreme director who directs with audacity the coming in of the elements expressed in images, every now and then making place to the real elements belonging to the human being, elements that are in accordance with poetry.

One has to note that in this volume of poetry entitled *Addendum* the author is in favour of the poetic incarnation, only that this time it is to the prejudice of the philosophical poetry, and well he does. Because he who wants to read philosophy will go directly to philosophy, and he who wants to read poetry will pick up poetry and not its succedanea in philosophy.

Changes of a “paradigm” are not something new, however writing has always come back to its origins.

I wrote a book about Florentin Smarandache’s paradoxist interpretations (*The Aesthetics of Paradoxism*) trying their theoretization according to the present “allusive” aesthetics, where Dumitru Găleşanu’s writings would fit in too, but in the conclusion of my theoretic approach I was stating that whenever we talk about the future of literature we cannot cheat ourselves “paradoxically” speaking, but only believe in the return to the classic literature and man’s soul.

Here you are an example of “seduction” in this volume through which the poet draws our attention upon the wake-up of his poetic sensitivity, as well as the way we have to follow in the poetry we believe in: “And thus/ seduced by her genuine aura,/ perfumed like *pure* green – a king/ over the customs of the soul – far and wide,/ impossible to measure all around – I let myself inhaled/ as in a river’s bed : a running torrent in dissipation/ while time – in an asymmetry was breaking loose between the wings/ vibrating from all parts and suddenly with all possible speed.../ too high a fly never flown : opened everywhere,/ identical to the recurrent dream on the retina stuck,/ in an Archimedean spot with no contour,/ deep from inside : a divine light”.

Beyond their transmissible function, the poet can feel the words like vivid, permutable and spright creatures, with the mission of fixing the spirit in the structure of poetry: “Words/ are born (again) and die –/ through the inner law of their origin,/ from behind their eyes, their

forehead and mouth,/ just like some vivid, primordial
creatures : sprightly/ waving anti-entropically on
everybody's lips/ like the gnomic spirit sprayed
atomically/ in the versatile/ structure/ of/ a poetry."

In the end, the poetic image breaks us free, because it
ca "We were running/ with sun bathing our brows/
riding/ the horses/ of the wind/ to snatch at the blind
moment a melopoeia rumour –/ in order to distill our
wordless love/ and brightly sip it from bodies of
rainbow(...)."

Titu Popescu

**Introducere la *Addendum* –
Gândul filosofic în cosmogonia sufletului, de
Dumitru Găleşanu**

Poezie cosmică și universală, poezie interioară și introspectivă, poezie a expresiei poetice este poezia lui Dumitru Găleşanu, exponent de înaltă ținută și greutate în cultura românească a secolului XXI. În lirica sa domină gândul și infinitul, ideea și emoția, comunicate cititorului prin intermediul a numeroase imagini, paralele, metafore și simboluri. Prin intermediul cuvântului, poetul dă viață unei cosmogonii a sufletului de care cititorul nu poate rămâne decât fascinat. Acest univers este dominat mai întâi de toate de gând, adică de către minte, pentru a ajunge la o cunoaștere a omului mai degrabă filosofică decât științifică, așa cum afirma Berkeley, potrivit căruia «toate câte aparțin cerului și pământului, într-un cuvânt, toate corpurile care compun uriașul edificiu al lumii, nu există în afara minții».

Mintea este dominatoarea și ordinatoria Întregului, dar fără cuvânt nu există comunicare. Acest concept este exprimat foarte clar de Găleşanu, care afirmă că «gândul/ având un caracter/ abstract,/ cuvântul – ca instrument-al vorbirii, ne-a fost înzestrat cu bunul-simț al măsurii;/ prin urmare – în fiziologia simțirii,/ limbajul nu-i nimic altceva decât/ *sensul* nemijlocit-al gândirii». Cuvântul-gând este *lógos*-ul grecesc. *Lógos*, termen care apare de mai multe ori în lirica poetului, este manifestarea gândului prin intermediul cuvântului, este legea universală care

reglează cosmosul, este principiul activ al universului care generează viața. Gândul se poziționează în fața existenței, un circuit îndeplinit în această colecție de poezii, asemănătoare unui poem lung prin unicitatea tematicii ce se leagă în *continuum* cu celelalte publicații ale lui Găleşanu, propunându-și ca obiectiv sondarea și pătrunderea inimii omenești prin intermediul unei poezii cosmice care implică întreaga Ființă în principiul universal al existenței.

De la prima la ultima poezie poetul își pune diverse semne de întrebare: Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?, precum în lirica având titlul *Ylem*, unde este reprezentat omul cu îndoielile și certitudinile sale, cu idealurile și slăbiciunile sale. De fapt, el dorește să explice «de unde venim și[...] cum am ajuns până aici,/ la sânul materiei sub învelișul unui banal atom/ întruchipând Universul cu vasta-i arhitectură,/ ceea ce din originar noi am fost și suntem/ în fond – ca structură : om-și-natură». *Ylem* este subsanța pură, este gândul și ideea, este omul, este drumul care creează «izvodind elementele firii – îngerești oseminte/ prin tot ce-am fost, suntem și vom fi : necuvinte–/ așezăminte de suflet pulsând pe firul subțire-al creației/ din inima unui Poem sălbăticit de cuvinte–/ un Poem conceput înainte de-a ști/ ce înseamnă Universul știut/ într-un gând/ început dinainte/ de-a percepe luminii textura,/ universul cuvântului : versul – măsura : ritmul : aversul».

Găleşanu, expresie a omului contemporan și a omului universal, se îndreaptă spre descoperirea adevărului și a propriei consistențe prin intermediul filosofiei, pornind de la principiile filosofilor din

Magna Grecia, proveniți din Milet, din Eleea, din Agrigento, pentru a ajunge la o viziune mai complexă a lumii, care ar putea fi aceea reprezentată de Epicur sau de Lucretiu, Heraclit sau de Empedocle. Omul nu este altceva decât o dezordine de atomi, de atomi grei care își pun probleme, care reflectează, care au îndoieli pe care și le rezolvă, și care, în cele din urmă acceptă propria lor existență, pe de-o parte plecând în cautarea adevărului și pe de altă parte a conștiinței de Sine. Fiecare om își caută propria identitate și fiecare o găsește în propriul gând și în propria minte.

În încercarea de a încadra poezia lui Găleşanu, putem face o trimitere la *De rerum natura* de Lucretiu, poet care considera atomul ca fiind principiu al oricarui lucru și gândul ca fiind mintea coordonatoare a universului. Problema Totului și a Nimicului e pusă în sens filosofic și poetic. Afirmarea vidului, după Lucretiu, e acel punct «în care nu există nimic; și dacă ar lipsi acest lucru, corpurilor le-ar fi chiar interzis să se miște» (*De rerum natura* I, 335-337). Este vorba în mod evident despre un vid metafizic și filosofic, de care Găleşanu este conștient când afirmă că «un gol metafizic împărțindu-mă cerului/ în trupul iubirii pe portative măiestre,/ despuiat de aripi în-ființa tăcerii-/ viu-străveziu/ prin/ depărtări albastre». Vidul este deci o condiție esențială așa cum este și infinitul. Și în acest caz poetul român se poate raporta la poetul latin. Pentru primul poet, infinitul (care apare ca fiind un loc «îmi pare că nu ne-am despărțit niciodată») este un concept filosofic care coincide și cu finitul și deci consistentul cu inconsistentul: «în sensul (ne)timpului-/ cu rădăcinile prinse la nesfârșit/ în adevărul cuvântului – în finit-infinit,/ sfidând închipuirea : născocitorul

suprem». În schimb, pentru poetul latin «este imensă natura vidului, dar e sigură această profunzime luminoasă». Infinitul coincide, după Găleşanu, cu ființa supremă «cu luminile umbrei din-aparență,/ întru finit : infinit–/ că Unul-și-Același interferează cu Altul,/ aneantizându-și/ Ne-ființa/ [pururea/ Neantul]/ cum însăși/ materia obscură/ se insinuează în mit–/ central : marginal – liniar : diacron...».

Conceptul de Sine, adică de Entitate, a celui alt din Sine, coincide cu Motorul Prim al lui Toma de Aquino. Conform unui concept universal, într-o poezie care implică ființa umană, nu se poate să nu se accepte aceasta idee. Iar la Găleşanu apare acest lucru de la început până la sfârșit. Sinele este mai întâi de toate «lucrul în sine», adică esența. Dar dacă Sinele este și «un flux și un reflux de cuvinte» care se expansionează ca o magmă clocotitoare la infinit, Sinele este revelație și permanență, esență și expresie a «sentimentelor și a uitării», în realitate ia «consistență după modelul Făpturii/ ca Facere-cosmică-în-revelare-de-Sine, / supremă încercare – transfigurare-de-Sine/ a rațiunii înseși/ divine.» Sinele coincide cu esența divină, cu acel motor prim al filosofiei tomiste.

Faptul că poezia este și filosofie este ceva știut, iar poezia lui Găleşanu merge chiar pe acest drum, însă nu este deloc separată de emoțiile omenești. Una din temele pe care poetul o prezintă este iubirea, o iubire universală și cosmică, dar și o iubire terestră și tangibilă. Dacă, pe de-o parte autorul visează să scrie «o carte de iubire în care să-adun/ cu litere de aur : miraculoasă,/ de la un capăt la altul – imaginea/ nevăzută/ a lumilor», pe de altă parte, iubirea e cea

iubire pământească a raportului unuia cu celălalt: a iubirii «de om», «sigilat de flacăra visului». Aici expresia devine caldă, pasională și familiară: «iubito – vreodată,/ ne lăsăm copleșiți de simțământul iubirii –». Sau încă, poezia devine umanizată când poetul se adresează perechii sale: «frumoasa-mi frumoasă/ de dincolo de moarte,/ ad litteram – iubire/ tu mă rostești/ în cuvânt,/ într-un rest de lumină/ mă însoțești pe pământ[...]».

Poemul naturii se transformă deci în poemul iubirii și al sentimentului, al idealurilor și al conceptelor care domină universul, în tentativa de a percepe viața în raportul etern cu moartea. Viața nu este altceva decât un semn de întrebare, dar această întrebare trebuie să primească un răspuns, iar răspunsul este alternanța vieții cu moartea, este consistența cuvântului care dă viață, cuvânt care nu este altceva decât «sensul direct al gândului», un spirit gnostic pulverizat în atomi, concretizat în poezie. Poezia devine deci scop al vieții, permițând să calce «moartea pre moarte călcând» într-un orizont logic și inteligibil constituit dintr-un univers noumenic, care se îndreaptă către «metaforă și vers,/ între avers și revers».

Gândul și poezia, universul și omul nu sunt materie pură, sunt lumină. Universul este făcut din lumină și întuneric, dar acest lucru permite omului să vadă propria sa lumină, în timp ce întunericul îi permite conștientizarea luminii. Efectele optice și luminoase în poezia lui Găleşanu sunt în permanență prezente. Lumina apare ca fiind «trăită cândva», punând în evidență unicitatea sa. Chiar din acest motiv, în poemele sale acest cuvânt se regăsește de 52 de ori, în

timp ce cuvântul ‘întuneric’ doar de 7 ori, acest lucru indicând mișcarea continuă și permanentă către lumină, către lumi transcendente și luminoase, către un adevăr cucerit prin intermediul analizei elementelor cosmice, printr-un Lógos, un cuvânt universal, o esență divină, care dă consistență eului, unui fenomen creativ care merge dincolo de limitele timpului și ale spațiului.

Spațiul și timpul sunt limitate pentru om, dar chiar ele sunt cele care permit să conștientizeze existența. În contextul unei *coincidentia oppositorum*, caracteristică filosofiei medievale, timpul coicinde cu non- timpul iar poetul e perfect conștient când scrie că se lasă efectiv transportat «între particule-stele,/ în spațiul-fără-de-spațiu[...]».

Traseul poetic al lui Dumitru Găleşanu este clar, după cum rezultă din acest *Addendum* care se află între filosofie și poezie, între emoție și materie, între suflet și corp, dar și din operele sale precedente precum *Fugă spre roșu*, *Însemnele materiei* sau *Pe corzile luminii*. El parcurge traseul uman și intelectual pentru a înțelege și a revela celorlalți sensul profund al existenței, dizolvând acele îndoieli care l-au chinuit în viață, dând certitudini, certitudini provizorii care pot fi schimbate, însă oricum certitudini, pentru a putea îmbogăți spiritul uman în definirea omului, cu capacitățile sale de a reflecta și a verifica acele limitari ale universului pe care îl observă și asupra căruia meditează în fiecare zi.

În **om** apare acel Sine, acel Dumnezeu care își cunoaște propria limitare și devine conștient, dar care percepe forța și valența de a fi o ființă cu greutate, care reușește să domine și să construiască, să reconstruiască

și să demoleze un întreg univers. Poezia lui Găleşanu, este tocmai din acest motiv fascinantă, pentru că împinge omul către vis cu aspirațiile și cele mai profunde dorințe de eternitate și de infinit.

Nu vom fi decepționați citind aceste poezii, aproape mici tablouri-poeme, ci vom avea conștiința, și o spunem împreună cu Lucretius, că «timpul în sine nu există, ci sunt chiar lucrurile cele care fac să nască sensul timpului, gândul a ceea ce s-a îndeplinit, petrecut, și de ceea ce este prezent și în final, de ceea ce va fi» (*De rerum natura*, I, 459-461), la care face referință poetul Găleşanu : «între paranteze de viață și moarte – destin,/ de dincolo de timp – la judecata de-apoi/ înveșmântat în roșu invizibil mă-nclin/ dând socoteală privirilor tale, iubito—/ sub coperta groasă-a existenței...».

Prin intermediul jocurilor de cuvinte, prin reflecție și emoție poetul ajunge la acel sens al calmului universal care îi permite să trăiască un echilibru perpetuu între suflet și corp, între sens și spirit, întru adevăr și lumină pentru a construi acel ritm interior care face etern omul și gândul său.

Prof. Angelo Manitta

Scriitor și poet,

Accademia Internazionale Il Convivio (Italia)

**Introduzione a “Addéndum” –
Il pensiero filosofico nella cosmogonia
dell’anima, di Dumitru Găleşanu**

Poesia cosmica e universale, poesia interiore e introspettiva, poesia dell’espressione potente, è quella di Dumitru Găleşanu, esponente di grande levatura e spessore della cultura romena del XXI secolo. Nella sua lirica domina il pensiero e l’infinito, l’idea e l’emozione, comunicati al lettore attraverso numerose immagini, parallelismi, metafore e simboli. Il poeta attraverso la parola dà vita ad una cosmogonia dell’anima, della quale il lettore non può che restarne affascinato. Questo universo è dominato innanzitutto dal pensiero, cioè dalla mente, per giungere ad una conoscenza dell’uomo più filosofica che scientifica, proprio come afferma Berkeley, secondo il quale «tutto l’ordine dei cieli e tutte le cose che riempiono la terra (insomma tutti quei corpi che formano l’enorme impalcatura dell’universo) non hanno alcuna sussistenza senza una mente».

La mente quindi è la dominatrice e l’ordinatrice del Tutto, ma senza la parola la comunicazione non esiste. Questo concetto viene chiaramente espresso da Găleşanu, il quale afferma che «il pensiero/ avendo un carattere/ astratto,/ la parola – come strumento del discorso,/ ci fu fornita con un buon senso della misura; / dunque – nella fisiologia del sentimento, / il linguaggio non è altro che / il senso diretto del pensiero». La

parola-pensiero è il *lógos* nel senso greco. Il *lógos*, termine che ricorre più volte nelle liriche del poeta, è la manifestazione del pensiero attraverso la parola, è una legge universale che regola il cosmo, è il principio attivo dell'universo che genera la vita. Il pensiero si fa quindi modo per porsi di fronte all'esistenza, percorso compiuto in questa raccolta di poesie, simile ad un lungo poema per l'unicità della tematica, da collegare in continuum alle altre pubblicazioni di Găleşanu, che si propongono l'obiettivo di scandagliare e penetrare l'animo umano, attraverso una poesia cosmica che coinvolge l'intero Essere nel principio universale dell'esistere.

Dalla prima all'ultima poesia il poeta si pone diversi interrogativi: Chi siamo? Da dove veniamo? Verso dove andiamo?, come nella lirica dal titolo *Ylem*, figura che rappresenta l'uomo con i suoi dubbi e le sue certezze, con i suoi ideali e le sue debolezze. Egli, infatti, manifesta l'obiettivo di spiegarsi «da dove arriviamo e[...] come siamo arrivati qui,/ al seno della materia sotto l'involucro di un semplice atomo/ incorporando l'Universo con la vasta architettura,/ quello che dall'originario fummo e siamo/ in fondo – come struttura : uomo-e-natura». *Ylem* è la sostanza pura, è il pensiero e l'idea, è l'uomo, è il percorso che crea «gli elementi dell'innato – angelica ossatura/ tramite tutto quello che fummo, siamo e saremo: le non parole –/ dimore di anima pulsando sul filo sottile della creazione/ dal cuore di un Poema reso selvatico dalle parole –/ un Poema concepito prima di sapere/ cosa vuol dire l'Universo conosciuto/ in un pensiero / cominciato prima/ di percepire la trama della luce,/

l'universo della parola : il verso – la misura: il ritmo: il diritto della moneta».

Găleşanu, espressione dell'uomo contemporaneo e dell'uomo universale, va alla ricerca della verità e della propria consistenza attraverso la filosofia, prendendo le mosse dai principi dei filosofi della Magna Grecia, provenienti da Mileto, da Elea, da Agrigento, per giungere ad una visione più complessa del mondo, quale può essere quella presentata da Epicuro o da Lucrezio, da Eraclito o da Empedocle. L'uomo non è altro che un ammasso di atomi, ma atomi pensanti, che si pongono dei problemi, che riflettono, che hanno dei dubbi, che li risolvono, e infine che accettano la propria esistenza, andando da una parte alla ricerca della verità e dall'altra alla coscienza del Sé. Ogni uomo cerca la propria identità e ciascuno la trova nel proprio pensiero e nella propria mente.

Se alla poesia di Găleşanu si vuole trovare un riscontro letterario, è possibile individuarlo nel *De rerum natura* di Lucrezio, poeta che pone l'atomo come principio di ogni cosa e il pensiero quale mente coordinatrice dell'universo. Il problema del Tutto e del Nulla è posto in senso filosofico e poetico. L'affermazione del vuoto, secondo Lucrezio, è quel punto «in cui non c'è nulla; e se mancasse questo, ai corpi sarebbe addirittura vietato di muoversi» (*De rerum natura* I, 335-337). Si tratta chiaramente di un vuoto metafisico e filosofico, e di questo anche Găleşanu ne è cosciente quando afferma «un vuoto metafisico dividendomi dal cielo/ nel corpo dell'amore sulle partiture arcane,/ denudato dalle ali nell'essere del silenzio-/ vivo-evanescente/ attraverso/ lontananze

celesti». Il vuoto quindi è una condizione esistenziale come pure l'infinito. Anche in questo caso il poeta romeno può essere rapportato al poeta latino. Per il primo l'infinito (che appare come luogo «dove mi sembra che non ci dividemmo mai») è una concezione filosofica che coincide anche con il finito, quindi il consistente con l'inconsistente: «nel senso del (non)tempo –/ con le radici prese all'infinito/ nella verità della parola – nel finito-infinito,/ sfidando la fantasia : sommo inventore». Invece per il poeta latino «è immensa la natura del vuoto, ma è certa questa profondità luminosa». L'infinito coincide quindi, secondo Găleşanu, con l'essere supremo «con le luci dell'ombra apparentemente, / verso il finito: infinito –/ che l'Uno-e-lo Stesso interferisce con l'Altro,/ annientandosi/ il Non essere/ [per sempre/ il/ Nulla]/ come la stessa / materia oscura / si insinua nel mito –/ centrale : marginale – lineare :/ diacronico...».

Il concetto del Sé, cioè dell'Ente, dell'altro da Sé, coincide con il Motore Immobile di Tommaso d'Aquino. In una concezione universale, in una poesia che coinvolge l'entità umana non si può fare a meno di questa idea. E in Găleşanu appare presente dall'inizio alla fine. Il Sé è innanzitutto la «cosa in sé», quindi l'essenza. Ma il Sé è anche «un flusso e un riflusso di parole» che si espande come un magma bollente all'infinito. Il Sé è rivelazione e permanenza, essenza ed espressione di «sentimenti e di oblio», in pratica prende «consistenza secondo il modello della Creatura/ come la Genesi -cosmica-nella-rivelazione-del-Sé,/ sommo tentativo –/ trasfigurazione-del-Sé/ della ragione stessa/ divina». Il Sé quindi coincide con

l'essenza divina, con quel motore immobile della filosofia tomistica.

Che la poesia sia anche filosofia è cosa nota, e la poesia di Găleşanu corre proprio su questa scia, ma non è assolutamente avulsa dalle emozioni umane. Uno dei temi, infatti, che il poeta ci presenta è l'amore, un amore universale e cosmico, ma anche un amore terreno e tangibile. Se da una parte, infatti, l'autore sogna di scrivere «un libro d'amore dove raccogliere/ con lettere dorate: miracolosa,/ da un capo all'altra -/ l'immagine/ mai vista / dei mondi», dall'altra parte l'amore è quello terreno del rapporto con l'altra: dell'amore «da uomo», «sigillato dalla fiamma del sogno». Qui l'espressione si fa calda, passionale e familiare: «tesoro mio – mai,/ ci lasciamo sopraffatti dal sentimento dell'amore». O ancora di più, la poesia si fa umana quando il poeta si rivolge alla sua metà: «mia bellissima/ al di là della morte, / ad litteram – amore/ tu pronunci il mio nome/ nella parola,/ in un residuo di luce/ mi accompagni sulla terra...».

Il poema della natura si trasforma quindi in poema dell'amore e del sentimento, delle idealità e dei concetti che dominano l'universo, nel tentativo di percepire la vita nel rapporto eterno con la morte. La vita non è altro che un punto di domanda, ma a questa domanda si vuole dare una risposta, e la risposta è l'alternanza della vita con la morte, è la consistenza della parola che dà vita, parola che non è altro che «il senso diretto del pensiero», uno spirito gnomico polverizzato in atomi, concretizzato nella poesia. La poesia diventa quindi scopo di vita, e permette di calpestare «la morte con la morte» in un orizzonte logico e intellegibile costituito

da un universo noumenico che volge tra «metafora e verso,/ tra diritto e rovescio».

Il pensiero e la poesia, l'universo e l'uomo non sono pura materia, sono luce. L'universo è fatto di luce e di buio, ma quello che permette all'uomo di vedere è proprio la luce, mentre il buio gli concede la coscienza della luce. Gli effetti ottici e luminosi nella poesia di Găleşanu sono perennemente presenti. La luce appare come «vissuta una volta», mettendo in evidenza la sua unicità. Proprio per questo nel suo poema tale parola è quella che ricorre per ben 52 volte, mentre la parola 'buio' solo 7 volte, questo ad indicare un movimento continuo e perenne verso la luce, verso mondi trascendenti e luminosi, verso una verità conquistata attraverso l'analisi degli elementi cosmici, attraverso un Lógos, una parola universale, una essenza divina, che dà consistenza all'io, in un fenomeno creativo che travalica i confini del tempo e dello spazio.

Lo spazio e il tempo sono un limite per l'uomo, ma sono proprio questi due concetti che permettono di prendere coscienza dell'esistenza. Nell'ambito di una *coincidentia oppositorum*, caratteristica di tanta filosofia medievale, il tempo coincide con il non-tempo e il poeta di questo ne ha pienamente coscienza quando scrive che si lascia effettivamente trasportare «tra particelle-stelle,/ nello spazio -senza-lo-spazio [...]/ attraverso il tempo-non tempo senza tempo».

Il percorso poetico di Dumitru Găleşanu è chiaro, come ci conferma con questo *Addendum* che corre tra filosofia e poesia, tra emozione e materia, tra anima e corpo, ma pure con le altre sue precedenti opere come

Fuggire verso il rosso, Insegne della materia o Sulle stringhe di luce. Egli compie un percorso umano e intellettuale per capire e rivelare agli altri il senso profondo dell'esistenza, dissolvere quei dubbi che hanno assillato la sua vita, e dare delle certezze, certezze provvisorie, possibili di mutamento, ma pur sempre certezze, per poter arricchire lo spirito umano nella definizione di uomo, con le sue capacità di riflettere e verificare la contingenza di quell'universo che ogni giorno vive, osserva e medita.

Nell'uomo appare quel Sé, quel Dio, che conosce la propria limitatezza e ne prende coscienza, ma che percepisce la sua forza e la sua valenza di essere pensante, che riesce a dominare e costruire, ricostruire e demolire un intero universo. La poesia di Găleşanu, proprio per questo è affascinante, perché spinge l'uomo al sogno con le sue aspirazioni e i suoi profondi desideri di eternità e di infinito.

Leggendo queste poesie, quasi piccoli quadri di un poema, non se ne resta delusi, ma si ha la coscienza, per dirla con Lucrezio, che «il tempo per sé non esiste, ma sono le cose stesse a far nascere il senso del tempo, il pensiero di ciò che è compiuto, trascorso da noi, e di ciò che è presente e infine di ciò che sarà» (*De rerum natura*, I, 459-461), a cui il poeta Găleşanu ribatte: «tra parantesi di vita e di morte – destino,/ al di là del tempo – al giudizio universale/ vestito di rosso invisibile mi piego/ dando conto ai tuoi sguardi, tesoro –/ sotto la coperta pesante dell'esistenza...».

Attraverso il gioco della parola, attraverso la riflessione e l'emozione il poeta raggiunge quel senso

universale di quiete che gli permette di vivere un perenne equilibrio tra anima e corpo, tra senso e spirito, tra verità e luce per costruire quel ritmo interiore che eternizza l'uomo e il suo pensiero.

Prof. **Angelo MANITTA**
Scrittore e poeta,
Accademia Internazionale Il Convivio (Italia)

**An Introduction to *Addendum* –
The Philosophic Thought in the Cosmogony of
the Soul, by Dumitru Găleşanu**

A cosmic and universal poetry, an interior and introspective poetry, a poetry of the poetic expression, this is the poetry of Dumitru Găleşanu an outstanding representative of the 21st century Romanian culture. In his lyrics there dominate thought and infinite, idea and emotion, communicated to the reader through innumerable images, parallels, metaphors and symbols. Through the intermediary of the word, the poet gives life to a cosmogony of the soul which fascinates the reader. This universe is dominated first of all by the thought, i.e. by the spirit, in order to get to a man's knowledge rather philosophical than scientific, as Berkeley used to state. According to him «whatever belongs to the sky and earth, in one word, all bodies that form that huge edifice of the world cannot exist outside one's mind.»

Mind is the dominator and the data processing machine of the Whole, but there is no communication without word. This concept is very clearly expressed by Dumitru Găleşanu who states that «the thought/ having an abstract/ character/ the word – as an instrument of speech, was given to us as with the common sense of measure;/ consequently – in the physiology of the feeling,/ language is nothing else but/ the direct *sense* of thinking». The word – thought is the Greek *lógos*. *Lógos*, a term which appears several times in the poet's

lyrics, is the manifestation of the thought through the intermediary of the word, the universal law that fixes the cosmos, the active principle of the universe which generates life. Thought places itself in front of existence, a whole circuit accomplished in this collection of poems, similar to a long poem through the uniqueness of the theme which is *continuously* connected to Dumitru Găleşanu's other publications, having as an objective the analysis and the insight of the human heart through the intermediary of a cosmic poetry which involves the whole Being in the universal principle of the existence.

From the first to the last poem, the poet asks himself several questions: "Who are we?" "Where do we come from?" "Where do we go?" like in the lyrics entitled *Ylem*, where man with his own doubts and certainties, with his own ideals and weaknesses is represented. Actually speaking, he wishes to explain «where we come from and [...] how we got up to here,/ to the bosom of the matter under the cover of an ordinary atom/ embodying the Universe with its vast architecture,/ what, from the original, we have been and are/ actually speaking – as a structure : man-*and*-nature». Ylem is the pure substance, the thought and the idea, the man, it is the way which creates «making the elements of the being – angel-like bones/ through everything we have been, are and will be : non-words –/ settlements of the soul throbbing on the thin thread of creation/ from the heart of a Poem becoming wild of words –/ a Poem conceived before knowing/ what means the known Universe/ in a thought/ begun before/ perceiving the texture of light,/ the universe of the word : verse – measure : rhythm : obverse».

Starting from the principles of the great Greek philosophers in Miletus, Elea, Agrigento, in order to get to a more complex vision about the world, which could be the one represented by Epicurus or Lucretius, Heraclitus or Empedocles, Dumitru Găleşanu is the expression of the contemporary and universal man who has been directing himself to the discovery of the truth and of his own consistency through philosophy. Man is nothing else but a disorder of atoms, of heavy atoms which wonder about certain things, reflect, have doubts that they try to solve, and which, finally accept their own existence, from the one hand leaving in search of the truth and, from the other hand leaving in search of the Self consciousness. Every man looks for his own identity and every man finds it out in his own thought and in his own spirit.

In our attempt to frame Dumitru Găleşanu's poetry we can make a reference to Lucretius' *De rerum natura*. In it, the latter considered atom to be the principle of any thing while thought was the coordinating mind of the universe. The problem of Everything and Nothing is considered from a philosophic and poetic point of view. According to Lucretius, the confirmation of nothingness is that point «where there is nothing; and if this thing was missing, bodies would even be forbidden to move» (*De rerum natura* I, 335-337). It is obviously a metaphysical and philosophic nothingness that Dumitru Găleşanu is aware of when stating that «a metaphysical nothingness dividing me with the sky/ in that body of love on sublime staves,/ deprived of wings in-the being of silence –/ vivid-translucent/ through/ blue distances». So, just like infinite, nothingness is an

essential condition. In this case too, the Romanian poet can be compared with the Latin poet. For the former poet, infinite (which appears to be a place «it seems to me that we have never split apart») is a philosophic concept which also coincides with the finite and consequently, the consistent with the inconsistent: «to the sense of (non)time –/ with the roots fixed endlessly/ in the truth of the word – in the finite-infinite,/ defying fantasy : the supreme inventor.» In exchange, for the Latin poet «nature's nothingness is immense, yet this luminous deepness is certain.» According to Dumitru Găleşanu, the infinite coincides with the supreme being «with the lights of the apparent shadow,/ to the finite : infinite –/ that the One-and-the Same interferes with Another,/ minimizing its/ Non-being/ [always/ Nothingness]/ as the obscure matter/ in itself/ insinuates in the myth –/ centrally : marginally – linearly : diachronically...»

The concept of Self, i.e. of Entity, of the other Self, coincides with Thomas Aquinas' First Engine. According to a universal concept, in a poetry which involves human being this idea has to be accepted. And in Dumitru Găleşanu's work this thing is present from the beginning to the end. Self is first of all «the thing in itself» i.e. the essence. Only if Self is also «an ebb and flow of words» which expands endlessly like a boiling magma, Self is revelation and permanence, an essence and an expression of «the feelings of oblivion», actually speaking it gets «a consistency according to the Being's model/ as a cosmic-Genesis-in-a-Self-revelation,/ a supreme ordeal – a-Self-transfiguration/ of the divine reason/ in itself. » Self coincides with the divine

essence, with that first engine of Thomas Aquinas' philosophy.

The fact that poetry is also philosophy is something known by everybody, and Dumitru Găleşanu's poetry follows the same path, yet it is not at all separated by the human emotions. One of the themes that is presented by the poet is *love*, a universal and cosmic love, but also a terrestrial and tangible love. If, on the one hand, the author dreams of writing "a book of love where I could gather together/ with love letters : myraculous,/ from one side to the other – the unseen/ image/ of the worlds", on the other hand, love is that very earthly love of a common relationship : of the love «of a man», «sealed by the dream's flame». Here, expression becomes warm, passionate and familiar: «my sweetheart – do we ever/ let ourselves overwhelmed by the feeling of love». Or, even better, poetry turns to be humanized when the poet speaks directly to his mate: «my beautiful beauty/ from beyond death,/ ad litteram – love/ you utter me/ in the word,/ in a rest of light/ you accompany me on the earth [...]».

So, the poem of nature turns into the poem of love and feelings, of ideals and concepts that rule the universe in their attempt to perceive life in their eternal relationship with death. Life is nothing else but a question mark, but this question has to get an answer, and this answer is the alternance of life and death, the consistency of the word which gives life, a word which is nothing else but «the direct sense of the thought», a gnostic spirit sprayed in atoms, materialized in poetry. So, poetry becomes an aim of life, allowing «death to trod upon death» in a logic and intelligible horizon constituted in

a noumenal universe, which directs itself towards «metaphor and verse,/ between obverse and reverse».

Thought and poetry, universe and man are not pure matter, but light. The Universe is made of light and darkness, however this thing allows man to see his own light, while darkness allows him to be aware of light. Optical and luminous effects are always present in Dumitru Găleşanu's poetry. Light appears to be «lived some time ago», emphasizing its unique character. Right from this very reason *light*, as a word, can be found 52 times, while *darkness* only 7 times; this thing indicates the continuous and permanent movement towards light, towards transcendent and luminous worlds, towards a truth conquered with the help of the analysis of the cosmic elements, through *Lógos*, a universal word, a divine essence, which gives consistence to the ego, to a creative phenomenon which goes beyond the limits of time and space.

For man, space and time are limited, yet they are the ones that allow existence to become conscious. According to the context of a *coincidentia oppositorum*, a characteristic of the medieval philosophy, time coincides with non-time, while the poet is perfectly conscious when he writes that he lets himself float away «among particles-stars,/ within the space-without-space[...]».

Dumitru Găleşanu's poetic journey is a very lucid one, as it can be easily seen from this *Addendum* which can be found between philosophy and poetry, between emotion and matter, between soul and body, but also from his previous literary works such as *Running*

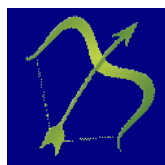
towards Red, The Signs of Matter, or On the Strings of Light. In order to understand and reveal to the others the profound sense of existence, he goes through the human and intellectual direction dissolving those doubts that have tormented him in his life, giving certitudes, temporary certitudes that could be changed, yet certitudes, in order to be able to enrich human mind for the man's definition with his capacities to reflect and check those limits of the universe that he can observe and about which he can meditate on a daily basis.

There appears in **man** that Self, that God who knows his own limits thus becoming aware of them. However, he perceives his own power and valence of being a real human being, being able to rule and build up, rebuild and demolish a whole universe. Just for this very reason, Dumitru Găleşanu's poetry is a fascinating one, because it pushes man towards a dream with the deepest aspirations and desires of eternity and infinite.

We shall not at all be disappointed when reading these poems, almost small pictures-poems, but we shall have the consciousness (and we state this together with Lucretius) that «time in itself does not exist, but there are the very things that make the sense of time be born, the thought of what has been accomplished, lived, and of what is present and, finally, of what it will be» (*De rerum natura*, I, 459-461). This is Dumitru Găleşanu's reference: «between life and death – destiny parentheses,/ from beyond time – at doomsday/ wrapped in invisible red I bow down/ accounting for your looks, my sweetheart –/ under the thick cover of existence...».

Through the intermediary of the play words, through reflection and emotion, the poet can reach that universal calmness which allows him to live a perpetual equilibrium between soul and body, between sense and mind, for the truth and light in order to build that inner rhythm which makes man and his thought eternal.

Prof. **Angelo MANITTA**
Writer and poet,
Accademia Internazionale Il Convivio (Italy)

Addendum

Din
zori-de-zi
ea petrecea zeiește lângă mine –
făptură subțiată de patimi și de vânt,
cu elocința Lunei : fior îndepărtat –
inoculând tăria iubirii în cuvânt,
ea mă strângea de-a-ntregul
și
numai
pentru sine,
între clar și obscur – îngemănat
aidoma luminii de-un cer însingurat.

Astfel
sedus de aura ei genuină,
înmiresmat ca verdele pur – împărat
prin vămile de suflet – de-a lungul și de-a lat,
jur-împrejur nemăsurat – eu mă lasam respirat
ca-n matca unui râu : torent în alergare și desfrâu,
iar timpul ~ asimetric ~ sublim între aripi țășnea
din toate părțile vibrând și întru-totul : deodat'...
zbor preînalt-nezburat : pretutindeni deschis,
aidoma visului recurent prins de retină,
într-un punct arhimedic fără contur,
dinlăuntru-adânc : lumină divină
întru
foamea
de lucruri –
dintru Sinea indusă pur,
între clar și obscur : din real în-abstract.

Ea
mă privea
altfel de cum încă tânăr eram
sub clopotul cosmic ținându-mi loc de culoare,
desprimăvărat ca un arc încordat alipit de retină,
prin grația divină destins în-lumină,
alergând : ondulând
nemărginit,
înspre
locul
intim
în care
materia
devine a-pururea gând –
spre ceea ce-am fost dar nu voi mai fi,
destinul meu călător – sub dalbe cruci de lumină,
prin Graalul celest – înfinit așezând : înfinit ondulând.

Ea
petrecea-n
zorii-de-zi pe lângă mine,
aidoma ținându-mi și loc de retină,
neîncăpătorul meu suflet `n-totUna era,
universul-Cuvânt replicând *substanța* Sa,
Ah, trupul ei alb mă îmbrățișa cu vederea!,
mișcare din mișcare fiindul `n-Abis luneca
prin versul : azur de(s-)mărginit de lumină,
de pretutindenea venind – spre nicăierea,
dintru ceea ce-am fost și încă voi fi –
o dulce povară `ntru verbul “a fii”,
prin Lógosul ființei – rotund,
din ceea ce sunt pe pământ
și [totuși] nu voi mai fi
în alt-când,

între sfere virgine
 mereu
adăugându-mă,
 mereu
risipindu-mă,
 mereu
adăugându-mă,
 mereu
risipindu-mă,
 mereu
risipindu-mă,
 eu(...)

BLUE GARDEN

Addendum

Dall'
alba
lei trastullava vicino a me –
creatura indebolita da passioni e dal vento,
con l' eloquenza della Luna : brivido allontanato –
inoculando il potere dell' amore nella parola,
lei mi stringeva al suo petto
e soltanto
per sé,
tra chiaro e oscuro – assieme
come la luce di un cielo solitario.

In questo modo
sedotto dalla sua aura genuina,
profumato come il verde puro – sovrano
attraverso le dogane dell'anima – lungo e attraverso,
tutto intorno e smisuratamente – io mi lasciavo odorato
come se fossi nel letto di un fiume : torrente che corre
scatenatamente,
e il tempo ~ asimmetrico ~ sublime tra le ali schizzava
da tutte le parti vibrando del tutto : improvvisamente...
volo alto non-volato : dappertutto aperto,
come il sogno ricorrente preso dalla retina,
in un punto archimedeo illimitato,
dal profondo : luce divina
nella
fame
delle cose –
dal Sé indotto in modo puro,
tra chiaro ed oscuro : dal reale verso l'astratto.

Lei
mi guardarva
diversamente da come [ancora] giovane ero
sotto la campana cosmica
che mi faceva le veci del colore,
rinverdendo come un arco teso attaccato alla retina,
attraverso la grazia divina distesa nella luce,
correndo : ondeggiando
in modo illimitato,
verso
il posto
intimamente
nel quale
la materia
diventa per sempre pensiero –
verso quello che fui e non sarò più,
il mio destino pellegrino – sotto candidi croci di luce,
attraverso il Graal celeste – infinitamente seduto:
infinitamente ondeggiando.

Lei
trastullava
all'alba vicino a me,
similmente fare le veci della retina,
la mia anima era disagiata nel Tutto,
l'universo -Parola replicando la Sua sostanza,
Ahimé, il suo corpo candito
mi abbracciava con la vista!,
movimento nel movimento
essendo nell'-Abisso scivolava
tramite il verso : azzurro (i-)llimitato dalla luce,
dappertutto arrivando –
verso il nulla / da nessuna parte,
da quello che fui e ancora sarò –

un dolce peso del verbo “essere”,
attraverso il Lógos dell’essere – rotondo,
da quello che fui sulla terra
e [tuttavia] non sarò più
in un futuro,
tra le sfere vergini
sempre
aggiungendomi,
sempre
dissipandomi,
sempre
aggiungendomi,
sempre
dissipandomi,
sempre
dissipandomi,
io (...)

Addendum

From
early dawn
she was radiating joy by my side –
a creature refined by passions and wind,
with the eloquence of the Moon : a banished thrill –
inoculating the strength of love into the word,
she kept on hugging me entirely
and only
for herself,
twinning the clear and the dim – combined
like the light of the lonely sky.

And thus
seduced by her genuine aura,
perfumed like pure green – a king
over the tolls of the soul – far and wide,
impossible to measure the circumference –
I let myself inhale as in a river's bed :
a running torrent of wild passions
while time ~ asymmetrically ~
freely gushing sublimely between wings
vibrating from all parts
and suddenly with all possible speed...
too high a fly never flown : opened everywhere,
identical to the recurrent dream on the retina stuck,
in an Archimedean point with no contour,
deep from inside : a divine light
for the hunger of things –
from the purely induced Self,
between clear and obscure : the real in abstract.

She
was looking at me
in a different way that I still was young
under the cosmic bell in the place of my colour
deprived of spring like a strained
bow stuck to the retina,
through the divine gravitation, running
relaxed in the light : waving,
endlessly
to
the intimate
place
where
matter
will always turn into a thought –
to what I was but I will never be,
my errant destiny – under white crosses of light
through the celestial Grail – displaying the infinite :
ondulating the infinite.

She
had a wonderful time
early at dawn by my side,
actually speaking in place of my retina,
my unfitting soul was only One,
the universe-Word replicating to Its substance,
Ah me, her white body
was wrapping me with her sight!,
movement of movement
the being in Abyss was slipping
through the verse : (un)bounded of light azure,
coming from anywhere – going to nowhere,
from what I was and I will be –
a sweet burden towards the verb “to be”

through the Lógos of being – round too,
from what I am on this Earth
and [yet] I won't be
in a different-when,
among virgin spheres
always
adding myself,
always
scattering myself,
always
adding myself,
always
scattering myself,
always
scattering myself,
I(...)

Adeverindu-se Sieși

Sensul
discursului ontic
este propria *știință*-conștiință
a Ființei-ca-Ființă,
un lógos lăuntric
despre Unu-multiplu,
urzit cu migală
în limba
universală
a
Ființei,
în prae-(s)-ens
proiectat neștiut –
înaintând-*înaintea* cu propriul trecut
înspre- ceea-ce-pururi-este-în-Ființă,
adeverindu-se Sieși dintru ne-Ființă.

Înspațiat
metafizic
prin ființa gândită –
sensul discursului ontic
este propria-mi *știință*-conștiință
a Ființei-ca-Ființă,
dinlăuntrul Prezenței –
un lógos lăuntric universal
prin Ființa gândită
ce subîntinde
eternul,

un
reper
absolut
înaintând-*înaintea*
a- ceea-ce-este-ființarea-în-Ființă,
paradisul – infernul
între real – ideal : omenesc și ceresc,
din propriul trecut obiectivat actual
(prin Ființa gândită supraceresc)
adeverindu-se : Sieși –
A-tot-Ființă.

Avverandosi a Se stesso

Il senso
del discorso ontologico
è la propria *scienza*-coscienza
dell'Essere-come-Essere,
un *lógos* interno
sull'Uno -molteplice,
faticosamente tracciato
nel linguaggio
universale
dell'
Essere,
nel prae-(s)-ens
progettato in modo sconosciuto –
inoltrarsi-*prima* con il proprio passato
da-quello-che-eternamente- è-nell' -Essere,
avverandosi a Se stesso nel non-Essere.

Nello spazio
in modo metafisico
tramite l'essere pensato –
il senso del discorso ontologico
è la propria *scienza*-coscienza
dell'Essere-come-Essere,
dal dentro la Presenza –
un *lógos* interiore universale
tramite l'Essere pensato
che delimita
l'eterno,

un
punto di riferimento
assoluto
inoltrarsi-*prima*
di-quello-che- è -l'esistenza-nell'-Essere,
il paradiso – l'inferno
tra il reale – ideale : umano e celeste,
nel proprio passato reso oggettivo attualmente
(tramite l'Essere pensato in modo sovraceleste)
avverandosi : a Se stesso –
di tutto-l'-Essere.

Convincing Oneself to Be True

The sense
of the ontic discourse
is one's *science*-conscience
of the Being-like-a-Being,
an inner Lógos
about the multiple-One,
woven meticulously
in
the Being's
universal
language
the projected unknown
prae-(s)-ens –
forwarding- *the forward* with its proper past
towards-what-for-ever-is-in-the-Being
convincing Oneself in the non-Being.

Without space
metaphysically
through the thought of being –
the sense of the ontic discourse
is my own *science*-conscience
of the Being-as-a-Being,
from within the Presence –
a universal inner lógos
through the Being thought out
which sub-extends
the eternal,

an
absolute
reference point
going-*before*
what-is-the-creation-into-Being,
paradise – inferno
between real - ideal : human and celestial
out of its own past aiming at a present objective
(through the thought out Being in a super-celestial way)
Convincing Oneself : to be true –
The-all-Being.

Bunul simț-al măsurii

Gândul
având un caracter
abstract,
cuvântul – ca instrument-al vorbirii,
ne-a fost înzestrat cu bunul-simț al măsurii;
prin urmare – în fiziologia simțirii
limbajul nu-i nimic altceva decât
sensul nemijlocit-al gândirii,
din inima lucrurilor
izvodind
în
antract...

Cuvintele
(re-)nasc și mor –
prin legea internă-a obârșiei lor,
din spatele ochilor, al frunții și-al gurii,
ca niște ființe vii – primordiale : zglobii,
fluturând anti-entropic pe buzele tuturor,
precum spiritul gnostic pulverizat atomic
în structura
versatilă
a unei
poezii.

Gândul
având
un caracter abstract,

în spațiul interior-al privirii –
iubita mea, într-un vehicul poetic te simt
cu sufletul, cu inima lui – în ultimă instanță,
și-ți intru în timp cum un duh în văz-duh...
locul unde contemplan unica speranță –
ca un prețios artefact
pe altarul inert
al iubirii.

Il buon senso della misura

Il pensiero
avendo un carattere
astratto,
la parola – come strumento del discorso,
ci fu fornita con un buon senso della misura;
dunque – nella fisiologia del sentimento
il linguaggio non è altro che
il senso diretto del pensiero,
dal cuore delle cose
creando
nel
intervallo...

Le parole
(ri-)nascono e muoiono –
tramite la legge interna della loro origine,
da dietro agli occhi, dalla fronte e dalla bocca,
come degli esseri vivi – primordiali : vivaci,
svolazzando anti-entropicamente sulle labbra di tutti,
come lo spirito gnomico polverizzato in mod atomico
nella struttura
versatile
di una
poesia.

Il pensiero
avendo
un carattere astratto,

nello spazio interiore dello sguardo –
tesoro, in un veicolo poetico ti sento
con l'anima, con il suo cuore – ultimamente,
penetrarti nel tempo come uno spirito nell'aria...
il posto dove contemplo l'unica speranza –
come un prezioso manufatto
sull'altare inerte
dell'amore.

The Common Sense of Measure

Thought
having an abstract
character,
word – as an instrument of speech,
was given to us as a gift
with the common sense of measure;
consequently –
according to the physiology of the feeling
language is nothing else but
the unmoderate *sense* of thinking,
from the heart of things
coming out
in
an entracte...

Words
are reborn and die –
through the inner law of their origin,
from behind their eyes, their forehead and mouth,
just like some vivid, primordial creatures : sprightly,
waving anti-entropically on everybody's lips,
like the gnomie spirit sprayed atomically
in the versatile
structure
of
a poetry.

Thought
having
an abstract character,

in the inner space of the sight –
my sweetheart, I can feel you in a poetic vehicle
with my soul, with his heart – in the last moment,
and I enter your time like a spirit in the sky...
the place where I can contemplate the unique hope –
like a precious artefact
on the inert altar
of love.

Cândva... tu și eu

Prin
labirintul
de forme ambiental,
în iluzia optică denumită cândva «univers»,
disipându-ne umbrele noumenal –
între metaforă și vers,
între avers și revers(...)
Goneam
cu fruntea-n
soare
călări
pe cai
de vânt,
să smulgem
clipei oarbe un zvon de melopee –
ne distilam iubirea cea fără de cuvânt,
sorbind-o maiestuoasă prin trup de curcubeie.

În
ochii tăi sidefii –
între pustii : azi marele nimenea sunt,
un fir de praf spulberat pe pământ
sau, poate, nu-s decât un intrus,
un concept de artă abstractă,
ca marele nimeni – un ins
ieșit în drum dinadins,
ultimul tău iubit
într-ascuns(...)
dar –
azi, oricum aș fi în ochii tăi sidefii,

dintre pustii ▫ eu mă ridic și plec..., învins
de adâncimi de necuprins : între avers și revers –
o curgere-a totului spre nicăieri între metaforă și vers,
într-o iluzie optică pe cărarea luminii trăită cândva,
denumită ironic de noi ca «*fiind*» ↔ «univers».

THE TIME OF MELOPEA

Una volta... tu ed io

Attraverso
il labirinto
di forme ambientali,
nell'illusione ottica nominata una volta «universo»,
dissipandoci le ombre noumeno –
tra metafora e verso,
tra diritto e rovescio(...)
Scappavo
con la fronte
scoperta
cavalcando
sui cavalli
del vento,
strappiamo
all'attimo cieco una diceria di melopee –
ci distiliamo l'amore senza parole,
sorseggiandolo in modo luminoso
attraverso il corpo arcobaleno(...)

Nei tuoi occhi perlati –
tra i deserti : oggi il grande nulla sono,
un granello di sabbia disperso sulla terra
o, forse, non sono altro che un intruso,
un concetto di arte astratta,
come il grande nulla – un tizio
uscito dalla strada appositamente,
il tuo ultimo amato
nascosto(...)
però –
oggi, comunque sarei nei tuoi occhi perlati,

tra i deserti ▫ io mi alzo e me ne vado..., sconfitto
dalle profondità sconfinite : tra diritto e rovescio –
 uno scorrere del tutto verso il nulla
 tra metafora e il verso,
 in un'illusione ottica
sul sentiero della luce vissuta una volta,
 denominata ironicamente
 come «*essendo*» ↔ «universo».

Once... You and Me

Through
the ambient
labyrinth of forms,
in the optic illusion once called «universe»,
dissipating noumenally our shadows –
between metaphor and verse,
between obverse and reverse(...)
We were racing
with the sun on our brows
riding
the horses
of the wind
to snatch at the blind moment a melopoeia rumour –
in order to distill our wordless love
and brightly sip it from bodies of rainbow(...)

In
your hazel eyes –
in the wilderness : today I am the great nobody,
dust powder swept away on the ground
or, maybe, I am nothing else but an intruder,
a concept of an abstract art,
like the great nobody – a guy
going out on the way intentionally,
your last secret
lover(...)
but today –
no matter how I would look like
in your nacreous eyes,

among wild places ▯
I will stand up and leave...,
defeated
by infinite depths : between obverse and reverse –
a flowing of the whole to the nowhere
between metaphor and verse,
in an optic illusion on the path of the light lived once,
ironically named by us as «*being*» ↔ «universe».

Continuum estetic

Un
poem –
 în fața propriei sale istorii,
înainte de a-și proiecta destinul promis
 în arealul concret-al imaginarului,
 între realitate și vis
 ar trebui să învețe
 să-și ia în posesie
 invariantul mesaj
 al iubirii celei înalte de om,
fără de care – prin lógosul firii,
întreg instrumentarul cuvântului scris
și fondul estetic vor fulgura în abis,
astfel cum în fața propriei istorii
însăși natura se exprimă pe sine
 prin arhetipul arhaic
 al avatarului.

Un
poem
 ca o ființă vie,
 exotică
 în fața propriei imagini,
 prin arhetipul cuvântului scris –
nu-i nimic altceva decât o umbră hipnotică
de unde sonore, imagini și semne – codificate însemne,
o mișcare perpetuă-a vieții în arealul poetic promis.

Un
poem,
echilibru tangibil
între formă și sens –
nu-i altcumva-cum decât
limba poetului re/încarnată,
grație acestui material-ideal
esențialmente sensibil –
Eul
uman-însuși
comprehensibil,
continuum cinetic-estetic
în ființa interioară-a lucrurilor
și racordat la insidiile prezentului,
mișcare din mișcarea inexistentului –
o imagine-a propriei imagini reflectată
într-un continuum-al conștiinței estetice,
exprimat a-priori sau posteriori ca durată.

Continuum estetico

Un
poema –
davanti alla propria storia,
prima di progettare il destino promesso
nel reparto concreto dell'immaginario,
tra realtà e sogno
dovrebbe imparare
entrare in possesso
dell'invariante messaggio
dell'amore più alto dell'uomo,
senza il quale – attraverso il *lógos* dell'innato,
tutto la strumentazione della parola scritta
e lo sfondo estetico lampeggerà nell'abisso,
così come pure davanti alla propria storia
la natura stessa si esprime in se stessa
attraverso l'archetipo arcaico
dell'avatar.

Un
poema
come un essere vivo,
esotico
davanti alla propria immagine,
attraverso l'archetipo della parola scritta –
non è altro che un'ombra ipnotica
di onde sonori, immagini e segni – codificate insegue,
un moto perpetuo della vita nel posto poetico promesso.

Un
poema,
equilibrio tangibile
tra forma e senso –
non è altro che
la lingua del poeta re/incarnata,
grazie a questo materiale-ideale
essenzialmente sensibile –
L'Io
umano-lui stesso
comprensibile,
continuo cinetico-estetico
nell'essere interiore delle cose
è collegato alle astuzie del presente,
movimento dal movimento dell'inesistente –
un'immagine della propria immagine riflessa
in un continuo della coscienza estetica,
espressa a-priori o posteriori come durata.

An Aesthetic Continuum

A
poem –
in front of its own history,
before projecting its promised destiny
in the precise habitat of the imaginary,
between reality and dream
ought to learn
how to take in possession
the invariant message
of the high love of man,
without which – through the *lógos* of being,
the entire set of instruments of the written word
and the aesthetic background will fulminate in the abyss,
as well as in front of its own history
nature expresses itself
through the archaic archetype
of the avatar.

A
poem,
like a vivid, exotic being,
in front of its own image,
through the archetype of the written word –
is nothing else but a hypnotic shadow
of sonorous waves, images and signs –
encoded symbols,
a perpetual movement of the life
in the promised poetic habitat.

A
poem,
a tangible equilibrium
between form and sense –
is nothing else but
the poet's re/incarcated language,
thanks to this ideal-material
sensitive essentially speaking –
The ego
human in itself
and comprehensible,
a continuous kinetic-aesthetic
in the inner being of the things
and connected to the insidiousness of the present,
movement of the non-existent movement –
an image of the own image reflected
in a continuum of the aesthetic consciousness,
expressed a priori or a posteriori like a duration.

Dizolvând ne-Ființa

În
văgăuna obscură-a ființei
cunoașterea ființei se mărginește cu ființa,
în adevărul ei transcendent-aparent
pulverizat immanent în prezența ne-ființei,
ființa-**ei**-însăși
se-mplinește cu Ființa(...)

În
văgăuna obscură-a ființei,
din punctul de vedere-al lucrului
doar timpul își cunoaște adevărul lui,
prelungit infinit ne-marginii lui.

Originarul
ivit de dincolo de spații
în arhe-orizonturi de timp,
conexiuni de vis – ecuații
în deschiderea axială-a lui
prin raportare la sens și durată –
un cuprins-necuprins
cu neantul
lăuntric
deodată
surprins –
ființă-și-gând
în propria ființă întrând,
întâinzând în prae(s-)ens.

În
văgăuna obscură-a ființei
cunoașterea ființei se mărginește cu Ființa,
din arhe-orizonturi de timp –
ființă-și-gând înaintând în prae(s-)ens,
ființa-Ființei în-gând
dizolvând ne-Ființa(...)

Sciogliendo il non-Essere

Nella
voragine oscura dell'essere
la conoscenza dell'essere si confina con l'essere,
nella sua verità trascendente-apparentemente
spruzzata in modo immanente
nella presenza dell'essere,
l'essere-**a lei**-stessa
si adempie con l'Essere(...)

Nella
voragine oscura dell'essere,
dal punto di vista della cosa
soltanto il tempo conosce la sua verità,
prolungata in modo infinito alla sua sconfinatezza.

L'originario
sorto al di là degli spazi
negli archi-orizzonti di tempo,
conessioni di sogno – equazioni
nella sua apertura assiale
con riferimento al senso e alla durata –
un' ampiezza-incommensurabile
con il nulla
interno
una volta
sorpreso –
essere-e-pensiero
nel proprio essere entrando,
avanzando nel prae(s-)ens.

Nella
voragine oscura dell'essere
la conoscenza dell'essere si confina con l'Essere,
dagli archi-orizzonti di tempo –
essere-*e*-pensiero avanzando nel prae(s-)ens,
l'essere-dell' Essere nel-pensiero
sciogliendo il non-Essere(...)

Dissolving The Non-Being

In
the obscure hollow of the being
the knowledge of the being borders on the being,
in its real apparent-transcendent
sprayed immanently in the presence of the non-being,
its-own-being
accomplishes with the Being(...)

In
the obscure hollow of the being,
from the point of view of the thing
only time knows its truth,
extended infinitely to its non-limits.

The originator
coming out from beyond spaces
in arch-horizons of time,
connections of dreams – equations
in its axial opening
in relation to sense and duration –
a bound-unbounding
the inner
nothingness
suddenly
caught –
being-and-thought
entering its own being,
marching forward to the prae(s-)ens.

In
the obscure hollow of the being
the knowledge of the being borders on the Being,
in arch-horizons of time –
being-*and*-thought marching forward to the prae(s)-ens,
the being-of Being in-thought
dissolving the non-Being(...)

Dumnezeul golurilor

Forța
nucleară tare,
forța nucleară slabă
și forța electromagnetică – la care
alăturând în grabă și legea gravitației...-
o formulare-a guvernării materiei prin ea însăși,
alimentând combustia gândului
într-un echilibru fragil –
realismul imaginației
într-o paradigmă
sintetică:
 $E=mc^2$ –
ortodoxia cinetică –
sau, într-altfel : paradoxismul spunerii Ființei
a- ceea-ce-este «fiindul însuși» în suflul creației.

Dumnezeul
golurilor
în focul mistuitor-al creației –
ca suport lumilor tale aflate în transă,
Dumnezeul golurilor
sublimat într-un vers,
fără de care lumina ochilor mei –
să ajungă până la tine : n-ar fi avut nicio șansă!

Forța
nucleară tare,
forța nucleară slabă,
forța electromagnetică

și legea
necrisă
a gravitației –
întreg universul într-o formulă sintetică,
într-o paradigmă de netrecut fără de care
minunea lumilor tale de vis aflate în transă
cu tot ce-nseamnă absolut-omenescul în ele,
precum lumina și sângele – scurse din stele
de-a pururi : prezentul din trecut-viitor,
Dumnezeul golurilor însuși
în spunerea Ființei
n-ar fi avut
nicio șansă.

Dumnezeul
golurilor,
iubito – cel fără de care [...] lumina ochilor tăi,
s-ajungă până la mine : n-ar fi avut nicio șansă.

Il Dio dei vuoti

La forza
nucleare forte,
la forza nucleare debole
e la forza elettromagnetica – alla quale
si accosta in fretta
anche la legge della gravitazione...-
una formula del governo della materia
attraverso lei stessa,
alimentando la combustione del pensiero
in un equilibrio fragile –
il realismo dell'immaginazione
in un paradigma sintetica:
 $E=mc^2$ –
ortodossia cinetica –
oppure, in un modo diverso : il paradosso
del dire dell'Essere *di-quello-che- è*
«l'essere stesso» nell' alito della creazione.

Il Dio dei vuoti
nel fuoco struggente-della creazione –
come sostegno dei tuoi mondi che si trovano in trance,
Il Dio dei vuoti sublimato in un verso,
senza la quale la luce dei miei occhi –
possa arrivare fino a te : non avresti avuto
nessuna possibilità!

La forza
nucleare forte,
la forza nucleare debole,
la forza elettromagnetica

e la legge
non scritta
della gravitazione –
tutto l'universo in una formula sintetica,
in un paradigma invalicabile senza la quale –
la meraviglia dei tuoi mondi di sogno
si trovano in trance
con tutto quello che vuol dire assoluto-l'umano in esse,
come la luce e il sangue – defluite dalle stelle
per sempre : il presente dal passato-futuro,
Il Dio stesso dei vuoti dette dall'Essere
non avrebbe avuto
nessuna speranza.

Il Dio
dei vuoti,
tesoro – senza il quale[...] la luce dei tuoi occhi,
non arrivi fino a me : non avrebbe avuto
nessuna possibilità.

God of Empty Spaces

The strong nuclear
power,
the weak nuclear power
and the electromagnetic power – to which
the law of attraction is added hastily...-
a definition of the government of the matter
through itself,
feeding the combustion of the thought
in a fragile equilibrium –
the realism of imagination
in a synthetic paradigm:
 $E = mc^2$
the kinetic orthodoxy –
or otherwise : the paradoxism of Being's submission
of-what-is «the being in itself»
in the breathing of creation.

God
of empty spaces
in the devastating fire-of creation –
as a support of your worlds fallen into a trance,
God of empty spaces
sublimated in a verse,
without which the light of my eyes –
to reach you : would have no chance!

The strong
nuclear power,
the weak nuclear power,
the electromagnetic power

and the unwritten
law
of gravitation –
the whole universe in a synthetic formula,
in a paradigm impossible to exceed without which
the miracle of your wonderful worlds
fallen into a trance
with all that the absolute-human in them can mean,
as light and blood – drained from stars
for ever – the present from the future-past,
not even God of the empty spaces
in the Being's submission
would have had
a chance.

God
of empty spaces,
my sweetheart – the one without whom[...]
the light of your eyes,
might reach me : it would have no chance.

Epheméros

Zâmbetul
de stea
colapsată-indezirabilă,
într-o massă enormă de energii
gata să-ndestuleze depărtarea informă,
prin ironia sorții adevărind înaintea
unui întreg absolut de cuvinte
întruchiparea de neant
în genunea prezenței,
lumile omului, vii –
sămânță
mirabilă
străluminată
de gnoza înțeleptului –
comprehensibil întru-a deslușirilor celor sfinte,
proiectând el însuși eternul cu măseua de minte.

În
zâmbetul tău
de stea colapsată
se clatină era-de-platină –
cu siguranță există dezordine
prin cercul restrâns de cuvinte
din miezul fierbinte-al vibrației,
că-ntr-un grad de entropie ridicat
ne dislocăm treptat după datină,
prin gesturi rituale de lumină –
relicve efemere de ordine,
iar sufletul meu

izvodit
liber –
în grația sferei – atotconținător
printre nuanțe generatoare de sens,
precum un fluture spectral – distilat sideral,
stând gata să evadeze din țesătura informă
într-o massă enormă de energii înalte
cu aripi destinse : abisale-învoalte.

În
spațiul
cuantic universal,
transgresând necuprinsul –
la marginea lucrurilor dincolo de-azur
sub semnul unui zeu învins – circumcis,
zâmbetul tău de stea colapsată : indezirabilă
alcătuind conturul zilelor albe desfrunzite de vânt,
în fapt – sub orizontul adevărului-pur,
în labirintul efemer-al cuvintelor
adeverindu-se gnoza-nțeleptului,
neîncetată creație-a érosului
pe linia vieții,
ca într-o
sămânță mirabilă –
văzută numai din diferite unghiuri,
străluminată adesea de măseaua de minte.

EPHEMEROS

Epheméros

Il sorriso
di stella
crollata-indesiderabile,
in una massa enorme di energie
pronta a cibare la lontananza informe,
tramite l'ironia della sorte avverando prima
un tutto intero di parole
incarnazione del nulla
nell'abisso della presenza,
i mondi dell'uomo, vivi –
germe
fiabesco
stralucante
dalla gnosi del saggio –
comprensibile dello schiarimento delle cose sante,
progettando lui stesso l'eterno con il dente di giudizio.

Nel tuo
sorriso
di stella crollata
si barcolla l'era-di-platino –
con certezza c'è disordine
attraverso un ristretto di parole
dal nocciolo ardente della vibrazione,
che avendo un grado di entropia elevato
ci dislochiamo gradualmente secondo la tradizione,
tramite gesti rituali di luce –
reliquia effimera dell'ordine,
e la mia anima

creata
libera –
nella grazia della sfera – ampia
tra le tinte generatrici di senso,
come una farfalla spettrale – distillata in modo siderale,
pronta ad evadere dalla trama informe
in una massa enorme di energie elevate
con ali distese : abissali-alati.

Nello
spazio
quantistico universale,
trasgredendo l'illimitato –
alla margine delle cose al di là dell'azzurro
sotto il segno di un dio sconfitto – circoscritto,
tuo sorriso di stella crollata : indesiderabile
foggiando il contorno dei giorni bianchi
sfogliati dal vento,
in pratica – sotto l'orizzonte della pura verità,
nel labirinto effimero delle parole
avverandosi la gnosi del saggio,
incessante creazione dell'éros
sulla linea della vita,
come in un
germe fiabesco –
vista soltanto da diverse angolazioni,
stralucante spesso dal dente di giudizio.

Epheméros

The smile
of a collapsible-undesirable star,
in an enormous mass of energies
ready to satisfy the shapeless remoteness,
through the irony of destiny testifying in front
of a whole absolute of words
the embodiment of nothingness
in the presence of the abyss,
man's vivid worlds –
wonderful
seed
enlightened
by the wise man's gnosis –
comprehensible for the elucidation of holy things,
projecting by itself the eternal with the wisdom tooth.

In
your smile
of a collapsible star
platinum age shakes –
for sure there is disorder
in the limited circle of words
from the hot core vibration
that to a high level of entropy,
we dislocate step by step according to the customs
through ritual gestures of light –
ephemeral relics of orders,
and my soul

born
free –
into the grace of the sphere – all-containing
among sense-generating nuances,
like a spectral butterfly – distilled sidereally,
being ready to escape from the shapeless texture
in an enormous mass of high energies
with relaxed-abyssal : veil covered wings.

In
the quantum
universal space,
transgressing the infinite –
at the edge of things beyond the light-blue
under a defeated – circumcised god's sign,
your smile of a collapsed star : undesirably
drawing the contour of white days defoliated by wind,
actually speaking – under the horizon of the plain-truth,
in the ephemeral labyrinth of words
certifying the wise man's gnosis,
a ceaseless creation of the eros
on the line of the life,
like in
a wonderful seed –
seen only from various angles,
often enlightened by the wisdom tooth.

Ființiale

A-fi : sau a-nu fi?,
ce sunt Spațiul și Timpul?,
dar sensul existentului Firii și nimbul?,
care este destinul omului
în Marele Univers?,
există un singur Univers?,
un Prim-Început
și un Sfârșit-Desăvârșit
al Întregului
TOT?,
în care lumi
se va fi scurs
Timpul-însuși-Trecut?,
există pururi mereu Alt-Început,
un capăt-a Toate într-o Eternitate?

Până
unde poate străbate
ochiul
vederii
din profunzimi
în această realitate?,
am putea număra toate
lucrurile din Univers?
Sau, în sens invers –
în structura
materiei

s-ar putea măsura cele mai mici entități posibile?,
sunt clipele vieții unități de timp infinit divizibile?

Ar
putea exista
în viața mea – sau a ta –
un cel mai infim
eveniment
remanent,
ce s-ar putea-n viitor întâmpla
și noi să nu-l putem observa?

Cât
de natural
cu
putință
ne vom apropria
autocunoașterea
prin știință
întru Ființă-Ne/ființă?,
sunt și alte ființe raționale
în orizontul numit Univers?
Ah, iarăși..., același..., mereu...
„a-fi : a nu fi” ↔ „a-fi : a nu fi”!,
până când respirațiile vieții
se vor topi în epoca gri
a tăcerii eterne
cu-a lumilor
noastre
zădărnicii.

Dar tu,
iubita mea –
sprintară ca argintul viu,

dacă n-ai fi cum te ştiu,
într-un târziu
m-ai iubi?

În
adevăr,
iată doar câteva
întrebări – esenţiale
problematicii Fiinţei,
în-aparent generale
sau non-definibile,
cum şi despre
rosturile
mele
existenţiale
ultrasensibile,
întrebări în legătură cu care
îmi amintesc exact ce-am simţit când –
aflat în preajma unor judecăţi de valoare
profund incidente în relaţia robustă
cu esenţele pure-universale
întru ascendenţa
ideii de Om
ca subiect-obiect
abia întrezărit pe traiectul
coordonatelor spaţio-temporale –
fiecare lucru inert l-am catalogat cert,
potrivit selecţiei naturale consubstanţiale,
ca pe un număr abstract fără semn de-ntrebare,
dar : mai târziu, fără să ştiu... din pură-ntâmplare,
sub imperiul aceloraşi stări de spirit aparent banale
ca oglindiri vii-factuale, latente, emoţionale-raţionale,
mi-am dat seama că – urmărind lămuriri fiinţiale
în ordinea lor discursivă în desfăşurare –

eu nu voi găsi prea curând
răspunsuri finale
providențiale.

Esistenziali

Essere : o non essere?,
cosa sono lo Spazio e il Tempo?,
e il senso dell'esistente Innato e l'aureola?,
qual' è il destino dell'uomo
nel Grande Universo?,
c' è un solo Universo?,
un Primo-Inizio
e una Fine Impeccabile
del Tutto
TUTTO?,
nei quali mondi
sarà trascorso
il Tempo-stesso-Passato?,
c' è sempre un Altro- Inizio,
un' estremità del Tutto per l'Eternità?

Fino
dove può arrivare
l'occhio
della vista
dalle profondità
in questa realtà?,
potremo contare tutte
le cose dell'Universo?
Oppure, al contrario –
nella struttura
della materia

si potrebbero misurare le più piccole entità possibili?,
sono gli attimi della vita unità di tempo
infinitamente divisibili?

Potrebbe
esistere
nella mia vita – o nella tua –
il più insignificante evento
rimanente,
che cosa potrebbe succedere nel futuro
e noi non possiamo osservarlo?

Quanto
naturale
possibilmente
ci avviciniamo
l'autoconoscenza
attraverso la scienza
all'Essere-Non/essere?,
ci sono altri esseri razionali
nell'orizzonte chiamato Universo?
Ahimé, ancora..., lo stesso..., sempre...
„essere : non essere” ↔ „essere : non essere”!,
fino a quando i soffi della vita
si scioglieranno nell'epoca grigia
del silenzio eterno
con le inutilità
dei nostri
mondi.

Però tu,
mia amata –
effervescente come il mercurio,
se tu non fossi come io sapevo,

verso la fine
mi ameresti ancora?

In
verità,
ecco solo qualche
domanda – essenziale
la problematica dell'Essere,
apparentemente generale
oppure non -definibile,
come anche sul
mio
scopo
esistenziale
ultrasensibile,
domande per le quali
non mi ricordo esattamente cosa sentii quando –
che si trovano vicino ai giudizi di valore
profondamente incidenti nella relazione robusta
con le essenze pure-universali
nell'ascendenza
dell'idea dell'Uomo
come soggetto-oggetto
a malapena intravisto sulla traiettoria
delle coordinati spazio-temporali –
ogni cosa inerte fu catalogato in modo certo,
secondo la selezione naturale consustanziale,
come un numero astratto senza punto interrogativo,
però : più tardi, senza che io sappia... per caso,
in preda agli stessi stati d'animo apparentemente banali
come rispecchiamenti vivi-fattuali,
latenti, emozionali-razionali,
mi sono reso conto che –
seguendo chiarificazioni esistenziali

in loro sequenza discorsiva in svolgimento –
io non troverò troppo presto
risposte finali
provvidenziali.

Contemplations of Being

To be : or not to be?,
what is Space and Time?,
and the sense of the existent Inborn Essence
and the nimbus?,
what is man's destiny
in the Great Universe?,
is there only one Universe?,
a First-Beginning
and a Perfect-End
of the Entire
WHOLE?,
in what worlds
will Time-in itself-as Past
have drained?,
is there for ever and always Another Beginning,
an end of them All into Eternity?

Up to
where can
the eye of the sight
penetrate from its depths
into this reality?,
could we count
all things in this Universe?
Or, vice-versa –
in the structure
of the matter

could the smallest possible entities be measured?,
are the moments of life
the divisible unities of an infinite time?

Could
there be
in my life – or in yours –
the smallest
remanent
event,
which could take place in future
and could we not observe it?

How
naturally
in reality
could we bring self-knowledge
a priori through science
into the Being-the Non/being?,
are there any other rational creatures
in the horizon called Universe?
Oh, once again..., the same..., always...
„to be : not to be” ↔ „to be : not to be”!,
till the breaths of life
melt in the grey age
of the eternal silence
with our
useless
worlds.

How about you,
my love –
as sprightly as quick silver,
if you were not like I know you,

much later
would you love me?

Indeed,
here are
only a few
questions – essential
for the problems connected with the Being,
apparently general
or non-definable,
as also
my
ultrasensitive
existential sense,
questions according to which
I remember exactly how I felt when –
being near some valuable judgement
profoundly incident in the robust relationship
with the pure-universal essences
to the ascending line
of the idea of a Man
as a subject-object
hardly noticed on the route
of the space-time coordinates –
according to the natural consubstantial selection,
I have detailed as certain every single inert thing,
like an abstract number with no question mark,
but : later on, without being aware...
out of a pure coincidence,
under the reign of the same moods
apparently ordinary
like in vivid-factual,
latent, emotional-rational reflections,
I realized that – following existential explanations

according to their discursive order in progress –
I shall not find
the final providential answers too soon.

Filosof al naturii

Poemul naturii
mereu mă surprinde –
în el totul se-adâncește
iradiat de lucruri într-adevăr mărețe,
deodată cu trecerea și ochiul miop subîntinde –
el se sprijină sincer pe umerii mei,
până și cele mai simple dorințe
sunt dovada impactului mirabil;
în arealul verde-al naturii
nu există distanțe în timp,
idei pline viață liber palpită –
chintesențe de lucruri plurale,
însemne-imagini-avatari
mă surprind înflorind
în echinocșiul
măsurii.

Poemul Naturii
încă tot mai mult mă ia prin surprindere
cu detaliile arhitecturii lui : prin ritual cosmic universal,
tot mai mult ajung să cred că undeva-cumva s-a știut
despre iminenta naștere-a omului, a mea sau a ta –
în antropocen cum ar fi (...) asimilat paradis,
într-al zodiei țărâni străvechi manuscris
“*bun de tipar* sub vântul stelar”.

Dintotdeauna
având
inima

înclinată
spre veşnicie,
cineva îmi rostea
cu simţul comun-al măsurii
că sunt încă pe cale –
şi-mi pot explora propria viaţă,
dar eu..., aplecându-mi privirea
înspre realitatea adâncă,
nu ştiu să vă spun încă
dacă zilele mele nu şi-au ratat deja
ţinta compulsivă – spre stele,
ori dacă-n târziu : norocul cel orb
din pustiu m-a izbit
peste faţă.

Cineva
în preajmă venea
cu-o floare
de suflet
străvezie în mână,
precum un arheu se rostea –
atunci l-aş fi numit Dumnezeu –
din interstiţiile realului parcă venea –
din umbra nimicului, iar el – altruist –
cu nimic mai onest ca un martor funest,
tributar funciar păcatelor lumilor – cele mai grele,
dintre tenebre `nălţând privirea-i mioapă –
cu un surâs amar rstogolit în colţul gurii,
scrutând universul albastru al slovei
[un alt manuscris asimilat paradis]
şi-a pus apostila cu litere-aldine
mari de-o şchioapă
pe crucea
gândirilor mele

rebele,
adânc înfipte-n țărână: “aici odihnește
D. Găleşanu : poet cosmolog,
filosof al naturii”.

Filosofo della natura

Il poema della natura
mi sorprende sempre –
in esso tutto si approfondisce
irradiato di cose veramente fastose,
una volta con il passaggio e l'occhio miope delinea –
esso si appoggia sinceramente sulle mie spalle,
fino ai più semplici desideri
sono la prova dell'impatto mirabile;
nell'ambito verde della natura
non ci sono distanze nel tempo,
idee piene di vita palpitano –
quintessenza di cose plurali,
insegne-immagini-avatari
mi sorprendono fiorendo
nell'equinozio
della misura.

Il poema della Natura
ancora di più mi coglie di sorpresa
con i dettagli della sua architettura :
attraverso il rito cosmico universale,
sempre di più credo che da qualche
parte-in qualche modo si seppe
dell'immanente nascita dell'uomo, la mia o la tua –
nell'antropogene come sarebbe(...) assimilato paradiso,
nel segno zodiacale della terra antico manoscritto
“*imprimatur* sotto il vento stellare”.

Da sempre
avendo

il cuore
incline
all'eternità,
qualcuno mi diceva
con il senso comune-della misura
che mi trovo ancora sulla strada –
e posso esplorarmi la propria vita,
ma io..., che guardavo attentamente
verso la realtà profonda,
non so dirvi ancora
se i miei giorni non persero già
la mira obbligatoria – verso le stelle,
oppure se sia troppo tardi : la fortuna cieca
nel deserto mi colpì
in faccia.

Qualcuno
si avvicinava
con un fiore
del cuore
evanescente nella mano,
come un archeo diceva –
allora lo avrei chiamato Dio –
dagli spazi dell realtà sembrava che venisse –
dall'ombra della nulla, e l'umano – altruista –
con niente più onesto di un testimone fatale,
tributario fondiario ai peccati dei mondi – i più gravi,
dalle tenebre alzando lo sguardo miope –
con un sorriso amaro all'angolo della bocca,
scrutando l'universo azzurro della parola
[un altro manoscritto assimilato al paradiso]
si pose la firma con lettere-aldine
minuscole
sulla croce

dei miei pensieri
ribelle,
profondamente nella terra: “qui riposa
D. Găleşanu : poeta cosmologa,
filosofo della natura”.

Nature's Philosopher

The poem of nature
always surprises me –
in it everything gets deeper
irradiated by real great things,
at the same time with the passage
the short sighted eye is sneaking out –
leaning sincerely on my shoulders,
making the simplest wishes
be the proof of the wonderful impact;
in the green habitat of nature
there are no distances in time,
full of life ideas beat freely –
quintessences of plural things,
signs-images-avatars
surprise me blooming
in the equinox
of measure.

The poem of Nature
still takes me by surprise
with the details of its architecture :
through the cosmic universal rite,
I still get to believe
that somewhere-somehow one knew
about man's imminent birth, mine or yours –
in the anthropocene, like for instance(...)
an assimilated paradise,
to the ancient manuscript of the zodiac of dust
“*imprimatur* under the stellary wind”.

Having
the heart
inclined
towards eternity,
someone
always used to whisper me
with the common sense of the measure
that I was still on the path –
to be able to explore my own life,
but I..., looking down
to the deep reality,
do not know yet how to tell you
whether my days have not already missed
their compulsory behaviour – to the stars,
or whether at a late hour : the blind chance
in the wildness hit
my face.

Somebody
came to me
holding in his hand
the transparent flower
of his heart,
as an archaean was uttered –
then I should have called him God –
he seemed to have come from the interstices of the real
from the shadow of nothingness,
while he – altruistically –
with nothing more honest than a funereal witness,
innate tributary to the sins of the worlds – the heaviest,
in darkness raising up his short sighted look –
with a bitter smile in the corner of the mouth,
scrutinizing the blue horizon of the writing

[another manuscript assimilated like a paradise]
put his signature with big half-bold letters
on the cross
of my rebellious thoughts,
deeply thrust in the ground : “Here rests
in the Lord D. Găleşanu : a cosmological poet
and a nature’s philosopher.”

Geneză

La început,
înainte de spațiu-și-timp
a fost radiația,
un embrion
de energie-materie
mai mic decât vârful de ac –
neînchipuit de compact-și-fierbinte,
o singularitate fără de formă și număr,
gata să explodeze și să evolueze
în particule ușoare și grele,
în infinite generații de stele,
asteroizi și planete – exoplanete și galaxii,
după modelul creației sub pecetea științei,
împărtășit azi și de filosofii naturii –
ei înșiși îngeri abisali-ai conștiinței,
ai nesfârșitelor taine : în binomul credinței
săvârșind, între suflete moarte – suflete vii,
dintre inimi suverane survolând
întru “a fi ~ a nu fi”.

În
tabloul materiei,
un adevăr fundamental-sideral
subzistă prin labirintul clar-obscur
al realităților noastre : aparente-imanente,
de pe versanți marginali se revarsă-mprejur
același rest de lumină – imponderal,

un continuum de forțe și energii
latente : emergente
primenind cuvântul –
retina lui fantezistă.

Pe firul
de aur
semantic-al firii,
un creator singular de neatins –
precum verbul iubirii
înaintează neclintit în-cuvânt,
la îndemâna
oricărui poet
nomad pe pământ –
limitația care nu limitează,
de la facerea lumilor atât de vie poveste –
ca un poem abisal special conceput
întru ceea-ce-este “*este*”.

Dinlăuntrul
limbajului
te privesc în ultima carte –
frumoasa-mi frumoasă
de dincolo de moarte,
ad litteram – iubire
tu mă rostești
în cuvânt,
într-un rest de lumină
mă însoțești pe pământ[...]
Când nu vei mai ști cuvintele mele,
adeveritoarele de adâncimi și-nțeleas –
pe versanții uitării : la cimitirul de stele,

pe versanții uitării te-oi aștepta surâzând,
la cimitirul galactic de stele –
inimi suverane survolând,
vom înnopta surâzând
în ultimul gând.

GENESIS

Genesi

All'inizio,
prima dello spazio-*e*-del tempo
fu la radiazione,
un embrione
di energia-materia
più piccola della punta dell'ago –
incredibilmente compatta-*e*-bollente,
una singolarità senza la forma e numero,
pronta ad esplodere ed evolvere
in particelle leggeri e pesanti,
in infinite generazioni di stelle,
asteroidi e pianeti – exopianeti e galassie,
secondo il modello della creazione
sotto il sigillo della scienza,
condiviso oggi dalle filosofie della natura –
loro stessi angeli abissali della coscienza,
degli infiniti segreti : nel binomio della fede
compiendo, tra anime morte – anime vive,
tra cuori sovrani sorvolando
dentro l' "essere ~ non essere".

Nel quadro della materia,
una verità fondamentale-siderale
esiste attraverso il labirinto chiaroscuro
delle nostre realtà : apparenti-immanenti,
dai pendii marginali si riversa nei dintorni
lo stesso resto di luce – imponderale,

un continuum di forze ed energie
latenti : emergenti
rinfrescando la parola –
la sua retina fantasiosa.

Sul filo
dorato
semantico dell'innato,
un creatore singolare intoccabile –
come il verbo dell'amore
procede avanti invariabile nella parola,
dalla portata
di un qualsiasi poeta
nomade sulla terra –
limitazione illimitata,
dagli inizi dei mondi tanta viva la storia –
come un poema abissale specialmente concepito
dentro l'essere-non essere dentro quel-che-è "è".

Dal dentro
del linguaggio
ti guardo nell'ultimo libro –
mia bellissima
al di là della morte,
ad litteram – amore
tu pronunci il mio nome
nella parola,
in un residuo di luce
mi accompagni sulla terra[...]
Quando non saprai più le mie parole,
avveranti profondità e significati –
sui versanti dell'oblio : nel cimitero di stelle,
sui versanti dell'oblio ti aspetterò sorridendo,

nel cimitero galattico di stelle –
cuori sovrani sorvolando,
passeremo la notte sorridendo
nell'ultimo pensiero.

Genesis

In the beginning,
before space-*and*-time
there came radiation,
an embryo
of energy-matter
smaller than the needle-point –
incredibly compact-and-hot,
a formless and numberless singularity,
ready to blow up and develop
in light and heavy particles,
in infinite generations of stars,
asteroids and planets – exoplanets and galaxies,
according to the model of the creation
under the seal of science,
commonly agreed upon now a days
by the philosophers of nature –
they themselves abysmal angels of the conscience,
of the endless secrets : in the binomial of the faith
accomplishing, between dead souls – living souls
among sovereign hearts flying over
between “to be ~ not to be”.

In
this painting of the matter,
a fundamental-sidereal truth
subsists through this clear-obscure
of our apparent-immanent realities,
on the marginal slopes the same scrap of light

sheds all over – imponderably,
a continuity of forces and latent : emergent energies
renewing the word – its extravagant retina.

On the golden
semantic thread
of the being,
an untouchable unique creator –
as the verb love
moves ahead steadily in-the-word,
near any nomadic poet
on the earth –
the limitation which does not limit,
from the creation of the worlds such a vivid story –
like an abysmal poem especially conceived
in what-is “*is*”.

From within
the language
I am looking at you in the last book –
my fairest beauty
from beyond death,
ad litteram – love
you utter me
in the word,
in a scrap of light
you accompany me on the earth[...]
When you don't know my words,
the ones confirming depths and meaning –
on the slopes of oblivion : at the cemetery of stars,
on the slopes of oblivion
I'll be waiting for you smilingly,

at the galactic cemetery of stars –
sovereign hearts flying over,
we shall spend the night smilingly
in our last thought.

Hyperboreea

Idea,
chiar și ideea
unui singur punct din omnipunct,
de îngerii lumii înșirat
pe tărâmul fantast
din Hyperboreea,
exprimă același
univers
natural,
pe harta
materiei
făcut să existe
în cvadratura mișcării –
precum o stare de spirit : miniatural –
prin spații abstracte de suflet,
relativiste.

Idea –
lucrul binecuvântat
îndreptățit să răsară
din propriul său înlăuntru,
pe jugulara cuvântului
translatat din gură-n gură,
prin versul meu
înspațiat
pe
măsură,
revigorat pururi-în-sine
ca act de infinitate pură.

Ideea – adâncime și relief
în epopeea ființării,
sintaxă-a viului
înmugurit
la masa
visării –
palpitând liber
într-un buchet de metafore
din Hyperboreea.

Ideea
ca un tot unitar
separat
de nimic
într-un
interval
de absență –
nimic-din-nimic,
aparență-din-aparență –
sâmburele însuși-al lucrurilor : cuibărit
în metafizica unui singur cuvânt – necuvânt.

Ideea –
întru logica vană
din Hyperboreea
din-întotdeauna
devansând
prin
actul
mișcării
paradoxul
înțeleptului Zenon din Elea.

Iperborea

L'idea,
pure l'idea
di un solo punto ogni punto,
dagli angeli della luce infilato
sulla terra fantasiosa
della Iperborea,
esprime lo stesso
universo
naturale,
sulla mappa
della materia
fatto per esistere
nella quadratura del movimento –
come uno stato di spirito : miniaturale –
attraverso spazi astratti di anima,
relativi.

L'idea –
la cosa benedetta
che possa sorgere
dal suo intimo,
sulla giugulare della parola
traslato di bocca in bocca,
tramite il mio verso
dentro lo spazio
su
misura,
rivissuto eternamente-*nel-sé*
come un atto di infinità pura.

L'idea – profondità e rilievo
nell'epopea dell'esistenza,
sintassi del vivo
germogliato
al tavolo
del sogno –
palpitando liberamente
in un mazzo di metafore
da Iperborea.

L'idea
come un tutto unitario
separatamente
dal nulla
in un
intervallo
di assenza –
nulla-dal-nulla,
aparenza-dall'-apparenza –
il germe stesso delle cose : riparato
nella metafisica di una sola parola – non parola.

L'idea –
nella logica vana
dall' Iperborea
da sempre
portata avanti
attraverso
l'atto
del movimento
il paradosso
del saggio Zenone di Elea.

Hyperborea

The idea,
even the idea
of a single point of the omnipoint,
displayed by the angels of the world
all along the fantastic realm
in Hyperborea,
expresses the same
natural
universe,
on the map
of the matter
made to be
in the quadrature of the movement –
like a mood : minuscule –
through the relativistic abstract
spaces of a soul.

The idea –
this blessed thing
entitled to spring out
from its own within,
on the jugular of the word
moved from mouth to mouth,
through my verse
spaced
out
accordingly,
reinvigorated *in-itself-for-ever*
as a deed of a pure infinity.

The idea – deepness and relief
in the age of being,
a syntax of the vivid
in blossom
at the table
of dreaming –
beating freely
in a bunch of metaphors
from Hyperborea.

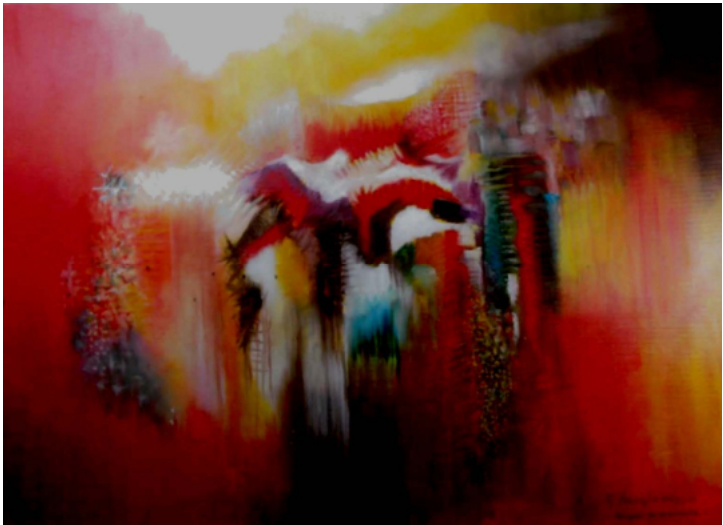
The idea
like a whole
separated
by nothingness
in an
interval
of absence –
nothing-of-nothing,
appearance-of-appearance –
the very core of the things : nestled
in the metaphysics of a unique word – non-word.

The idea –
to the vain logic
in Hyperborea
always
devastating
through
the deed
of the movement
the paradox
of the wise man Zeno of Elea.

Imagine

Privindu-i
portretul,
cineva observa
că imaginea înfățișează
într-o ipostază flexibilă
de lumină sensibilă și plinătate –
o eflorescență vie, prosperă
a mărilor sale interioare
în continuă mișcare,
simultan generate
de spectrul
alternativei
între exces
de frumusețe și puritate –
că straturile profunde structurează
o *singularitate* : minusculă sferă,
a cărei misterioasă cinetică
rezidă în faptul că
universalul concret –
într-o circumstanță naturală sintetică,
tinde să-și păstreze echilibrul perpetuu
între posibilitatea distinctă – în ultimă instanță,
de-a duce lucrurile până la capăt și firul imaginației
în deplin acord cu legile stricte-ale gravitației.

Privindu-i
portretul
către infinitudine,
cineva observa că imaginea sa
în starea de grație –
gata să se prefacă
în-Spiritul
însuși –
estompa
teoria cuantică-a gravitației,
ca posibilitate esențială de acțiune
de-a duce lucrurile până la capăt
în vastitatea nopții eterne –
că aura aurei unduia prin însăși imaginea sa
ca într-un joc fantezist : de la infinit la infinit,
în spectrul celest-al Vibrației.

SUSPENDED IMAGES

Immagine

Guardando
il suo ritratto,
qualcuno notava
che l'immagine mostra
in una ipostasi flessibile
di luce sensibile e di pienezza –
un'infiorescenza viva, prospera
dei suoi mari interiori
in continuo movimento,
simultaneamente generati
dallo spettro
alternativo
tra eccesso
di bellezza e purezza –
che gli strati profondi strutturano
una *singularità* : minuscola sfera,
di cui mistriosa cinetica
risiede nel fatto che
l'universale concreto –
in una circostanza naturale sintetica,
tende a mantenere l'equilibrio perpetuo
tra la possibilità distinta – ultimamente,
di portare le cose a buon fine
e il filo dell'immaginazione
in pieno accordo
con la legge precisa della gravitazione.

Guardando
il suo ritratto
verso l'infinità,
qualcuno notava che la sua immagine
nello stato di grazia –
pronto per diventare
nello Spirito
stesso –
attenua
la teoria quantistica della gravitazione,
come possibilità essenziale dell'azione
di portare le cose a buon fine
nella vastità della notte eterna –
che l'aura ondeggiava attraverso la sua stessa immagine
come in un gioco fantasioso : dall'infinito all'infinito,
nello spettro celeste della Vibrazione.

Image

Looking
at its portrait,
somebody was observing
that the image was showing itself
in a flexible hypostasis
of the sensitive light and plenitude –
a vivid, prosperous efflorescence
of its interior seas
in a continuous movement,
simultaneously generated
by the spectrum
of the alternative
between an excess
of beauty and purity –
that the profound strata structure
a *singularity* : a minuscule sphere,
whose mysterious kinetic
resides in the fact that
the precise universal –
in a natural synthetic circumstance,
aims at keeping its perpetual equilibrium
between the distinct possibility – in the end,
to finalize things and the flow of imagination
in a perfect accordance with the strict laws of gravity.

Looking at
its portrait
towards the infinitude,
somebody was noticing that his image
in the state of graciousness –
ready to turn
into-the very
Spirit –
was shading
the quantum theory of gravity,
as an essential possibility of action
to finalize things
in the vastness of the eternal night –
that the aura of the aura was waving
through its own image
like in a phantom game :
from the infinite to the infinite,
in the celestial spectrum of Vibration.

Întoarcere în-Necunoscut

Gata,
nu mai aştept nimic de la tine –
tu – adorata mea ado[®]raţie,
liberi de orice
constrângeri
după marea deflagraţie,
din senin vom intra-n adevărata stare-de-graţie,
tu – floare-a clipei eterne neverosimil de verde
pe cale de-a mă corverti nesfârşit în vibraţie.

În
mişcarea mea retrogradă,
liber de orice constrângeri
nu mă mai gândesc
la nimic
şi
nu mai aştept
nimic de la tine,
tu – care-ai plecat surâzând
în desişul elementelor constitutive,
luând sufletul meu de-a pretutindenii cu tine,
risipind pentru totdeauna zeul iubirii din mine.

Ah,
nici măcar
o particulă din universul real-virtual,
nimic din retorta materiei în mental-ideal

nu va fi rămas complet nemișcat
de suflul exploziei nemăsurat
în dragostea mea pentru tine –
neverosimil de albă lumină
căldură-a umbrei : vibrație,
tu – floare-a clipei eterne
înmugurind în fundal[...]

Pentru

ca

noi

muritorii să trăim

liberi de orice constrângeri –

îndepărtat înlăuntru : dilatat **eu** dintr-afară,
nesfârșite generații de stele – din renăscânde ruine,
în mișcarea lor retrogradă, trebuiau succesiv
să dispară.

Din

frunzișul

elementelor firii –

liber de orice constrângeri

mă re/întorc mereu spre trecut,

în retorta materiei prin neștiut,

în mișcarea mea retrogradă

ca într-un vis absolut,

tu – adorata mea

ado@ție –

îndepărtat

dinlăuntru

pe punctul

de-a mă converti

în pură vibrație prin incantație,

în firescul din veci nesfârșit-al stării-de-grație[...]

Tu, floare-a clipei mele eterne înmugurind într-un mit,

din dragostea mea pentru tine
zeul iubirii pulsând în destine –
dintotdeauna alături de mine : eonul uitării
din sine murit.

ROAD TO THE UNKNOWN

Ritorno nell'Ignoto

Basta,
non aspetto più niente da te –
tu – la mia adorata ado®azione,
liberi da qualsiasi
costrizione
dopa la grande deflagrazione –
all'improvviso entreremo nel vero stato-di-grazia,
tu – fiore dell'attimo eterno incredibilmente verde
sto per convertirmi nella vibrazione.

Nel
mio movimento retrogrado,
libero da qualsiasi costrizione
non penso più
a niente
e
non aspetto più
niente da te,
tu – che te andasti sorridendo
nel boschetto degli elementi costitutivi,
prendendo la mia anima per sempre con te,
dissipando per sempre
il dio dell'amore che c'è dentro di me.

Ahimé,
neanche
una particella dall'universo reale-virtuale,
niente dalla storta della materia nel mentale-ideale

non sarà rimasto completamente immobile
dal soffio dell'esplosione smisurata
 nel mio amore per te –
incredibilmente di candida luce
calore dell'ombra : vibrazione,
 tu – fiore dell'attimo eterno
germogliando nello sfondo[...]
 In modo
 che
 noi
 mortali viviamo
liberi da qualsiasi costrizione –
lontano dal dentro : dilatato *io* dall'infuori,
infinite generazioni di stelle – da rinate rovine,
 nel loro movimento retrogrado,
dovevano successivamente sparire.

Dal
 fogliame
degli elementi dell'innato –
libero da qualsiasi costrizione
ri/torno sempre verso il passato,
nella storta della materia attraverso l'ignoto,
nel mio movimento retrogrado
 come in un sogno assoluto,
 tu – mia adorata
 ado®azione –
 lontana
dall'interno
 sul punto
di convertirmi
in pura vibrazione tramite l'incantazione,
nell'innato eterno infinito dello stato-di-grazia[...]
 Tu, fiore del mio attimo eterno

germogliando in un mito,
dal mio amore per te
il dio dell'amore
pulsando nei destini –
da sempre vicino a me : eone dell'olbio
del sé morto.

Return to the Unknown

That's it,
I don't expect anything from you –
you – my adored adoration,
free of any
constraints
after the great deflagration –
all of a sudden we shall come
in the true state-of-gracefulness,
you – the flower of the eternal incredibly green moment
almost ready to convert me endlessly to vibration.

In
my retrograde movement,
free of any constraints
I don't think
of anything
and
I don't expect
anything from you,
you – the one who have left smilingly
in the thickness of the constitutive elements,
taking my soul away with you anywhere,
dissipating for good the god of love in me.

Ah me,
not even
a particle in the real-virtual universe,
nothing in the retort of the matter in the mental-ideal

would have remained unmoved
by the unmeasured blast of the explosion
 in my love for you –
 incredibly white light
a warmth of the shadow : vibration,
you – the flower of the eternal moment
 blooming in the background[...]
 So
 that
 we
 the mortals get to live
 free of any constraints –
 driven away to the inside :
dilated as *I* was from the outside,
infinite generations of stars – from reborn ruins,
 in their retrograde movement,
 had to disappear successively.

Out
 of the foliage
of the elements of the being –
 free of any constraints
I always re/turn to the past,
in the retort of the matter to the unknown,
 in my retrograde movement
 like in an absolute dream,
 you – my adorable
 ado®ation –
 moved away
 from the inside
on the way of converting me
in a pure vibration in incantation,
in the eternal infinite normal
of the state-of-gracefulness[...]

You, the flower of my eternal moment
 blooming in a myth,
 from my love for you
the god of love beating in destinies –
 from always by my side : the dead
 aeon of the self oblivion.

Joc optic

« Întunecând întunericul,
iată porțile luminii! »

Nichita Stănescu
(n.31.03.1933 – d.13.12.1983)

În
plină
agitație-a nimicului firii,
atotstăpânitoare cuprindere la scara eternității –
în punctul de trecere prin actul creației,
tot nu-mi venea să-mi cred ochilor
că şuvițele negre sângerând a lumină –
prinse-n părul tău ca niște semințe mirabile,
ca-ntr-o imagine pură înde-profund-a reitășii,
încă erau de strajă în fața întunericului,
împiedicând arderea visului pe retină,
descompunerea lui
dincolo de tăcerea
preînaltă a stelelor,
înzidind bolta cerului – inteligibilă
de la îngeri încioace : din perspectiva uitării,
cum o reflexie vană în emergența ideii indefinibilă
prin chihlimbarul gândirilor mele imponderabile.

Șuvițele
părului tău
unduiau maiestuos prin lumină,
ciudatul lor umblet între cer și pământ
dându-mi cumva într-un târziu de-nțeles
că am putea sfârși cândva în profunzimi,
prin elocință divină în echilibrul perfect
al marelui-Tot : pură conștiință,

un antidot circumflex
la perimata rugină,
că ființa gândului
însuși –
încremenit
în negura patriarhală-primordială,
și-ar dezvălui sieși propria ființă.

În
această
inedită realitate –
izbindu-se de pereții ființei mele,
șuvițele părului tău unduiau în-lumină
cu aura aurei-a firii de sorginte divină,
cu infiniții spațiului-timp
în echilibrul marelui-Tot,
într-o unitate deplină
cuvântul însuși
vibrând
în aceleași nuanțe
între sacru și profan,
cum energia pură-n clipa de răspântie
mereu schimbătoare : dintru eternitate.

La
clipa de răspântie,
în plină
agitație-a
nimicului firii,
pe chipurile noastre
desfăcându-și
larg aripile –
neagra
lumină

inversa
Timpul
într-un zbor fragmentat
din perspectiva gândirii,
cum energia pură-n logica bunului-simț,
în-fața întunericului : sub un cer hiperuranic –
cârlionții tăcerii împiedicând
prin efemer descompunerea,
în chihlimbarul optic-al formelor umbrelor –
pe teritoriul cunoașterii : răsărind asimptotic
destinul lumilor noastre
îngemădate.

Gioco ottico

« Oscurare il buio,
ecco i cancelli della luce! »
Nichita Stănescu
(n.31.03.1933 – m.13.12.1983)

In piena
agitazione del nulla dell'innato,
onnipotente contenuto sulla scala dell'eternità –
nel valico attraverso l'atto della creazione,
non potevo credere ai miei occhi
che le ciocche nere sanguinanti di luce –
prese nei tuoi capelli come i germogli mirabili,
come in un'immagine pura proffonda della realtà,
che fecero da guardia davanti al buio,
impedendo la combustione del sogno sulla retina,
la sua decomposizione
al di là del silenzio
divino delle stelle,
costruendo la volta celeste – intellegibile
dagli angeli in poi : dalla prospettiva dell'oblio,
come una riflessione inutile
nell'emergenza dell'idea indefinibile
attraverso l'ambra dei miei pensieri imponderabili.

Le ciocche
dei tuoi capelli
ondeggiavano maestosamente attraverso la luce,
la loro strana andatura tra il cielo e la terra
facendomi comprendere finalmente
che potremo finire una volta nelle profondità,
con l'eloquenza divina nell'equilibrio perfetto
del grande Tutto : pura coscienza,

un antidoto circonflesso
antiquato ruggine,
che l'essere del pensiero
stesso –
impietrito
nel buio patriarcale-primordiale,
si svelerebbe a se stesso il proprio essere.

In
questa
inedita realtà –
sbattendosi contro le pareti del mio essere,
le ciocche dei tuoi capelli ondeggiavano nella luce
con l'aura dell'innato di origini divine,
con gli infiniti dello spazio-tempo
nell'equilibrio del grande-Tutto,
in un'unità completa
la parola stessa
vibrando
nelle stesse sfumature
tra il sacro e il profano,
come pura energia nel momento del bivio
sempre transitorio : per l'eternità.

Nel
momento del bivio,
in piena
agitazione
del nulla dell'innato,
sui nostri visi
aprendosi
allargando le ali –
nera
luce

rovesciava
il Tempo
in un volo frammentato
dal punto di vista del pensiero,
come l'energia pura della logica del buon senso,
davanti al buio : sotto un cielo iperuranico –
i ricci del silenzio impedendo
con l'effimero la scomposizione,
nell'ambra ottica delle forme delle ombre –
sul territorio della conoscenza :
sorgendo asintoticamente
il destino dei nostri mondi
intrecciati.

Optical Game

« Darkening darkness,
here are the gates of light! »
Nichita Stănescu
(b. March 31, 1933–d. December 13, 1983)

In
a full
agitation of the nothingness of being,
an all-sovereign embracing at the scale of eternity –
to the passage point through the act of creation,
I still could not believe my eyes
that the black locks bleeding light –
fixed in your hair like wonderful seeds,
like in a profound pure image of reality,
were still watching in front of darkness,
preventing the burning of the dream on the retina,
its disintegration
beyond the high
silence of stars,
walling in the intelligible – dome of heaven
from the angels up to the present :
from the perspective of the oblivion,
like a useless reflection
in the emergency of the idea undefinible
through the amber of my imponderable thoughts.

The locks
of your hair
were waving majestically in the light,
their weird walk between the sky and the earth
making me later on understand
that we could finally end into depths,

through a divine eloquence in the perfect equilibrium
of the great-Whole : a pure conscience,
a circumflex antidote
against the old-fashioned rust,
that the being of thought
in itself –
petrified
in the peaceful-primordial darkness,
would reveal to itself its own being.

In
this
new reality –
hitting itself against the walls of my being,
the locks of your hair were waving in-the-light
with the aura of the aura of being of a divine origin,
with the infinities space-time
in the equilibrium of the great-Whole,
in a perfect unity
the word in itself
vibrating
in the same nuances
between sacred and profane,
as the pure energy in the always changing
crucial moment : from eternity.

In
the crucial moment,
filled with
the agitation
of the nothingness of the being,
on our faces
opening its
wings widely –

the black
light
was reversing
the Time
in a fly fragmentized
from the perspective of the thinking,
like the pure energy in the logic of the common sense,
in front of darkness : under a hypernautic sky –
the curls of silence preventing
disintegration through the ephemeral,
in the optic amber of the forms of the shadows –
on the knowledge territory : rising up asymptotically
the destiny of our twin
worlds.

Kathársis

1.

Știu bine
că iubirea noastră
se insinuează
ca întinderea lumii nesfârșită și pură,
ca și anti-lumea : dezmărginirea luminii
străbătând sacrul și purul – nimicul[...],
un perpetuum mobile veșnic izvodit
din propria-i natură.
Știu
bine
că viețile noastre –
reciproc deschise aceluiași orizont solar,
absolut identice până la un punct-omnipunct
se actualizează continuu-discontinuu : plenar –
având rădăcini ascunse-n ființa-adâncă-a-Ființei,
profund implantate în vidul interstelar –
cu nuanțe fine de partitură,
lungimi de undă și gen
vag-omogen : destin-avatar.

Știu bine
că Ființa-*însăși*-a-Ființei
transfigurează
până la contopirea deplină cu făptura divină,
cu luminile umbrei din-aparență,
întru finit : infinit –
că Unul-și-Același interferează cu Altul,

aneantizându-și
NeFiința
(pururea
Neantul)
cum însăși
materia obscură
se insinuează în mit –
central : marginal – liniar : diacron,
dual neuron : prin câmpul entropic universal,
că-n arhetipul ființării subliminal
străluce nimicul – în ascendență,
fantomica lumilor noastre
o m n i P r e z e n ț ă.

Ah,
bate amurgul
iubirii,
o remanență –
fantomica lumilor noastre prezență,
iubito : nu mai avem nimic de pierdut –
acum niciun rid, niciun vis, nicio spaimă
și nici măcar iluzia sferei nu se mai schimbă[...],
de obârșie nobilă – o metaforă verde ne sărută pe limbă!

2.

Pe
traietoria
sensului unic
metafizicianul-estet
încet-încet devenea viitorul
interesat acum de trecut,
plonjând cu anticipație
în Dicționarul

simbol-al Naturii –
în care și tu : onor-cititorul,
azi călător prin lume cu dorul –
în bucuria creației propriiei tale vieți,
te proiectezi într-o stare de calm absolut –
purificat de emoții : nemaivând nimic de pierdut.

3.

Kathársis,
nobil construct
pus în-adânc-de-lumină
de Platon, Aristotel și Plotin,
de S. Freud și J.L. Moreno –
un lógos poetic prinzând rădăcină
prin ochii fosforescenți ai simțirii[...],
ah, încotro va curge de-acum liniștea?
Magia trăirii – paradoxal – înflorea
dintru același tremur sălbatic-empatic
precum poema nescrisă despre ultima stea,
cum respirarea de suflet : dragostea mea!,
întru-același izvor de energie pură
în subtextul tăcerii
indus de natură
prin
invizibil –
universului smuls,
un *slow motion* sincron-diacron
prin intermediul artei iubirii –
de noi mai presus : de noi mai presus.

**PERPETUUM MOBILE
(THE SUCCESSION OF SEASONS)**

Kathársis

1.

Lo so bene
che il nostro amore
si insinua
come la distesa infinita e pura,
come l'anti-mondo : l'infinità della luce
percorrendo il sacro e la purezza – il nulla[...],
un perpetuum mobile eternamente creato
dalla propria natura.
Lo so
bene
che le nostre vite –
reciprocamente aperte verso lo stesso orizzonte stellare,
assolutamente identici fino ad un punto-onnipunto
si attualizza continuo-discontinuo : plenario –
avendo radici nascoste
nell'essere profondo-*dell'*-Essere,
profondamente impiantate nel vuoto interstellare –
con sfumature fine di partitura,
lunghezza d'onda e tipo
vagamente-omogeno : destino-avatar.

Lo so bene
che l'Essere-*stesso*-dell'-Essere
trasfigura
fino alla fusione completa con l'essere divino,
con le luci dell'ombra apparentemente,
verso il finito : infinito –
che l'Uno-*e*-lo Stesso interferisce con l'Altro,

annientandosi
il Non essere
(per sempre
il Nulla)
come la stessa
materia oscura
si insinua nel mito –
centrale : marginale – lineare : diacronico,
duale neurone : attraverso il campo
entropico universale,
che nell'archetipo dell'esistenza subliminale
stralumina il nulla – nell'ascendenza,
spettrale dei nostri mondi
o n n i P r e s e n z a.

Ahimé,
il sole dell'amore,
tramonta,
una rimanenza –
spettrale dei nostri mondi presenza,
tesoro : non abbiamo più niente da perdere –
adesso niente righe, nessun sogno, nessuno spavento
e neanche l'illusione della sfera non si cambia più[...],
di sorginte nobile – una metafora verde
ci bacia sulla lingua!

2.

Sulla
traiettoria
del senso unico
il metafisico-esteta
pian-pianino diventava il futuro
interessato adesso dal passato,

tuffandosi con anticipo
nel Dizionario simbolo-della Natura –
nel quale sei anche tu : egregio lettore,
oggi viaggiatore nel mondo
accompagnato dalla nostalgia –
nell'allegria della creazione della propria vita,
ti progetti in uno stato di calmo assoluto –
purificato dalle emozioni :
non avendo niente da perdere.

3.

Kathársis,
nobile costruito
messo profondamente-dalla-luce
da Platone, Aristotele e Plotin,
da S. Freud e J.L. Moreno –
un lógos poetico mettendo radici
attraverso gli occhi fosforescenti delle emozioni[...],
ahimé, dove scorre il silenzio adesso?
La magia del vivere – paradossalmente – sbocciava
dallo stesso brivido selvaggio-empatico
come il poema non scritta sull'ultima stella,
come il respiro dell'anima : mio amore!,
dalla stessa sorgente di energia pura
nel sottotesto del silenzio
indotto dalla natura
attraverso
l'invisibile –
all'universo staccato,
uno *slow motion* sincronico-diacronico
attraverso l'arte amatoria –
più grande di noi : più grande di noi.

Kathársis

1.

I know well
that our love insinuates
like the endless and pure growth of the world,
like the anti-world : the disappointment of the light
crossing the sacred and pure – nothingness[...],
a perpetuum mobile permanently created
out of its own nature.

I know
well
that our lives –
reciprocally opened to the same solar horizon,
absolutely identical up to a point-omnipoint
are brought up-to-date
in a continuous-discontinuous way : plenary –
having roots hidden in the-deep-being-*of-the-Being*,
profoundly implanted in the interstellar vacuum –
with the refined nuances of a score,
wavelength and vaguely-homogeneous
genre : destiny-avatar.

I know well
that *the-very-Being-of-the-Being*
transfigures
up to the complete fusion with the divine being,
with the lights of the shadow in the appearance,
in the finite : infinite –
that the-One-*and-the-Same* interferes with Another,

minimizing its
Non-being
(always
the Nothingness)
just as
the obscure matter
insinuates itself in the myth –
central : marginal – linear : diachronic,
a dual neuron : through the entropic universal field,
that in the subliminal archetype of the being
nothingness glitters – in the ascendancy,
of our worlds' phantom-like
o m n i P r e s e n c e.

Oh, dear me,
the twilight of love
beats,
a remanence –
the presence of our phantom-like worlds,
my sweetheart : we have nothing to lose –
now no wrinkle, no dream, no fear
and not even the illusion of the sphere
can change anymore[...],
of a noble origin – a green metaphor kisses our tongue!

2.

On
the trajectory
[of the one-way] sense
the aesthete-metaphysician
little by little was becoming the future
interested now by the past,
plunging with anticipation

in the symbolic-Dictionary
of the Nature –
where you too : the honourable reader,
today a wanderer in the world with his own longing –
in the happiness of the creation of your own life,
project yourself in a state of an absolute calmness –
purified by emotions : having nothing to lose.

3.

Kathársis,
a noble construction
put in-the depth-of-the-light
by Plato, Aristotle and Plotinus,
by S. Freud and J.L Moreno –
a poetic lógos getting deep roots
through the phosphorescent eyes of the feeling[...],
ah, dear! Where to will silence flow from now on?
Paradoxically speaking – the magic of living –
was flourishing
out of the same wild-emphatic shiver
like the unwritten poem about the last star,
like my own breath of soul : like my love!,
in the same spring of pure energy
in the subtext of the silence
induced by nature
through
the invisible –
to the torn out universe,
a synchron-diachron *slow motion*
through the intermediary of the art of love –
higher than us : higher than us.

Limerick

după Albert Einstein

„Dumnezeu nu joacă zaruri” –
nu iau în deșert căările Domnului,
Eu doar visez cu trupul inert-infinit
 prin grădinile
 somnului (...),
Iar undele versului meu
donquijotești-charismatice
Sunt ◻ în absurd : fantomatice
 linii de câmp,
 bucle sau corzi,
 noduri-verigi
 sau ecuații
 dogmatice –
 Eviscerări
 holografice,
 scrise`ntr-o
latice-matrice.

Limerick

dopo Albert Einstein

„Dio non gioca a dadi” –
non nomino il nome di Dio invano,
Io sogno soltanto con il corpo inerte-infinito
attraverso i giardini
del sonno(...),
E le onde del mio verso
donchisciottesche-carismatiche
Sono □ per assurdo : fantomatiche
linee di campo,
onde e stringhe,
nodi-anelli
oppure equazioni
dogmatiche –
Eviscerazioni
olografiche,
scritte in una
folla-matrice.

Limerick

according to Albert Einstein

„God does not play dice” –
I do not take God’s ways in vain,
I only dream with an inert body infinite
in the gardens
of the sleep(...),
And the waves of my verse
don quixote-like – charismatic
Are ▫ in an absurd way : ghostly
field lines,
curves or chords of segments,
knot-chain loops
or dogmatic
equations –
Holographic
eviscerations,
written in a
lattice-matrix.

**Meditând –
în jurul unei idei**

Între
noi –
la mii de leghe depărtări
peste mări și țări,
natura genuină-a frumosului
nu poate fi decât
un punct infim de plecare,
ah, precis că pământul –
din pricina lui!,
în sfera
ecou
a poemului
tânjim după soare,
desăvârșind canonul
în sanctuarul albastru,
deplină – vie mișcare
sub crucea luminii
din inimi stelare.

În
aura
unei idei
de frumos
transpusă celest în cuvânt –
sub orizontul perfect-al vederii
născânde-arhaic din pulberi stelare,
mă-ntreb ce i-ar spune verbului **sunt**

însuși pământul : dacă-ar fi să rostească
în locul omului-om făcut să gândească,
izvorând în azur stirpea lui îngerească.
Mă întreb : cititorule
de peste mări și țări –
având semnificația
curgerii timpului
prin
prisma
trecutului cosmic,
vecuind la ani-lumină depărtări –
ce i-ar spune pământul dacă-ar fi să vorbească,
despre viitorul *pământului* pe bolta cerească.

Predestinați
a vieții pe pământ
cu aura Omului sfânt,
înconjurați de fapte precise,
dincolo de inimă și minte
am certitudinea că
la facerea lumilor,
la distanță egală
încrustate-n cuvinte,
au fost de față –
nu doar
A-toate-ființa
ca număr matematic abstract,
ci însuși [arhaic] : sufletul meu și-al tău,
drag cititor – cum spus-a de milenii credința,
(...)iar alături : filosofia, poezia și știința(...)

Meditând
în aura unei idei
ca spațiu natural de referință –

de la atom la atom,
de la 0m la atom,
de la zero la unu,
la Unu-*ca*-ființă
iar apoi în-apoi
la
neființă –
înmărmurit : abia mă țineam de pământ,
pământul se ținea strâns de mine-n lumină,
însușind zeității-Cuvânt veșnicul «*sunt*».

Ah,
undeva adânc prin lumină,
sub forma genuină-a verbului «*sunt*»
[imaginat arhaic și în desene rupestre]
universul cognitiv-al existenței terestre
copleșea universul abstract,
între noi mijlocind
nectarul și floarea –
integrându-ne cosmic
în
aura
unei idei,
noi însușind
la infinit întrebarea
despre cum «va fi» pe pământ, până când
în cel mai mare miracol-al 0mului sfânt
se va lăsa... negreșit : cândva... însurarea.

AROUND AN IDEA

**Meditando –
su un'idea**

Tra
noi –
mille migliaia lontano,
la natura genuina del bello
non può essere altro che
un punto infimo di partenza,
ahimé, preciso come la terra –
per sua colpa!,
nella sfera
l'eco
del poema
bramando il sole,
compiendo il canone
nel santuario blu,
pienamente – vivo movimento
sotto la croce della luce
di cuori stellari.

Nell'
aura
di un'idea
di bellezza
trasposta celestemente in parole –
sotto l'orizzone perfetto della vista
nascendo in modo arcaico in polveri stellari,
chiedo a me stesso cosa direbbe al verbo **sono**

la terra stessa : se dovesse pronunciare
nel posto dell'uomo-uomo fatto per pensare,
sorgendo in azzurro la sua schiera angelica.

Mi chiedo : lettore
dei paesi d'oltremare –
avendo la significazione
dello scorrere del tempo
attraverso
il prisma
del passato cosmico,
dimorando anni luce lontano –
cosa gli direbbe la terra se dovesse parlargli,
sul futuro *della terra* sul cielo.

Predestinati
a vivere sulla terra
con l'aura dell'uomo santo,
circondati da fatti precisi,
al di là del cuore e della mente
ho la certezza che
dalla genesi dei mondi,
a distanza uguale
intarsiate in parole,
furono presenti –
non solo
l'Onnipresenza
come numero matematico astratto,
come lo stesso [arcaico] : mia anima e la tua,
caro lettore – come disse da millenni la fede,
(...)ancora accanto : la filosofia,
la poesia e la scienza(...)

Meditando
sull'aura di un'idea

come spazio naturale di riferimento –
da un atomo ad un altro atomo,
da un uomo ad un atomo,
dallo zero all'uno,
all'Uno-*come*-essere
e poi dentro
alla non esistenza –
frastornato : riescivo a malapena reggermi alla terra,
la terra si teneva stretta a me nei lumi,
sommando al dio-Parola l'eterno «*sono*».

Ahimé,
da qualche parte profondamente attraverso le luci,
sotto la forma genuina del verbo «*sono*»
[immaginato in modo arcaico nei disegni rupestri]
l'universo cognitivo dell'esistenza terrestre
sopraffacendo l'universo astratto,
intercedendo tra di noi
il nettare e il fiore –
integrandoci in modo cosmico
nell'
aura
di un'idea,
noi sommando
all'infinito la domanda
su cosa « sarà » sulla terra, fino a quando
nel più grande miracolo-dell'uomo santo
si lascerà... senz'altro : una volta... la sera.

**Meditating –
about an Idea**

Between
us –
at a distance of thousands of leagues
at the back of beyond,
the genuine nature of beautiful
can be nothing else but
an infinite starting point,
oh, sure thing, because of
the world!, –
in the echo
sphere
of the poem
we yearn after the sun,
accomplishing the canon
in the blue sanctuary,
a complete – vivid movement
under the cross of the light
from stelar hearts.

In
the aura
of the idea
of beautiful
transposed celestially in the word –
under the perfect horizon of the sight
archaically-born from stelar dust,
I wonder what would earth itself

tell the verb *I am*
: had it been to utter
instead of man made to think,
springing out in the light blue from an angelic origin.
I wonder : you reader
beyond lands and oceans –
having the significance
of the flow of time
through
the perspective
of the cosmic past,
living at anti-light distances –
what would earth tell him, if it were to speak,
about the future *of the earth* on the celestial vault.

Predestined
to live on the earth
with a holy man's aura,
surrounded by precise facts,
beyond heart and spirit
I have the certitude that
at the creation of the worlds,
at an equal distance
carved in words,
there were present –
not only
The-all-being
as an abstract mathematical number,
but [archaic] in itself :
my soul and yours, dear reader –
as faith has been telling it for millennia,
(...)while here : philosophy, poetry and science(...)

Meditating
in the aura of an idea
as a natural space of reference –
from atom to atom,
from man to atom,
from zero to one,
to One-*as*-being
and then later on-back
to
the non-being –
astounded : hardly could I stick upon the earth,
the earth was sticking tightly upon me in the lights,
summoning up in the Word-deity the eternal «*I am*».

Oh,
somewhere deep in the world,
under the genuine form of the verb «*I am*»
[also archaically imagined in rupestrian paintings]
the cognitive universe of the terrestrial existence
overwhelmed the abstract universe,
among us mediating on
the nectar and the flower –
integrating us from the cosmic view point
in
the aura
of an idea,
while we have been totalizing
endlessly the question
about how «everything will be» on the earth, until
in the greatest saint man's miracle
dusk... will come down : some time... without fail.

Muzică pură

Având
nevoie de câte-un pretext banal
să intru-n relație cu energiile bunului-simț,
dincolo de limpezimea trupului tău de femeie –
la fiecare impact involuntar dintre noi
pe lungimea de undă-a nopților : goi,
era esențial mai întâi să ajung
pe solul virgin
al golul golului
însuși,
între
sublim,
cuvânt-și-idee...-
doar tu
care-mi știi cum eu sunt
fără de jumătăți de măsură,
numai tu, doar tu – care simți
adevăratele mele dorinți-năzuinți,
însemnul reflex-al gândirilor mele –
astfel cum eu sunt : învăluit în astre de purpură,
un om-al nuanțelor fine – dez-limitat în cuvânt
(...)complet naufragiat printre sfinți(...)

Dincolo de limpezimea
parfumului tău de femeie,
oricât de straniu îți pare – în timp ce urmez
destinul sângelui cald-al elementelor firii
cu energia totală-a bunului simț,

fără
jumătăți
de măsură
mă căznesc încă s-ajung,
înnemurit pururi de stele
între sublimul cuvânt-și-idee,
la geometria perfectă-a lumilor mele
sub gravitația specifică nervului vag-al iubirii –
duală structură : tu și eu – vibrație cosmică :
muzică pură.

VASE WITH FLOWERS

Musica pura

Avendo
bisogno di qualche pretesto banale
di entrare in relazione con le energie del buon senso,
al di là del candore del tuo corpo di donna –
ad ogni impatto involontario tra di noi
sulla lunghezza d'onda delle notti : vuoti,
era essenziale arrivare prima
sul terreno vergine
del vuoto del vuoto
stesso,
tra
sublime,
parola-*ed*-idea...-
soltanto tu
che soltanto tu sai come sono io
senza mezze misure,
soltanto tu, soltanto tu – che senti
i miei veri desideri-aneliti,
segno riflesso dei miei pensieri –
diversamente da come sono io :
avvolto in astri di porpora,
un uomo-delle sfumature fini – de-limitato nella parola
(...)completamente naufragato tra i santi(...)

Al di là della limpidezza
del tuo profumo di donna,
qualsiasi strano ti appaia – mentre io seguo
il destino del sangue caldo degli elementi dell'innato
con l'energia totale del buon senso,

senza
mezze
misure
mio sforzo raggiungere,
reso immortale dalle eterne stelle
tra la sublime parola-e-l'idea,
alla geometria perfetta dei miei mondi
sotto la gravitazione specifica
del nervo incerto dell'amore –
duale struttura : tu ed io – vibrazione cosmica :
musica pura.

A Pure Music

Being
in need of an ordinary pretext
to come into a relationship
with the energies of the common sense,
beyond the limpidity of your body of a woman –
with any involuntary impact between us
on the wavelength of the nights : naked,
it was essential for me first of all to get
to the virgin soil
from the heart of emptiness
in itself,
between
sublime,
word-*and*- idea...-
only you
who knows how I am
without half measures,
only you, you who feels
my real wishes-yearnings,
the reflex sign of my thoughts –
as I am : wrapped in purple stars,
a man-of fine nuances – un-limited in the word
(...)completely shipwrecked among saints(...)

Beyond the limpidity
of your perfume of a woman,
no matter how strange you may find it – while I follow
the destiny of the warm blood of the elements of nature
with the total energy of the common sense,

without
any
half measures
I still try hard to get,
immortalized for good by the stars
between the sublime word-*and*-idea,
at the perfect geometry of my lights
under the specific gravity of the vague nerve-of love –
a dual structure : you and me – a cosmic vibration : a
pure music.

Nu sunt utopic și nici modernist

Viața
mea
nu este decât
un semn de-ntrebare
într-o infimă aproximare
a unui vector-de-stare-ne/stare
în-afirmare,
un continuum cuantic atemporal
cu infinite dimensiuni și conexiuni,
permanent ▫ inerent în mișcare,
un continuum poetic în artă –
ca trăire și reprezentare,
nimic altceva decât
un concept
universal
în formare,
un loc
în care
spațiul
însuși
vibrează
cu viteza luminii,
printre linii de forță spectrale
mistuitoare : între real-ideal,
fior al conștiinței
matricial.

În structura
legilor universului –
nu sunt decât vector cuantic-de-stare,
înfimă aproximare-a unui semn de-ntrebare,
un continuum poetic nesaturat de mișcare,
de proiecții lăuntrice : însemne-ale firii,
interferențe de spirit – materii,
tandrețe și sunet, culoare,
izvodiri de departe –
un șir nesfârșit
de vii revelații,
divinații,
libații[...],
iată profilul
în spațiu și timp
al sensului versului meu
[ca hieroglifă mirabilă durabilă]
în răsuflul veșnic-al pulsului cosmic,
strâns cu migală într-un poem dintr-o carte –
eu-însumi poemul armonizat pe de-o parte,
prin conexiuni de dor – infinite,
dintru spiritul și litera legii –
sub semnul distanțelor
dintre noi abolite,
drag cititor –
un continuum poetic : dincolo de moarte.

Inițiat
vertical tainelor firii,
în arealul cunoașterii
m-am dat sentimentului cald,
profund omenesc-al iubirii –
asimilând înțeleșul – destin asumat

imaginii mitice : un ideal ancestral
făgăduit cândva
de marele zeu
omenirii.
Dar mai presus
de propria-mi știință,
împărtășind ascendentul naturii –
urmând ritualul universal al iubirii
între legile omenescului firii,
trepte spre cer am zidit
dintru propria ființă,
învăluit de mister
am zidit
coborârea
adâncă-adâncă
întru originar [...] infinit.

Departa
de oglinzile universului,
pe pământul făgăduinței
învăluit de mister –
viața mea nu este decât
o infimă și caldă
aproximare
de etern și efemer,
distribuind omenirii
pe toate nervurile versului
propriul destin asumat ancestral –
prin câmpul meu nesfârșit de mișcare,
dintru cartea naturii statornicit în real
eu-veșnicind : înnobilat de culoare,
ca-ntr-un vector-de-stare/nestare

prin aura tactilă a Ființei,
un continuum poetic
în eonul științei,
în afirmare
prin artă – ca trăire și reprezentare.

Non sono né utopico né modernista

La mia
vita
non è altro che
un punto di domanda
in un'infima approssimazione
di un vettore-dello-stato-non/stato
nell'affermare,
un continuo quantistico atemporale
con infinite dimensioni e connessioni,
permanentemente ▫ inerente nel movimento,
un continuo poetico nell'arte –
come emozione e rappresentazione,
nient'altro che
un concetto
universale
in formazione,
un posto
dove
lo spazio
stesso
vibra
con la velocità della luce,
tra le linee di forza spettrali
bruciante : tra reale-ideale,
brivido della coscienza
della matrice.

Nella struttura
delle leggi dell'universo –
non sono altro che un vettore quantistico-di-stato,
infima approssimazione di un punto di domanda,
un continuo poetico di movimento,
di proiezioni interne : insegne dell'innato,
interferenze dello spirito – materia,
tenerezza e suono, colore,
genesì da lontano –
un'infinità
di vivi rivelazioni,
divinazioni,
libagioni[...],
ecco il profilo
nello spazio e nel tempo
del senso del mio verso
[come geroglifico mirabile durabile]
trafelando eternamente nel polso cosmico,
raccolto con accuratezza in un poema di un libro –
io-stesso poema armonizzato da una parte,
tramite connessioni di nostalgia – infiniti,
nello spirito e nella lettera della legge –
sotto il segno delle distanze
tra di noi abolite,
caro lettore –
un continuo poetico : al di là della morte.

Iniziato
verticalmente nei segreti dell'innato,
nell'aria della conoscenza
mi sono dedito al sentimento caldo,
profondamente umano dell'amore –
assimilando il significato – il destino assunto

all'immagine mitica : un ideale ancestrale
promesso una volta
dal grande dio
all'umanità.

Però sopra
la propria scienza,
condividendo l'ascendente della natura –
seguendo il rituale universale dell'amore
tra le leggi umani dell'innato,
gradini verso il cielo murai
dal proprio essere,
avvolto dal mistero
murai
la discesa
profonda-profonda
nell'originario[...] infinitamente.

Lontano
dagli specchi dell'universo,
sulla terra promessa
avvolto dal mistero –
la mia vita non è altro che
un infime e calda
approssimazione
dell'eterno e dell'effimero,
distribuendo all'umanità
su tutte le vene del verso
il proprio destino assunto in modo ancestrale –
attraverso il mio campo infinito di movimento,
dal libro della natura dimorato nella realtà
l'io-eternamente : nobilitato dal colore,
come in-un vettore-di-stato/non stato

tramite l' aura tattile dell'Essere,
un continuo poetico
nell'etere della scienza,
nell'affermare
attraverso l'arte – come emozione e rappresentazione.

I Am Not an Utopic and Nor Am I a Modernist

My
life
is nothing but
a question mark
in an infinitesimal approximation
of a vector-status-non/status
in a bold affirmation,
a continuous atemporal quantic
with infinite dimensions and connections,
permanently ▫ inherent in movement,
a continuous poetic in art –
as living and representation,
nothing else than
a universal
concept
in formation,
a place
where
space
in itself
vibrates
with the speed of light,
among lines of a spectral destructive
force : between real-ideal,
a thrill of the matrix
consciousness.

In the structure
of the laws of the universe –
there are only a quantic vector-status,
an infinitesimal approximation of a question mark,
a continuous poetic unsaturated by motion,
of inner projections : signs of nature,
interferences of mind – matters,
tenderness and sound, color,
remote appearances –
an endless raw
of vivid revelations,
divinations,
libations[...],
this is the prophile
in space and time
of the sense of my line
[like a wonderful lasting hieroglyph]
in the eternal breath of the cosmic pulse,
gathered together meticulously in the poem of a book –
I-myself the harmonized poem on the one side,
through infinite – longing connections,
according to the spirit and the letter of the law –
under the sign of distances
abolished from us,
dear reader –
a continuous poetic : beyond death.

Initiated
vertically in the secrets of nature,
in the knowledge habitat
I devoted myself entirely to a warm
deeply-human feeling of love –

assimilating the meaning – assumed destiny
to the mythic image : an ancestral ideal
promised sometime
by the great god
to humanity.

But more than
my own science,
sharing nature's ascendance –
following the universal ritual of love
among human nature's laws,
to the sky I erected steps
from my own being,
wrapped in mystery
I erected
the deep-deep
descendance
to an infinite[...] original.

Far
from the mirrors of the universe,
on the promised land
wrapped in mystery –
my life is nothing else
but an infinitesimal and warm
approximation
of eternal and ephemeral,
distributing to mankind
on all veins of the line
the own destiny assumed ancestrally –
in my endless field of movement,
from nature's book settled down in the real
I-eternalizing : ennobled by a color,
like in a vector-status/non-status

through the Being's tactile aura,
a poetic continuous
in the aeon of science,
in a bold attempt
through art – as a feeling and representation.

Ochilor ei

Mă
luau ades
prin surprindere,
ca un fulger tăios și fierbinte
mă învăluiau – de la cap la picioare,
picurându-mi în suflet o dulce verzuie licoare,
armura propriei vieți încreștând cu daurite săgeți
asemenea stâncii `ntre valuri albastre sub soare,
învârstat ca prin farmec de vasta întindere[...]
Ah, tu nepământeasă prezență-latență,
necunoscutul din sinea vibrând!,
universul interior-al gândirii
exersând pe materia firii
iar dincolo de cuvinte,
între inimă și minte –
alunecosul
gând
balansând
înapoi – înainte,
între real și posibil
o mie de răni supurând
prin trupul caduc – impasibil,
ca o ființă scoasă din timp în invizibil,
precum un neant în mișcare – hipersensibil[...],
precum un profet în pustiu : din sălașul zilei de mâine
tapisându-mi carnea fericită
cu unda spectrală-a ochilor ei,
la scara eternității mângâiați numai de zei,

de absurdul iluziei
propriei
vieți.

Ochii ei
adeseori mă luau
prin surprindere,
iar eu : când eram – când nu eram pregătit,
încordam arcul reflex-al simțirii
în fiorul abia încolțit-al iubirii,
fixând-o cum își fixează sălașul un zeu,
neprețuit minereu prin vasta lumii întindere.

Creionând astfel
povestea
ochilor ei,
minusculii zei
care-mi tăiau ades respirația –
ca un arcaș înzeuat cu săgeți într-o limbă străveche,
înainte de-a mă trezi cu trupul dezgolit de-o aripă,
în străfundul percepției am avut brusc revelația
cum răsărea mugurul vieții mele de-o clipă;
trupul *ei* unduia-unduia precum o umbră,
ah : și cât aș fi vrut s-o ating neclintit!,
dar, brațul meu se topea ca o boare
între somnul de veci și uitare,
în părul cârlionțat-al tăcerii
se topea infinit,
brațul
întins
pe spata
razei de soare!

Ai suoi occhi

Mi
coglievano spesso di sorpresa,
come un fulmine affilato e ardente
mi avvolgevano – dalla testa ai piedi,
sgocciolando nell'anima una dolce bevanda verdastra,
la corazza della propria vita
intaccando con frecce dorate
come la scogliera tra le onde azzurre sotto il sole,
rigato come per magia dalla distesa[...]
Ahimé, tu aliena presenza-latente,
lo sconosciuto del sé vibrando!,
l'universo interiore del pensiero
praticando sulla materia dell'innato
al di là delle parole,
tra il cuore e la mente –
scivoloso
pensiero
oscillando
dietro – davanti,
tra reale e possibile
una migliaia di ferite marcendo
attraverso il corpo caduco – impassibile,
come un essere tirato fuori dal tempo nell'invisibile,
come un vuoto nel movimento – ipersensibile[...],
come un profeta del deserto : dalla dimora
del giorno di domani
tappezzandomi la carne felice
con l'onda spettrale dei suoi occhi,
sulla scala dell'eternità accarezzato soltanto dagli dei,

dall'assurdo dell'illusione
della propria
vita.

I suoi occhi
mi coglievano spesso di sorpresa,
ed io : quando ero – quando non ero pronto,
piegavo l'arco riflesso del sentimento
nel brivido dell'amore appena apparso,
fissandolo come si fissa la dimora di un dio,
inestimabile minerale attraverso
la vasta distesa del mondo.

Abbozzando in questo modo
la storia
dei suoi occhi,
i minuscoli dei
che mi lasciava spesso mozzafiato –
come un arciere
corazzato di frecce in un'antica lingua,
prima di svegliarmi con il corpo ignudo da un'ala,
nell'intimo della percezione ho avuto la rivelazione
come sorgeva il germoglio della mia vita in un attimo;
il **suo** corpo ondeggiava come un'ombra,
ahimé : quanto avrei voluto toccarla inflessibilmente!,
però, il mio braccio si scioglieva come una brezza
tra il sonno eterno e oblio,
nei capelli arricciati del silenzio
si scioglievo all'infinito,
il braccio
teso
sulla spalla
del raggio di sole!

To Her Eyes

They
were often taking me
by surprise,
like a sharp and hot lightening
they were wrapping me – from head to toes,
pouring in my soul a sweet greenish nectar,
the mail coat of one's life cutting with dedicated arrows
as the cliff amongst the blue waves under the sun,
made old, as if by magic, by the vast space[...]
Oh, you unearthly latent-presence,
the unknown vibrating in the self!,
the inner universe of the thinking
making exercises on the matter of nature
and beyond words,
between heart and mind –
the slippering
thought
balancing
backwards – forwards,
between real and possible
a thousand of wounds suppurating
through the caducous – impassive body,
like a being taken out from the time in the invisible,
like a nothingness in motion – hypersensible[...],
like a prophet in the wildness : from tomorrow's abode
upholstering my happy flesh
with the spectral wave of her eyes,
at the scale of eternity caressed only by gods,

by the absurd of the illusion
of its own
life.

Her eyes
were often taking me
by surprise,
and me : I was – and was not prepared,
I was bending the reflex arc of the feeling
in the almost burgeoned thrill of love,
fixing it as a god uses to fix its abode,
a priceless ore through the vast extension of the world.

Thus drawing
the story of her eyes,
the tiny gods
who were often taking my breath –
like an armour-clad
with arrows archer in an old language,
before waking up with the body denuded by a wing,
in the depth of perception I suddenly had the revelation
about the way the bud of my short life
was springing out;
her body was waving-waving like a shadow,
oh my : how much I would have
wanted to touch her steadily!,
yet my arm was melting like a gentle breeze
between the sleep of death and oblivion,
in the curly hair of silence
the stretched,
arm
was melting endlessly
behind the sun beam!

Plouă cu vid

Plouă
cu ceață,
plouă cu somn –
`n văile metafizice de viu mă întomn,
într-o dungă de lumină plouă cu vid –
facerii lumilor largi ochi se deschid,
pururi aprinși : pururi destinși.

De
la facerea lumilor
vom fi curs lin – în aval,
în marea uitare-a timpului dus,
în *marea-cea-mare* vom fi ajuns –
dintru nevoia iubirii înfășurați ideal
în-lumirea divină, iubito, prinzând rădăcină
cum fiecă muritor – un înger-al vieții izbăvitor...,
într-un Lógos-al vidului primordial,
cu vederea oarbă-a închipuirii –
marele întuneric universal
împresurând fără capăt
nesfârșita lumină,
recurs
fără
drept
de recurs.

În
desfrunzirile
ființei
ochii lumilor noastre se-nchid,
în văile metafizice vaste plouă cu vid –
prin mine însumi plouă-ntunericul somn,
o, iubito!, departe ești..., departe mă-ntomn
imaculat precum neaua în visul tău ancestral,
iar timpul : străjer lucid cu tâmpla albă la zid,
abia se târăște viu într-afară – se desfășoară
în cartea celestă-a Universului vizibil,
îndestulându-se cu aura misterului
din fibra interiorului meu
permanent construibil,
ca un zeu
unduind
perpetuu
energii matriciale –
pe lungimea de undă-a versului,
prin transcenderea multiplului într-Unu[...]
veghind clipa străpunsă de verticala eterului;
prin văile metafizice antidogmatic plouă
din Fântâna Marilor Profunzimi –
de la facerea ființei-*prin*-ființă,
unde zilele mele se-nchid,
lumilor nouă
plouă cu vid.

Piove con il vuoto

Piovicchia
c'è la foschia,
piove con sonno –
nelle valli metafisiche vado da vivo nell'autunno,
in una striscia di luce piove con il vuoto –
alle genesi dei mondi occhi larghi apro,
eternamente aperti : eternamente distesi.

Dalle
generi dei mondi
saremo come il corso blando – a valle,
nel grande oblio del tempo passato,
nel *mare*-che è-*grande* saremo arrivati –
dal bisogno dell'amore avvolto in modo ideale
nella luce divina, tesoro, mettendo radici
come ogni qualsiasi mortale –
un angelo salvatore della vita...,
in un Lógos-del vuoto primordiale,
con la vista dell'immaginazione cieca –
il grande buio universale
assediando illimitatamente
l'infinita luce,
appello
senza
ricorso
di diritto.

Nella
sfogliatura
dell'essere
gli occhi dei nostri mondi si chiudono,
nelle valli metafisiche ampie piove con vuoto –
attraverso me stesso piove il sonno buio,
o, tesoro!, lontana sei..., lontano vado nell'autunno
candido come la neve nel tuo sogno ancestrale,
e il tempo : custode lucido
con la tempia bianca al muro,
appena si striscia vivamente fuori – si svolge
nel libro celeste dell'Universo visibile,
accontentarsi con l'aura di mistero
dalla fibra del mio interno
permanentemente costruibile,
come un dio
ondeggiando
perennemente
energie matriciali –
sulla lunghezza d'onda del verso,
attraverso la trascendenza
del molteplice nell'Uno[...]
star sveglio trafitto dalla verticalità dell'etere;
tramite le valli metafisiche antidogmatico piove
dalla Fontana delle Grandi Profondità –
dalla genesi dell'essere-attraverso-l'essere,
dove i miei giorni si chiudono,
ai mondi nuovi
piove con vuoto.

It Rains with Emptiness

It rains
with fog,
it rains with sleep –
in the metaphysical valleys
alive I am on my ways to autumn,
in a bundle of light it rains with emptiness –
for the creation of lights, wide eyes open,
eternally burning : eternally relaxed.

From
the creation of the worlds
we shall be a still flow – downstream,
in the great oblivion of the bygone time,
we should have arrived in *the great sea* –
in need of love wrapped ideally
into divine being, which takes root, my sweetheart
just like every mortal –
becomes a saviour angel of life...,
in a primordial Lógos,
with the blind sight of imagination –
the great universal darkness
surrounding endlessly
the infinite light,
a recourse
without
the right
of recourse.

In
the being's
defoliations
the eyes of our world close,
in the vast metaphysical valleys
it rains with nothingness –
through myself the dark sleep rains,
oh, my sweetheart!, you are far away...,
far away to autumn I am on my way
immaculate as snow in your ancestral dream,
while time : a lucid guard
with the white temple against the wall,
hardly crawls alive outside – displaying itself
in the celestial book of the visible Universe,
stuffing itself with the aura of the mystery
from the very fiber of my inside
constructible permanently,
like a god
waving
perpetually
matrix energies –
on the wavelength of the line,
through the transcendence of the multiple in One[...]
watching the pierced moment by the ether vertical;
it rains antidogmatically
through the metaphysical valleys
from the Well of the Great Depths –
from the creation of the being-*through*-being,
where my days close up,
to the new days
it rains with emptiness.

**Poezia
lui Nichita Stănescu - *in rem***

« Cine cunoaște, vede. »
Johann Wolfgang Goethe
(n.28.08.1749 – d.22.03.1832)

În
siajul
mirării
e spiritul lui,
ca o umbră de aur
sfidând ghilotina uitării
pentru cine vede și crede –
miraculos înainte-străvede
într-o sferă absolută-a visului;
undeva-n ceruri el aude și vede
geneza materiei și viul mișcării
în veșnică transformare-de-sine,
un flux și reflux de cuvinte
cum o magmă fierbinte
accede `nalt în erede,
cine-nțelege –
vede!

În
verbul lui
de artist-modernist –
tot ce vedem
e doar masca de aur
a ceea ce încă
nu reușim să vedem –
dar[...] «cine cunoaște, vede»
cum nimbul poetic străvede concretul uitării

mai adânc decât văzul prezența-ntrebării,
gândirea lui ne revelă geneza mișcării
într-un zbucium de Crist în-destinat înfailibil
prin lucrul sensibil..., comprehensibil.

Poezia lui

Nichita Stănescu – *in rem*,
cu ochii ficși-ai gândirii
la orizontul evenimentelor –
în configurarea materiei poetice
ne-ntrebă asupra sensului omului,
sfințind Universul în versul modern
ca un fel de-a vorbi despre ființa din-lucruri –
un portal prin care noi putem păși în-etern
astfel cum într-o umbră de aur
de dincolo de spațiu și timp,
în ființa limbajului –
din
nevoia
interioară
a elementelor
roșul-pur-vertical
devenind mereu altceva –
unduirea luminii desăvârșind patima,
viața Poetului însuși : transformată-n Poem.

Poetul Nichita Stănescu – *in rem*,
în curentul inform-al răs/timpului factice –
printre noduri și semne și răsuciri de sens idolatrice,
ca un teritoriu de vis, cu suișuri nemaivăzute, galactice;
arta lui : filosofie-a spiritului : însuși poemul-Poem,
un Poem-al necuvintelor cu care îți poți apropria
orice concurs de frumusețe a viersului,
ca antidot sigur pentru veșnicie –

un Poem întemeietor în care
noi muritorii de rând
gândim și creăm.

Poetul
Nichita Stănescu – în rem,
în adierea `ntrebării
prin abisul uitării,
sub orizontul
mișcător
întru
ființă –
un înger boem
peregrin pe pământ,
iar spiritul său ne-nființă
ca neam și popor trăitor în-cuvânt,
gândul-*ca*-gând întrupând
sub nevăzutele firii – nepieritoarea poveste
a tot ce-i viu și gândește : căci pentru marele blond,
un gânditor care știe să vadă
`ntr-a lumilor noastre infinită ogradă,
ceea ce gândul rostește-n limbajul gândirii :
fiindul este, o spunere-a ființei
în gena conștiinței... *in rem*!

Și,
totuși,
în matricea
limbii române,
ce poate fi mai curând
decât astfel de gând-surâzând?,
Nichita Stănescu – suverană prezență
în arta poetică : datorită lui
pe pământul făgăduinței

suntem pururi
odată cu lucrurile –
prezență-a spiritului în-lume,
trăind împreună cu întregul Univers
infinitele lui adâncimi de neînțeles.

Și,
totuși:
«Nu-l vede
nimeni pe poet./
Unii nu-l văd pentru că
nu au vedere./ Alții nu-l văd
pentru că nu au inimă./
în fine alții nu-l văd
pentru că
nu sunt.»

[...]

p o e t u l

prin îndoirea luminii
remodelând chintesențe de spirit
cu înțeleapta-i rostire a respirații de zeu[...]
un avatar voalat-al ființării dinlăuntrul meu –
de acolo de unde suntem
deodată cu lucrurile –
celebrând adevărul nes(u)puselor limbii mereu,
la punctul de întâlnire cu viața : cine-nțelege, vede
– cum **î n s u ș i** în vechea cetate, **Orfeu**.

Poesia
di Nichita Stănescu - *diritto reale*

« Chi conosce, vede. »
Johann Wolfgang Goethe
(n.28.08.1749 – m.22.03.1832)

Nella
scia d'acqua
meraviglia
è il suo spirito,
come un'ombra dorata
sfidando la ghigliottina dell'oblio
per chi vede e chi crede –
miracolosamente prima-stravede
in una sfera assoluta del sogno;
da qualche parte nei cieli egli sente e vede
la genesi della materia e il vivo del movimento
nell'eterna trasformazione-del-sé,
un flusso e un riflusso di parole
come un magma bollente
accede nell'alto come erede,
chi capisce –
vede!

Nel
suo verbo
di artista-modernista –
tutto ciò che vediamo
è solo una maschera dorata
di quello che ancora
non riusciamo vedere –
però[...] «chi conosce, vede»
come l'aureola poetica stravede il concreto dell'oblio

più profondamente della vista
la presenza della domanda,
il suo pensiero ci rivela la genesi del movimento
in un affanno di Cristo in-destinato infallibilmente
attraverso la cosa sensibile..., comprensibile.

La poesia di
Nichita Stănescu – *diritto reale*,
con gli occhi fissi del pensiero
all'orizzonte degli avventi –
nella configurazione della matrice poetica
ci chiede sul senso dell'uomo,
santificando l'Universo nel verso moderno
come un modo di parlare sull'essere delle cose –
un portale attraverso il quale ci incamminiamo
nell'eternità
come in un'ombra dorata
al di là dello spazio e del tempo,
nell'essere del linguaggio –
dal
bisogno
interiore
degli elementi
il rosso-puro-verticale
diventando sempre qualcun altro –
l'ondeggiare della luce compiendo la passione,
la vita del Poeta stesso : trasformata in un Poema.

Il Poeta Nichita Stănescu – *diritto reale*,
nella corrente informe-del tempo artefatto –
tra nodi e segni e sensi distorti in modo idolatrico,
come un territorio di sogno,
con salite mai viste, galattiche;
la sua arte : filosofia dello spirito :

lo stesso poema-Poema,
un Poema delle non paroli con le quali puoi avvicinarti
a qualsiasi concorso di bellezza del verso,
come antidoto sicuro per l'eternità –
un Poema fondatore nel quale
noi semplici mortali pensiamo e creiamo.

Il Poeta

Nichita Stănescu – diritto reale,
con la brezza della domanda
attraverso l'abisso dell'oblio,
sotto l'orizzonte
in movimento
nell'
essere –
un angelo boemo
pellegrino sulla terra,
e il suo spirito non-essere
come ascendenza e popolo che vive dentro la parola,
il pensiero-*come*-pensiero incarnando
sotto l'innato invisibile – l'immortale storia
a tutto ciò che è vivo e pensa :
perché per il grande biondo,
un pensatore che sa vedere
nei nostri infiniti mondi l'aia,
quello che il pensiero dice nel linguaggio del pensiero :
l'essendo è, una sentenza dell'essere
nella gena della coscienza... *diritto reale!*

E,
tuttora,
nella matrice
della lingua romena,
che possa essere altro

che un pensiero simile-sorridendo?,
Nichita Stănescu – sovrana presenza
nell'arte poetica : grazie a lui
sulla terra promessa
siamo eternamente
insieme alle cose –
presenza dello spirito nel mondo,
vivendo insieme con l'intero Universo
le sue infinite profondità incomprensibili.

E,
tuttavia:
*«Nessuno non
lo vede, il poeta./
C'è gente che non lo vede perché
hanno la vista./ Altri non lo vedono
perché li manca il cuore./
infine altri non lo vedono
perché
non ci sono.»*
[...]
i l p o e t a
attraverso la curvatura della luce
rimodellando la quintessenza dello spirito
con il saggio detto dell'alito di un dio[...]
un avatar vaporoso dell'esistenza dentro di me –
di là da dove siamo
improvvisamente con le cose –
celebrando la verità delle cose non dette della lingua,
al punto d'incontro con la vita : chi capisce, vede
– come lo **s t e s s o** nell'antica fortezza, **Orfeo**.

**Nichita Stănescu's
Poetry - *in rem***

« He who knows, can see. »

Johann Wolfgang Goethe

(born on August 28, 1749 – died on March 22, 1832)

His spirit lies
in
wonder's
wake,
like a golden shadow
defying the guillotine
of oblivion
for who can see and believe –
miraculously foresees beforehand
in an absolute sphere of the dream;
somewhere in the skies he can hear and see
matter's genesis and movement's vividness
in a permanent self-transformation,
an ebb and flow of words
as a hot magma
accedes highly in erede,
he who understands –
can see!

In
his verb
of a modernist artist –
all we can see
is nothing but his golden masque
of what
we still yet cannot see –
but[...]«he who knows, can see»

as well as the poetic nimbus foresees
oblivion's preciseness
deeper than sight can notice question's presence,
his thinking reveals to us movement's genesis
in a Christ's torment infallibly destined
through the sensitive, comprehensible thing.

Nichita Stănescu's poem
– *in rem*,
with the thinking eyes staring at
the horizon of the events –
in the configuration of the poetic matter
asks us about man's sense,
blessing the Universe in the modern verse
like a way of speaking about the being in things –
a portal through which we can step into eternity
otherwise how in a golden shadow
from beyond space and time,
in the being of the language –
from
the inner
need
of elements
the pure-vertical-red
becoming always something else –
the waving of light accomplishing passion,
the Poet's very life : turned into a Poem.

Nichita Stănescu the poet – in rem,
in the shapeless trend of the factice short time –
among knots and signs and idolatric
distortions of meaning,
like a dreaming territory, with unseen, galactic ups;
his art : a philosophy of the spirit :

the poem-Poem in itself,
a Poem of non-words with which you can appropriate
any competition of the beauty of a line,
like a certain antidote for eternity –
an originator Poem in which
we, the common people
think and create.

The Poet
Nichita Stănescu – in rem,
in the breeze of question
through the abyss of oblivion,
under the moving
horizon
into
being –
a bohemian angel
a pilgrim on this Earth,
and your spirit a non-being
as a kinship and people living in-the-word,
the thought-*as-a-thought* embodying
under the unseen of the being – the undying story
of all that is vivid and thinks :
because for the great blond,
a thinker who knows how to see
in our worlds' infinite yard,
what thought utters in the language of thinking :
being is, an utterance of the being
in the gene of consciousness... *in rem!*

And
yet,
in the Romanian language
matrix,

what could be sooner
than this smiling thought?,
Nichita Stănescu – a sovereign presence
in the poetic art : thanks to him
on the promised land
we have always been
together with the things –
a presence of the mind in the world,
living together with the whole Universe
its secret infinite depths.

And
yet:
« *Nobody can see
the poet./
Some don't see him because
they have no sight./ Others don't see him
because they have no heart./
finally others don't see him
because
they are not. »*
[...]
the poet
through the bending of the light
remodelling quintessences of mind
with his wise utterance of a god's breathing[...]
an obscure avatar of the being inside me –
from where we are
at the same time with the things –
celebrating the truth of the never uttered language,
at the meeting point with life :
he who understands, can see
– as **Orpheus himself**, *in the old city*.

Purificat în-Cuvânt

În
balanța
verde a ochilor tăi
eu-ți sunt mereu tot eu –
eliberat adânc din-Cuvânt,
același întreg versatil-pulsatil
rezonând maiestuos într-un sfînx,
un sunet-al sferei măiestre vibrând,
șlefuit îndelung [infinit] prin sirinx;
în pupila
luminii
ochilor tăi
sunt încă aici : doar *acum-și-aici*,
sfîșiat ca-ntr-un gol de liniște sunt
ca un pustiu de foc ivit pe pămînt,
o pală de vînt purificat în-Cuvânt.

În
ființa
ochilor tăi –
între-tot și deodată,
fără dragostea mea pentru tine –
în Poemul naturii îndelung evocată,
ca observator dinlăuntru-al Universului
schimbînd percepția a-tot-și-deodată
în catedrala sfîntă a versului,
în tentativa mea filosofică
fără orizont –

pur și simplu
[ca om]
n-aș fi fost decât
cel mult o hieroglifă sau – poate – doar un fonon...,
o pală de vânt rezonând cu pupila cuvântului moarte,
tânjind inutil după limanul iubirii veșnic pierdut,
un fior pulsatil-volatil ți-aș fi fost pe pământ,
ah!, ca un cântec de lebadă clonat infinit,
petrificat în-Cuvânt : într-o carte.

Purificato nella-Parola

Nella
bilancia
verde dei tuoi occhi
io sono sempre io per te –
liberato profondamente dalla-Parola,
lo stesso intero versatile-pulsatile
risuonando maestosamente in una sfinge,
un suono della sfera magnifica vibrando,
levigatrice lungamente [infinitamente]
attraverso la siringa;
nella pupilla
della luce
dei tuoi occhi
sono sempre qui : soltanto *adesso-e-qui*,
lacerato come in un vuoto di silenzio sono
come un deserto di fuoco sorto sulla terra,
una folata di vento purificato nella-Parola.

Nell'
essere
dei tuoi occhi –
nel tutto e improvvisamente,
senza il mio amore per te –
nel Poema della natura lungamente evocata,
come osservatore dal dentro-dell'Universo
cambiando la percezione del -tutto-e-improvvisamente
nella cattedrale santa del verso,
nel mio tentativo filosofico
senza orizzonte –

semplicemente
[come uomo]
non sarei altro
che un geroglifico oppure – forse –
soltanto un fonone...,
una folata di vento risuonando
con la pupilla della parola morte,
bramando inutilmente
il riparo dell'amore eternamente perso,
un brivido pulsatile non sarei stato sulla terra,
ahimé!, come il canto del cigno clonato infinitamente,
impietrito nella-Parola : in un libro.

Purified in-The Word

In
the green balance
of your eyes
I am always yours –
liberated deeply from-the Word,
the same versatile-pulsatile
sounding majestically in a sphynx,
a sound of the magic sphere vibrating,
polished for a long time [infinitely] through the syrxinx;
in the iris
of the light
of your eyes
I am still here : only *now-and-here*,
torn out like in a vacuum of silence I am
like a wildness of fire which came out on the Earth,
a breath of wind purified in-the Word.

In
the being
of your eyes –
altogether and all at a time,
without my love for you –
in the Poem of nature longly recalled,
like an observer from within the Universe
changing perception of-everything-*and*-all of a sudden
in the holy cathedral of the verse,
in my philosophic attempt
without any horizon –

simply
[like a man]
I would have been nothing else but
at least a hieroglyph or – maybe – a mere phonon...,
a breath of wind-sounding
with the iris of the word death,
yearning vainly for the border of love lost for good,
I would have been for you a pulsatile-volatile thrill,
oh!, like a swan's song cloned infinitely,
petrified in-the Word : in a book.

Remanență

« Omul se face om
pentru a fi Dumnezeu(...) »
Jean-Paul Sartre
(21.VI.1905 – 15.IV.1980)

Creația zice-se,
de la început de-nceput
în vidul intergalactic
ar fi prins consistență –
transființială Prezență,
departe-depart de agitația Firii –
mișcare
învoaltă
a facerii
lumilor,
secvență
cu secvență
în transcendență
cu tot ce conține într-însa:
de la neant absolut la esență –
ființarea de-a pururi în-Ființă
până la ultimul act
de conștiință.

Astfel,
Universul
sensibil denumit «existență»
în revelare-de-Sine ca Permanență,
până-n locul în care
și tu și eu –
ca un
glorios

curcubeu
de trăiri și uitare –
stăm agățați de lumină,
de spațiu-și-timp și de umbre –
însemne cerești-pământești în mișcare,
deși suntem-urziți-dimpreună-cu-visul,
vedenii-și-sunet izvodind fiecare –
flexibil-inert paradisul
lumilor noi,
ca o suavă chemare.

În
lumea
conștientă a formei –
creația, zice-se : ar fi prins
consistență după modelul Făpturii
ca Facere-cosmică-în-revelare-de-Sine,
supremă încercare • transfigurare de Sine
a rațiunii înseși
divine.

Paradis și infern
se contopesc în-etern,
`ntr-același Acum
și sufletul tern
alternând sinuos,
când în-sus când în-jos,
de la «eu-L» sacru la «eu» –
dulce-suavă absență-prezență
în-aparent glorios curcubeu,
rostit simultan în Cuvânt
între cer și pământ,
grație Ființei-ca-Unu
subînțeleș de om-Dumnezeu.

Într-o
suavă
absență-prezență,
«tu și eu» –
un glorios
infin
curcubeu
dezvăluindu-și
adevărata natură, esență –
însă, de dincolo de ceruri,
când Cel revelat încă se schimbă
în lumina conștientă-a formei,
numai ființa Lui ne rămâne
pur și simplu
încrustată
veșnic pe limbă.

Rimanenza

« L'uomo si fa uomo
per essere Dio(...) »
Jean-Paul Sartre
n.21.06.1905 – m.15.04.1980)

La Creazione, si dice,
sin dagli albori del tempo
nel vuoto intergalattico
avrebbe preso consistenza –
sovra essendo Presenza,
lontano-lontano dall'agitazione dell'Innato –
movimento
con tanti petali
della genesi
dei mondi,
sequenza
con sequenza
nella trascendenza
con tutto ciò che contiene in essa:
dal vuoto assoluto all'essenza –
l'esistenza sempre nell'Essere
fino all'ultimo atto
di coscienza.

In questo modo,
l'Universo
sensibilmente nominato «esistenza»
nella rivelazione-del-Sé come Permanenza,
fino al posto nel quale
sia tu sia io –
come un
glorioso

arcobaleno
di sentimenti e di oblio –
stiamo attaccati dalle luci,
dallo spazio-e-dal tempo e dalle ombre –
insegne celesti-terrene in movimento,
anche se siamo-destinati-insieme-al-sogno,
apparizioni-e-suono sorgendo in ognuno –
flessibilmente-inerte il paradiso
dei mondi nuovi,
come una soave chiamata.

Nel
mondo
cosciente della forma –
la creazione, si dice : avrebbe preso
consistenza secondo il modello della Creatura
come la Genesi-cosmica-nella-rivelazione-del-Sé,
sommo tentativo • trasfigurazione-del-Sé
della ragione stessa
divina.

Paradiso e inferno
si uniscono eternamente,
nello stesso Adesso
e l'anima monotona
alternando sinuosamente,
una volta su una volta giù,
dall'«Io» sacro all'«io» –
dolce-soave assenza-presenza
apparentemente glorioso arcobaleno,
pronunciato simultaneamente nella Parola
tra il cielo e la terra,
grazie all'Essere-come-l'Uno
sottinteso dall'uomo-Dio.

In una
soave
assenza-presenza,
«tu ed io» –
un glorioso
infinito
arcobaleno
svelandosi
la vera natura, essenza –
però, al di là dei cieli,
quando Quello che fu rivelato ancora si cambia
nella-luce cosciente della forma,
soltanto il Suo essere rimane
semplicemente
intarsiato
eternamente sulla lingua.

Remanence

« Man turns to be a man
in order to become God(...) »

Jean-Paul Sartre

(born on June 21, 1905 – died on April 15, 1980)

Creation, they say,
from the beginning of the beginning
in the intergalactic vacuum
would have gotten consistency –
a transbeeing Presence,
far-far from the excitement
of the Being –
a veiled
movement
of the creation
of the worlds,
sequence
by sequence
in a transcendence
with everything that is enclosed in it:
from the absolute nothingness to the essence –
the permanent being into-the Being
to the last act of consciousness.

Thus,
the Universe
sensitively named «existence»
in a Self-revelation as a Permanence,
to the place where
both you and me –
like
a glorious

rainbow
of livings and oblivion –
hang on lights,
on space-and-time and shadows –
celestial-earthen signs in motion,
although we-are-woven-together-with-the-dream,
visions-and-sounds every one of us originating –
a flexible-inert paradise
of the new worlds,
like a suave call.

In
the conscious world
of the form –
creation, they say : would have gotten
consistency according to the Being's pattern
like a cosmic-Creation-in-the-Self-revelation,
a supreme attempt • a transfiguration-of-Self
of the very divine
reason.

Paradise and inferno
melt in-eternity,
in the same Now
and the dull soul
alternating sinuously,
up and down,
from the holy «I» to «the I» –
a sweet-suave absence-presence
in-an-apparent glorious rainbow,
uttered simultaneously in-the-Word
between the sky and the earth,
thanks to the Being-like-One
understood by man-God.

In
a suave
absence-presence,
«you and me» –
a glorious
infinite
rainbow
revealing its
true nature, essence –
yet, beyond skies,
when the revealed One still changes
in-the-conscious-light of the form,
only His being stays with us
simply
carved on the tongue
for ever.

**Simțeam
nevoia să-ți spun**

Simțeam
nevoia acută să-ți spun
că de azi mă despart de cuvinte,
încercând să mă-mpart, să mă-adun
din tot ce-a fost rău –
a fost bun –
să-nțeleg
să dezleg
un alt fel de-a fi,
în liniștea lucrului să-mi pot iar zidi
un alt început pentru felul de-a fi,
viitorul-trecut din-*apoi*-înainte.

Mi-ar fi plăcut
să accepți evidența
în prezența
acestui
proces
pe traiectul imund
al hazardului liber,
în virtutea căruia
fiece lucru rotund se purifică
înainte de-a păși absolut într-o lume mirifică,
trupurile noastre străluminând pre-înalt
din dorința de-a se topi cu tandrețe
în fibre cosmice de energie pură –

transfigurând clipa de grație,
închizând amurgul-în-sine,
transmutându-ne unul în-celălalt.

Azi
noapte
iar am dormit
fără să știu în-târziu,
într-un un vis albăstriu
se făcea că eram înconjurat
de cohorte întregi, aurii, de cuvinte
care-mi fulgerau săbii lungi prin ochi și urechi,
strigând că s-au săturat de stilul meu perimat, evaziv,
de savant prăfuit : alchimist-atomist – intuitiv-subiectiv,
și mă țineau dezgustate de mâini –
pretinzând că-mi oferă sălbatice
și mai noi înțelesuri semantice,
gândiri și imagini romantice,
schițând planuri și radiografii
pentru lumile omului, vii –
despre cum ar trebui
să scriu pe cer
poezii,
iar umbrele lor –
pe fundalul nesigur-al unui nor,
se topeau în-ușor..., se topeau necuvinte.

Ca
act
sublim
de conștiință –
poezia mea făcând
diferența
specifică

între artă-filosofie și știință,
transfigurând esențialul uman
prin gândiri și imagini în-ființă,
din pântecul visului alb-albăstriu –
ca vehicul poetic descătușat în-târziu,
simțeam nevoia să-ți spun că de-aici înainte,
sub clopotul cosmic sângerieu de-a zeităților cuvinte –
așa cum mă știi : cu mine însumi
voi scrie-n starea de-a fi,
dinlăuntrul
sufletului
mă voi rosti :
tu – dincolo de cuvinte!

**Sentivo il bisogno
di dirti**

Sentivo
un impetuoso desiderio di dirti
che a partire da oggi mi separo dalle parole,
cercando di dividermi, ritirarmi
da tutto quello che fu male –
fu buono –
capire
discernere
un altro modo di essere,
nel silenzio del lavoro poter murare
un altro inizio per il modo di essere,
il futuro-passato da-*dietro*-davanti.

Mi sarebbe piaciuto
accettare l'evidenza
nella presenza
di questo
processo
sulla traiettoria immonda
dell'azzardo libero,
in base al quale
ogni cosa rotonda si purifica
prima di camminare in un mondo meraviglioso,
i nostri corpi stralucendo verso l'alto
dal desiderio di sciogliersi con tenerezza
in fibre cosmiche di energia pura –

trasfigurando l'attimo di grazia,
chiudendo il tramonto-in-sé,
trasmutandoci uno nell'altra.

Stanotte
mi sono
addormentato ancora
senza saperlo, tardi,
in un sogno bluastro
nel mio sogno ero circondato
da coorte intere, dorate, da parole
che mi trafiggevano come spade
per gli occhi e le orecchie,
gridando che si sono stancati
del mio stile desueto, evasivo,
da sapiente pieno di polvere :
alchimista-atomista – intuitivo-soggettivo,
e mi tenevano disgustato dalle mani –
pretendendo che mi offrono selvaggi
e ancora più nuovi significati semantici,
pensieri e immagini romantiche,
abbozzando piani e radiografie
per i mondi dell'uomo, vivi –
su come dovrei
scrivere sul cielo
poesie,
e le loro ombre –
sullo sfondo insicuro di una nuvola,
si scioglievano pian piano...,
si scioglievano le non parole.

Come
atto
sublime

di coscienza –
la mia poesia facendo
la differenza specifica
tra arte-filosofia e scienza,
trasfigurando l'essenziale umano
attraverso pensieri e immagini nell'essere,
dalla pancia del sogno bianco-bluastrò –
come veicolo poetico scatenato più tardi,
sentivo il bisogno di dirti che d'ora in poi.
sotto la campana cosmica
sanguino delle parole degli dei –
così come
mi conosci :
con me stesso scriverò lo stato di essere,
dal dentro il mio cuore dirò : tu – al di là delle parole!

**I Felt
The Need of Telling You**

I felt
the sharp need of telling you
that as from today
I part with the words,
trying to split myself, or put myself together
from everything that was bad –
that was good –
to understand
to decode
another type of being,
to build up again in the silence of the work
another beginning for the way of being,
the past-future from-*then*-forward.

I would have loved you
to accept the evidence
in the presence
of this
trial
on the filthy line
of the free hazard,
according to which
every single spherical thing purifies itself
before entering absolutely in a wonderful world,
our bodies over-glittering to the high
out of the desire of melting tenderly
in cosmic fibers of pure energy –

transfiguring the gracious moment,
closing the twilight-in-itself,
transmuting us one into the other one.

Last
night
I slept again
without knowing at long last,
in a bluish dream
it happened that I was surrounded
by many, golden, cohorts of words
that were lightening long swords in my eyes and ears,
crying out that they had enough
of my old-fashioned, evasive,
dusty scholar style : an atomist-chemist –
intuitive-subjective,
and disgusted they were holding my hands –
pretending that they were offering me savage
and newer semantic meanings,
thoughts and romantic images,
sketching plans and radiographies
for man's vivid worlds –
about how I should
write poems
in the sky,
while their shadows –
on the uncertain background of a cloud,
were melting slowly..., were melting non-words.

As
a sublime
act
of consciousness –
my poetry making

the specific difference
between art-philosophy and science,
transfiguring the human essential
through thoughts and images in-the being,
from the belly of the white-bluish dream –
like the old poetic unchained in-the late,
I felt the need of telling you that from now on,
under the cosmic purple bell of the words deities –
as you know me : with myself
I shall write
in this state of being,
from within my soul
I shall utter myself : you – beyond words!

Sinele meu

Un
poet-al vederii
într-o realitate ultimă,
comprehensibil prin invizibil –
o umbră suspendată în roșu,
cumpănind penitențe
față-n față cu utopia,
având apanajul
filosofului
în
căutarea
sensului
propriei
existențe,
Sinele meu –
poet-al vederii înălțând
la granița dintre eu și Non-eu
catedrale de gând în matricea versului –
o inimă de timp născătoare pe firmamentul universului.

În
rumoarea
facerii universale,
Sinele meu – un simbol
al inteligenței cosmice, arhetipale(...)
ideografii lirice alcătuind
în toată splendoarea lor

emoțională(...), deșartă
cum însăși imaginea vie-a lumii,
dintre reverii –
în
veci
renăscând
Poet-al vederii,
între limite naturale
desăvârșind(...), prin opera de artă.

Il mio sé

Un
poeta della vista
in una realtà ultima,
comprensibile attraverso l'invisibile –
un'ombra sospesa in rosso,
pesando penitenze
faccia a faccia con l'utopia,
avendo l'attributo
del filosofo
nella
ricerca
del senso
della propria
esistenza,
il mio Sé –
poeta della vista alzando
il limite tra me e il Non-io
cattedrale di pensiero nella matrice del verso –
un cuore di tempo genitrice
sul firmamento dell'universo.

Nel
chiasso
della genesi universale,
il mio Sé – un simbolo
dell'intelligenza cosmica, archetipale(...)
ideografie liriche costituendo
in tutto il loro splendore

emozionale(...), deserto
come la stessa immagine viva del mondo,
tra fantasticherie –
e-
ternamente
rinascendo
Poeta della vista,
tra limiti naturali
compiendo(...), attraverso l'opera d'arte.

My Self

A
poet of the sight
in the last reality,
comprehensible through the invisible –
a shadow suspended in red,
weighing penances
face to face with utopia,
having the philosopher's
appanage
in
search of
the sense
of his own
existence,
My Self –
a poet of the sight rising up
at the limit between I and Non-I
cathedrals of thought in the matrix of the verse –
a heart of time birth giver on the canopy
of the Universe.

In
the rumour
of the universal creation,
my Self – a symbol
of the cosmic, archetype intelligence(...)
lyric ideographies making
in all their emotional(...), vain

splendour
like the very vivid image of the world,
among reveries –
being born
again
for ever
a Poet of the sight,
between natural limits
accomplishing(...), through the work of art.

**Și totuși(...)
actul meu liric de pietate**

Oricât
m-aș strădui într-un adevăr să dizolv
teoriile mele filosofice despre sensul vieții,
ca încercare de fond în jurul cunoașterii
prin înțelesul faptelor de fiecare zi,
am încă temeiuri solide să cred că
omul nu-i o ființă a neantului,
așa cum în trecut s-a spus,
ori simplă conștiință –
o creație a zeilor,
sau
un atom
de spațiu-timp
împovărat de voință.

Faptul că
nu aș avea – chipurile –
acces direct decât la propria minte
nu mă face să cred pur și simplu că
tot-ce-ființează-dincolo-de-mine
ar fi neapărat o iluzie,
omul-*fiindul*-fiind
împreună-cu-preajma `ntru-conștiința-de-Sine.

Chiar dacă-n aceste lumine,
experiențe lăuntrice
mă opresc uneori

la câte-o infimă confuzie
între adevăr și fals,
atâta timp cât prezența ne transcende esența,
îndoiala rămâne actul cel mai sigur al aflării în-lume,
un răspuns la-ntrebare pentru mâna mea gânditoare.

De
bună-seamă
gândesc și subzist
ca ființă-întrețesută-cu-preajma,
prin sinele lucrului permanent construibil,
mereu ex-pus existenței mele finite ca om
prin adevărul stării de lucruri prezente –
nimic altceva sunt : sunt-cel-ce-sunt,
ireductibil condamnat să exist,
prin mine însumi subzist
precum un zeu infailibil
până la contingența
absurdă
a unui
gând fantezist –
un destin asumat responsabil și liber
în devenirea mea ca om pe pământ,
dimpreună cu zeul din pulberi stelare ivit –
cum spiritul însuși : oglindit în-cuvânt.

În
intuiția
mea panteistă
punând în relație
gânduri precise și fapte,
pornind de la faptul-însuși-de-a „fi” –
dinaintea Lui moartea călcându-și pe moarte,
în orizontul său logic, inteligibil –

permanent construibil,
omul subzistă şi-apare
un simplu dar al naturii,
într-un univers ciclic –
pururi
deschis,
împrospătat periodic
de energia pură-a unui „bang” oarecare,
în echilibrul măsurii – temei intrinsec
pentru lumi : nesfârşite lumi viitoare.

Şi totuşi –
oricât m-aş strădui să dizolv
teorii filosofice despre sensul vieţii
în aventura mea gnoseologică,
gândirea – prin actul ei liric de pietate
în jurul cunoaşterii universale străbate,
ca într-o singularitate fără exterioritate,
prin însuşi
timpul
fiinţării
în veşnic-Acelaşi străbate.
Ah : vântul uitării[...] cum bate –
sub semnul atracţiei universale străbate
materia obscură într-un ocean de energie pură,
iubito – amurgul uitării[...] cum bate
în tainicul fiinţei făcându-şi cuib,
ah, dulce-al vieţii mister
dinspre eternitate!

HOLLYDAY

**Eppure(...)
il mio atto lirico di pietà**

Non importa quanto
mi sforzi dissolvere nella verità
le mie teorie filosofiche sul senso della vita,
come tentativo di fondo intorno alla conoscenza
attraverso la comprensione dei fatti di ogni giorno,
ho ancora dei dubbi solidi nel credere che
l'uomo non fosse un essere del nulla,
così come è già stato detto brevemente,
oppure semplice coscienza –
una creazione degli dei,
o
un atomo
di spazio-tempo
appesantito dalla volontà.

Il fatto che
io non abbia – per modo di dire –
accesso diretto che alla propria mente
non mi fa credere che semplicemente
tutto-ciò-che-esiste-al di là-di-me
fosse necessariamente un'illusione,
l'uomo-*l'essere*-essendo
insieme-nella-vicinanza nella coscienza-di-Sé.

Anche se in questa luce,
le esperienze interiori
mi fermano qualche volta

ad un'infinita confusione
tra la verità e il falso,
finché la presenza trascende l'essenza,
il dubbio rimane l'atto più sicuro
dell'esistenza nel-mondo,
una risposta alla domanda per la mia mano pensatrice.

Sicuramente
penso e
sussisto
come essere-intrecciato-con-la-vicinanza,
attraverso il sé della cosa permanentemente costruibile,
sempre es-posto alla mia esistenza finita da uomo
attraverso la verità dello stato delle cose presenti –
nient'altro sono : sono-quel-che-sono,
irriducibile condannato all'esistenza,
attraverso me stesso sussisto
come un dio infaillibile
fino alla contingenza
assurda
di un
pensiero fantasioso –
un destino assunto in modo responsabile e libero
nel mio diventare come uomo sulla terra,
insieme al dio dalle polveri stellari apparso –
come lo spirito stesso : rispecchiato nella parola.

Con
la mia
intuizione panteista
mettendo in relazione
pensieri precisi e fatti,
a partire dal fatto-stesso-di „essere” –
davanti a Lui calpestando la morte con la morte,

nel suo orizzonte logico, intellegibile –
permanentemente costruibile,
l'uomo sussiste e appare
un semplice dono della natura,
in un universo ciclico –
sempre
aperto,
rinfrescato periodicamente
dalla energia pura di un „bang” qualsiasi,
nell'equilibrio della misura – sorgente intrinseca
per i mondi : infiniti mondi futuri.

Non importa quanto –
mi sforzi dissolvere nella verità
le mie teorie filosofiche sul senso della vita
nella mia avventura gnoseologica,
il pensiero – attraverso il suo atto lirico di pietà
intorno la conoscenza universale attraversa,
come in una singolarità senza esteriorità,
attraverso lo stesso
il tempo
dell'esistenza
nell'eterno-lo Stesso attraversa.
Ahimé : il vento dell'oblio[...] come soffia –
sotto il segno dell'attrazione universale attraversa
la materia oscura in un oceano di energia pura,
tesoro – il tramonto dell'oblio[...] come soffia
nell'intimo dell'essere facendosi nido,
ahimé, dolce mistero della vita
dall'eternità!

**And Yet(...)
My Lyric Act of Piety**

No matter
how hard I would try to dissolve in truth
my philosophic theories about the sense of life,
as a basic attempt around knowledge
through the meaning of everyday facts,
I still have strong reasons to believe that
man is not a being of nothingness,
as they said among other things,
or a mere conscience –
a creation of gods,
or
an atom
of space-time overburdened with will.

The fact that
I may have
a direct access only to my own mind
does not make me believe simply that
all-that-exists-beyond-me
might be absolutely an illusion,
man-*the being-being*
together-with-the vicinity in-the-Self-consciousness.

Although in these lights,
inner experiences
I stop sometimes
at an infinitesimal confusion

between true and false,
for as long as presence transcends essence –
doubt remains the most
certain act-of learning in-the world,
an answer to a question for my thoughtful hand.

Of
course
I think and subsist
as a-being-interwoven-with-vicinity,
through the self of the permanently constructible thing,
always ex-posed to my finite existence as a man
through the truth of the present state of things –
I am nothing else : I-am-what-I-am,
irreducibly condemned to exist,
I subsist through myself
as an infallible god
to the absurd
contingency
of a fanciful thought –
a responsible and freely assumed destiny
in my becoming as a man on this earth,
together with the god
who sprang out from the stellar dust –
as the mind in itself : mirrored in the word.

In
my pantheist
intuition
putting together
precise thoughts and facts,
starting right from the-mere-fact-of „to be” –
in His front death treading on its own death,
in his logic, intelligible horizon –

permanently constructible,
man subsists and seems to be
a simple gift of nature,
in a cyclic Universe –
eternally
opened,
refreshed periodically
of the pure energy of a certain „bang”,
in the equilibrium of measure – an intrinsic good reason
for worlds : endless future worlds.

And yet –
no matter how hard I would try to dissolve
philosophic theories about the sense of life
in my gnoseological adventure,
thinking – through its lyric act of piety
around the universal knowledge goes through,
as in a no exterior singularity,
through
the time
of the being
going through the eternal-Same.
Oh: dear me, how strongly blows the wind of oblivion –
through the sign of the universal attraction goes
the obscure matter in an ocean of pure energy,
my sweetheart – how strongly blows[...]
the twilight of oblivion
making itself a nest in the secret of being,
oh, dear me, a sweet mystery of life
from eternity!

Totul începând altceva

O,
tempora!,
ca un animal înfometat
istoria își ascute dinții de lapte,
prin lume : făpturi vii-ale materiei – noi
unul prin altul călătorind
în amintirea celuiilalt,
fiecare înfățișându-ne
sub diferite nume,
locuind
fericiți
[...]adâncul-înaltul – smeriți,
unicul spațiu vital-astral-ancestral,
acelorași legi deferiți : judecății apoi.

Nimic
mai simplu –
istoria
[magică prin natura ei]
ca un tot începând mereu altceva
pe avanscena răsuflării luminii dintâi,
prin actul creației statornicind căpătâi
unui bulgăre-al vieții rostogolit în real,
într-o plasmă subțire vălurit inegal[...],
iar în fundalul ei : reversul medaliei –
o ispită despletită rătăcită în orbită,

cum într-o gaură cosmică
mărşăluind
pe pământ –
izvoditorul cuvânt
din-Cuvânt.

O, tempora!,
în pântecul istoriei condensat
visam să scriu o carte cât un regat,
o carte de iubire în care să-adun
cu litere de aur : miraculoasă,
de la un capăt la altul –
imagea
nevăzută
a lumilor,
– imersia lor
prin conul de umbră
al fiecărui cuvânt : din prima secundă
până la ultima adiere de gând.

Amintiri
antediluviane
libere de trecerea
timpului,
într-un cerc
restrâns
de cuvinte –
din mintea-ce-minte
se propagă : în aparenţă
ca un semn de permanenţă
prin câmpul vag de imanenţă,
într-un peisaj terestru sfâşiat
de nemărginiri interioare;
la capătul orizontului,

atotcuprinzătoare –
augusta luminii
prezență.

Tutto cominciando diversamente

O,
tempora!,
come un animale affamato
la storia si affila i denti di latte,
nel mondo : creature della materia – noi
uno nell'altro viaggiando
nel ricordo dell'altro,
ognuno raffigurandoci
sotto i vari nomi,
dimorando
felici
[...]la profondità-l'alto – umili,
unico spazio vitale-astrale-ancestrale,
alle stesse leggi diverse : il giorno del giudizio.

Niente
di più semplice –
la storia
[magica per sua natura]
come un tutto cominciando sempre qualcos'altro
sull'avanscena dell'alito della prima luce,
attraverso l'atto della creazione stabilendo l'inizio
di una palla della vita rotolando nella realtà,
in un sottile plasma ondeggiato in modo ineguale[...],
e sul suo sfondo : il rovescio della medaglia –
una tentazione con capelli sciolti smarrita nell'orbita,

come in un buco cosmico
marciando
sulla terra –
artefice parola
dalla-Parola.

O, tempora!,
nel grembo della storia condensato
sognavo di scrivere un libro grande come un regno,
un libro d'amore dove raccogliere
con lettere dorate : miracolosa,
da un capo all'altra –
l'immagine
mai vista
dei mondi,
– la loro immersione
attraverso il cono d'ombra
di ogni parola : dal primo secondo
fino all'ultima brezza di pensiero.

Ricordi
antidiluviani
liberi dal passare
del tempo,
in un cerchio
ristretto
di parole –
dalla mente -che-mente
si propaga : apparentemente
come un segno di permanenza
attraverso il campo vago di immanenza,
in un paesaggio terrestre strappato
di limitazioni interiori;

alla fine dell'orizzonte,
globale –
augusta luce
presenza.

Everything Starting with Something Else

O,
temporal!,
like a starving animal
history sharpens its milk teeth,
in the world : vivid creatures of the new matter
travelling one through the other one
in the other one's memory,
each one of us introducing ourselves
under different names,
living
happily
[...]and humbly the deep-the high,
the only vital-astral-ancestral space,
referred to to the same law : doomsday.

Nothing
simpler –
history
[magic through its nature]
like a whole always starting something else
on the forestage of the first light breathing,
through the act of creation founding the establishment
of a life lump rolled in reality,
in a thin plasma unequally waved[...],
and in its background : the reverse of the medal –
a dishevelled temptation wandering on the orbit,

like in a cosmic hole
marching
on the earth –
the creating word
of-the Word.

O, tempora!,
condensed in the belly of history
I was dreaming of writing a book as big as a kingdom,
a book about love where I should put together
with golden letters : miraculous
from one side to the other –
the unseen
image
of the worlds,
– their immersion
through the cone of shadow
of every word : from the first second
to the last breath of thought.

Antediluvian
memories
free from the passage
of time,
in a limited
circle
of words –
from the mind which mind
radiates : apparently
like a sign of permanence
through the vague field of immanence,
in a terrestrial landscape torn out
by inner infinities;

at the end of the horizon,
all-embracing –
the majestic presence
of light.

Țărutul vast-al gândirii

Nu există opreliști
pentru
gândul
ce naște mirabil și speră
la faptul-aflării-în-lume,
același continuum etern repetabil
cum un alt univers într-o altă eră,
altfel : materia secătuită de timp
ar fi sfârșit
lamentabil
în goluri de veci – pauperă.

[...]
Clipă-de-clipă,
cu fiecare atom nedefinit
neantul te-ndeamnă să-i atribui
și ultimul gând – iluzia vieții,
țărâna trupului cald
mai curând.

Dar,
la bursa de schimb a veciei,
prin aburii liniștii absolute
ca tot-oglindit-în-conștiință –
care mare iubire nu se în-ființă
din marea ei suferință : nestatornică fire?!

Ah,
nu socoti
inutil viitorul,
sub luciul secunde
noi rătăcim în trecut,
fă pace cu tine și – speră
la clipa din veci efemeră![...]
Adevăratul ceasornic al vieții
e însuși-faptul-aflării-în-ființă,
simpla credință : un dor absolut
cum Sinea ființării-n propria ființă.
Nu poate fi oglindit-în-conștiință
ceva ce nu subzistă notoriu
sau măcar iluzoriu,
ireala prezență
pe aripa
zborului
pur fantezistă.

Pe țărnul
vast omenesc-al
gândirii,
în unduiri de zbor
îngeresc,
îngenuncheați la tălpile sorții
sub orizontul secunde și-al morții,
cum nu s-a pomenit – iubito – vreodată,
ne lăsăm copleșiți de simțământul iubirii,
înlauntrul celest pecetluit de flacăra visului,
oare : cât poate fi de-adânc infinitul în care
îmi pare că nu ne-am despărțit niciodată?!

Gândul
îmbujorat de-un atom –
chintesența
iubirii-de-om,
în umbra cuvintelor mele –
aidoma timpului smuls din netimp,
aprofundând aparența de la zero în sus
ca realitate sau numai ca o posibilitate,
încropind prolegomene despre adevăr
pe țărnul vast al gândirii –
până-n treimea zeului,
pentru eternitate.

Il lido vasto del pensiero

Non ci sono limitazioni
per
il pensiero
che nasce mirabilmente e spera
al fatto di esistere-nel-mondo,
lo stesso continuo eterno ripetibile
come un altro universo in un'altra era,
diversamente : la materia impoverita dal tempo
avrebbe finito
miseramente
in vuoti eterni – indigente.

[...]
Attimo-dopo-attimo,
con ogni atomo indefinito
il nulla ti incita assegnargli
anche l'ultimo pensiero – l'illusione della vita,
la terra del corpo caldo
più presto.

Eppure,
alla borsa del cambio dell'eternità,
attraverso i vapori del silenzio assoluto
come tutto-rispecchiato-nella-coscienza –
che il grande amore non c'è nella non esistenza
dalla sua grande sofferenza : instabile indole?!

Ahimé,
non considerare
innutilmente il futuro,
nello splendore del secondo
noi girovaghiamo nel passato,
fa pace con te e – spera
all’attimo eterno effimero![...]
Il vero orologio della vita
e lo stesso-fatto-dell’esistenza-nell’-essere,
la semplice fiducia : uno struggimento assoluto
come il Sé dell’essere nel proprio essere.
Non può essere rispecchiato-nella-coscienza
qualcosa che non sussiste in modo notorio
o almeno illusorio,
irreale presenza
sull’ala
del volo
puramente fantasioso.

Sul lido
vasto umano del
pensiero,
nell’ondeggiare di volo
angelico,
inchinati ai piedi della sorte
sotto l’orizzonte del secondo e della morte,
mai immaginato – tesoro mio – mai,
ci lasciamo sopraffatti dal sentimento dell’amore,
l’interno celeste sigillato dalla fiamma del sogno,
forse : quanto possa essere profondo l’infinito dove
mi sembra che non ci dividemmo mai?!

Il pensiero
arrossato da un atomo –
quintessenza
dell'amore-da-uomo,
all'ombra delle mie parole –
come il tempo strappato dal non tempo,
approfondando l'apparenza dallo zero in su
come la realtà oppure solo come possibilità,
rendendo tiepido il prolegomeno sulla verità
sul lido vasto del pensiero –
fino alla trinità del dio,
per l'eternità.

The Vast Shore of The Thinking

There are no limits
for
the thought
which is born in a wonderful way and aspires
to the fact-of-the-being-in-the-world,
the same repetitive eternal continuum
like another universe in another era,
otherwise : the matter exhausted by the time
would have ended
lamentably
in holes eternally – extremely poor.

[...]
Moment-after-moment,
with every indefinite atom
nothingness urges you to confer to
the final thought the illusion of life,
the dust of the warm body
sooner.

But,
at the exchange rate of eternity,
through the steam of the absolute silence
like a whole-mirrored-in-consciousness –
what great love does not embody
out of its great suffering : an unsteady character?!

Oh,
do not take
future in vain,
under the second's glitter
we wander about in the past,
make peace with you and hope
for the moment eternally ephemeral![...]
The real clock of life
which is the very-fact-of-the-being-in-the-being,
the simple faith : an absolute longing
like the existence of the Self in its own self.
Cannot be mirrored-in-the-conscience
something which does not subsist notoriously
or even illusorily,
the unreal presence
on the wing
of the purely invented
flight.

On the infinite human
shore
of thinking,
in the wavings
of an angel like flight,
kneeled down at destiny's soles
under the horizon of the second and death,
as one has never seen – my sweetheart,
we are overwhelmed by the feeling of love,
in the inside celestially sealed by dream's flame,
how deep could be the infinite where
I feel that we have never split apart?!

Blushing by an atom –
the thought,
the quintessence
for the love-for-a man,
in the shadow of my words –
like the time torn out from the non-time,
going deeply into the appearance from zero high up
like a reality or only like a possibility,
scrapping up prolegomena about truth
on the vast shore of thinking –
to the god's trinity,
for eternity.

Univers închis

Însuși
cuvântul –
un univers închis
într-un lógos poetic
pre-destinat paradis;
iar noi ne plimbăm
de la un capăt
la altul
prin el,
t o t u l
în-tot strâns-în-inel,
în marginea luminii –
zona limpede-a ființei,
ca și cum am trăi și gândi
ferecați ca de-o sferă pe ecranul firii – zeiesc,
aidoma timpului nud – suspendați într-un vis
pe-un fundal ontologic : labirintul conștiinței.

Și
toată
aventura pornind
în spațiul terestru –
un corpuscul
minuscul
postulat
infailibil,
dintr-un punct
reversibil într-altul –

ca și cum ne-am zidi
prin clipele reci și târzii
în contingentul materiei
adâncul-înaltul măiestru
pe fundamentul de veci –
din-abstract în-concret
ca un pilon-al reveriei
în neantul discret,
pre-destinat
paradis.

Însuși
cuvântul –
un univers închis : concretul promis
într-un lógos poetic destinat paradis.

În
locul
unde cuvântul
se desparte de vis,
ochii verzi
ai vederii
nemăsurat
se deschid,
iar moartea
drăgălașa de ea –
sporindu-și ființa
cu răsuflarea oprită,
ne sărută proaspăt pe gură
`n prezența luminii – abis,
eternul miracol : în stare pură.

Universo chiuso

La stessa
parola –
un universo chiuso
in un lógos poetico
pre-destinato paradiso;
e noi passeggiamo
da una parte
all'altra
in esso,
t u t t o
nel-tutto stretto-*nell'*-anello,
nella margine della luce –
zona limpida-dell'essere,
come vivessimo e pensassimo
concatenati come da una sfera
sullo schermo dell'innato – da dio,
come il tempo ignudo – sospesi in un sogno
su uno sfondo ontologico : il labirinto della coscienza.

E
tutta
l'avventura avviando
nello spazio terrestre –
un corpuscolo
minuscolo
postulato
in modo infallibile,
da un punto
reversibile in un altro –

come ci murassimo
attraverso gli attimi freddi e tardi
nel contingente della materia
la profondità -l'alto soprannaturale
sulla fondazione eterna –
dall'astratto nel concreto
come un pilone della fantasticheria
nel nulla discreto,
pre-destinato
paradiso.

La stessa
parola –
un universo chiuso : il concreto promesso
in un lógos poetico destinato paradiso.

Nel
posto
dove la parola
si divide dal sogno,
gli occhi verdi
della vista
smisurata
si aprono,
e la morte
affabile –
aumentandosi l'essere
con il fiatto sospeso,
ci bacia frescamente sulla bocca
nella presenza della luce – abisso,
l'eterno miracolo : nello stato puro.

A Closed Universe

The word
in itself –
a closed universe
in a poetic lógos
a pre-destined paradise;
and we walk around
from one side
to the other
through it,
a l l
in-all contracted-*in*-a ring,
at the edge of the light –
the clear zone of the being,
as if we lived and thought
braced like a sphere on being's goddish screen,
like the nude time – suspended in a dream
on an ontological background :
the conscience labyrinth.

And
all
adventure starting
to the terrestrial space –
a minuscule
corpuscule
an infallible
postulate,
from one reversible point
to another one –

as if we built ourselves
in cold and late moments
in the matter's contingent
the wonderful deep-high
on the eternal background –
from the abstract in the real
like a pylon of the reverie
in the discreet nothingness,
a pre-destined
paradise.

The word
in itself –
a closed universe : the promised preciseness
in a poetic lógos a destined paradise.

Where
the
word
parts with the dream,
the green eyes
of the sight
open
widely,
while death
lovely death –
increasing its being
with its blocked breath,
kisses us freshly on our mouth
in the presence of the abyss – light,
the eternal miracle : in a pure state.

**Urzind
înalături măiestre de gând**

Tu,
ca un vis
de neatins
și subîntins de ființa pură
`ntr-a timpului despicătură,
urzind înalături ca măsură
a verbului : cuminecat
din gură-n gură –
prin
câte
iaduri
vei mai curge
să-mplinești a mea făptură!?

Ea –
ca un vis de nestins,
nuanțe roșii de foc păcătuia,
înmugurea veșnicia-ntre noi
cum o flacără sacră
a lumii de-apoi,
într-o surpare albastră de gând –
celebrând maiestuos facerea(...)

Numai
cuvintele ei defilând
la marginea somnului,
ca o rugă

înaltă
pentru
numele Domnului –
ah, cu verbul ei penitent mă făcea
s-o ascult – unduind mângâieri din alt-când!,
mai presus de zilele mele – roșul amurg luminând
până-n suflarea de gând – dragostea : facerea.

Urzind
înalturi
de gând
ca măsură
a verbului – sfânt,
cuminecat gură-la-gură(...),
coboară lacrima impură
`ntr-a timpului despicătură: –
prin câte iaduri
vom mai curge
împlinind a lui făptură?!

Ca
într-o
surpare de Neant,
din veci noi rătăcim – pelegriini,
urzind înalturi, iubito –
pe aripi
măiestre
de gând,
în prelungirea
luminii prescrise –
în inimi-large deschise
în forme albastre de crini.

**Escogitando
pensieri elevati**

Tu,
come in un sogno
intoccabile
e delimitato dall'essere puro
nel tempo spaccatura,
escogitando elevati pensieri come misura
del verbo : prendere la comunione
da una bocca all'altra –
attraverso
quanti
infern
scorrerai
per compiere mio essere!?

Lei –
come un sogno intoccabile,
sfumature rosse come fuoco peccava,
germogliava l'eternità fra di noi
come una fiamma sacra
dell'al di là,
in una frana celeste di pensiero –
festeggiando maestosamente la genesi(...)

Solo
le sue parole sfilando
al margine del sonno,
come una preghiera

elevata
per
il nome del Signore –
ahimé, con il suo verbo penitente mi faceva
sentirla – ondeggiando carezze din un altro mondo!,
oltre i miei giorni – il rosso del tramonto illuminando
fino al soffio del pensiero – l'amore : la genesi.

Escogitando
pensieri
elevati
come misura
del verbo – santo,
prendendo la comunione bocca-a-bocca(...),
scende una lacrima impura
nel tempo spaccatura: –
attraverso quanti inferni
scorreremo
per compiere suo essere?!

Come
in una
frana del Nulla,
da sempre erriamo – pellegrini,
escogitando pensieri elevati, tesoro –
sulle ali
fatate
di pensiero,
nel prolungamento
della luce prescritta –
nei cuori largamente aperti
nelle forme celesti di gigli.

**Weaving
Wonderful Heights of Thoughts**

You,
like an untouchable
dream
stretched by the pure being
in time's split,
weaving heights like a measure
of the verb : given like the Eucharist
from mouth to mouth –
through
how many
hells
will you have to flow
in order to accomplish my being?!

She –
like an unextinguished dream,
red nuances of fire – was committing sins,
eternity was blooming between us
like a sacred flame
of the other world
in a blue slide in thought –
celebrating creation majestically(...)

Only
when her words marching
by the edge of the sleep,
like a high

prayer
in
God's name –
oh, dear me, with her penitent verb she was making me
listen to her – waving caresses from another time!,
higher than my days – enlightening the reddish twilight
to the breath of thought – love : creation.

Weaving
heights
of thought
like a measure
of the holy – verb,
given like the Eucharist from mouth-to-mouth(...),
the impure tear will go down
to time's split: –
through how many hells
shall we flow down
accomplishing his being?!

Like
falling into the Nothingness,
we have been wandering eternal – pilgrims,
weaving heights, my sweetheart –
on wonderful
wings
of thought,
to the extension
of the pre-written light –
in widely opened hearts
in blue forms of lilies.

Vacuumul (s)ensului

Umbra
luminii
în lumina umbrei –
senzația dintre somn și visare,
sublimă consolare-a clipei în care
ne plasează în lume hazardul,
supremă încercare deusiană
asupra gândului celui mai rafinat
eliberat de constrângere:
a gândi ființa ființei
conștiinței –;
confiscat de limbaj
ca un corolar al creației,
neantul mundan fluturându-și stindardul
prin oglindariul viran al ne-ființei.

Înseriat
între viață și moarte
prin convenții gravitaționale,
în re/considerarea structurii materiei
chiar locuind trupul ei – ca etalon de referință,
rămas obedient într-un recurs la infinit
față de neantul intramundan
oglindit în conștiință –
poemul
luminii
se va prăbuși-n
el însuși

deodată
cu lucrurile
astrale,
din sacrul
disimulat în profan –
ecoul imaginii sale coborând adânc
prin crăpăturile beznei cerești virtuale
ca ondulație spirală prin starea-de-nestare
sau energie ubicuă caligrafiată și catagrafiată
de Marele Anonim – expropriat de propria-i ființă,
într-un amestec pur de forme
existențiale : universale.

Lumina
umbrei
din umbra luminii,
un adevăr poetic al (s)ensului
ca act esențial-subliminal de conștiință,
în artă sau știință : în tot ce-l aduce
pe omul-ca-**om** la propria ființă
există un vacuum-al (s)ensului;
în câmpul gravitațional
al ființării firescului,
tolba zădărniceii
distinge –
neantul
extramundan
de starea de neant personal
sau vid colectiv dăltuit de energia nimicului,
acolo unde însuși timpul pare-a fi suspendat,
codificat într-un limbaj magic de unică folosință.

Vacuumul
(s)ensului,
născut din gestul liric
al stării
de neant
al poemului –
în quadratura clipei : empiric
pipăindu-ți lumina de dincolo
de ființa difuză a nimicniciei.

Il Vuoto del (s)enso

L'Ombra
della luce
nella luce dell'ombra –
sensazione tra sonno e sogno,
sublime consolazione dell'attimo nel quale
ci pone nel mondo l'azzardo,
supremo tentativo deusiano
in quello che riguarda il pensiero più raffinato
liberato dalle costrizioni:
pensare l'essere all'essere
della coscienza –;
sequestrato dal linguaggio
come un corrolario della creazione,
il nulla mondano svolazzando la bandiera
attraverso lo specchio vacante del non essere.

Inserimento
tra vita e morte
attraverso convenzioni gravitazionali,
nella ri/considerazione della struttura della materia
dimorando proprio nel suo corpo –
come prototipo di riferimento,
rimasto ubbidiente in un appello all'infinito
rispetto al nulla intramondano
rispecchiato nella coscienza –
il poema
della luce
crollerà dentro se stesso

insieme
alle cose
astrali,
dal sacro
dissimulato nel profano –
l'eco della sua immagine scendendo profondamente
attraverso le fessure del buio celeste virtuale
come ondulazione della spirale
attraverso lo stato-del-non stato
oppure l'energia ubiqua calligrafata e inventariata
dal Grande Anonimo – espropriato dal proprio essere,
in un miscuglio puro di forme
esistenziali : universali.

La luce
dell'ombra
dall'ombra della luce,
una verità poetica del (s)enso
come atto essenziale-subliminale di coscienza,
nell'arte o scienza : in tutto che porta
l'uomo-come-**uomo** al proprio essere
esiste un vuoto del (s)enso;
nel campo gravitazionale
dell'esistenza dell'innato,
la faretra dell'inutilità
distingue –
il nulla
estramondano
dallo stato del nulla personale
oppure il vuoto collettivo
cesellato dall'energia del nulla,
là dove il tempo stesso sembra sospeso,
codificato in un linguaggio magico monouso.

Il vuoto
del (s)enso,
nato dal gesto lirico
dello stato
del nulla
del poema –
nella quadratura dell'attimo : empirico
toccandoti la luce dell'al di là
dell'essere diffuso del nulla.

The Vacuum of The Meaning

The shadow
of light
in the light of the shadow –
the sensation between sleep and dreaming,
a sublime consolation of the moment where
hazard places us in the world,
a supreme Deusian attempt
over the most refined thought
liberated by any constraint:
to contemplate consciousness
being's
being –;
confiscated by the language
like a corollary of creation,
the mundane nothingness waving its flag
through the mirrorlike waste land of the non-being.

Registered
between life and death
through gravitational conventions,
for the re/consideration of the structure of matter
even living in her body – like a point of reference,
left obedient in an infinite appeal
to the intramundane nothingness
mirrored in the consciousness –
the poem
of the light
will fall into

itself
at the same time
with the astral
things,
from the sacred
dissimulated in the prophane –
the echo of its image going down deeply
through the cracks of the virtual celestial darkness
like a spiral waving through the state-of-inconsistency
or of a ubiquitous energy calligraphed and catagraphed
by the Big Anonymous –
expropriated by his own being,
in a pure mixture
of existential : universal forms.

The light
of the shadow
from the shadow of light,
a poetic truth of the meaning
as an essential-subliminal act of consciousness,
in art or science : in everything that brings
the man-as-a **man** to his own being
there is a vacuum of the meaning;
in the gravitational field
of the existence of the natural,
the bag of vanity
distinguishes –
the extramundane
nothingness
from the state of a personal nothingness
or from a collective nothingness carved
by the energy of nothingness,
where only time seems to be suspended,
codified in a magic language of a unique use.

The vacuum
of the meaning,
born from the lyric gesture
of the poem's
state
of nothingness –
in the moment's quadrature : empirically
touching your light of beyond
from the diffuse being of nothingness.

**Viața poetului –
la hotarul dintre poezie și știință**

Pe
marele front
intruziv-al gândirii,
deschis omenirii
în era conceptelor noi
despre materie-spirit
și ființă-neființă,
dincolo de
profunzimi –
destinul
lui
se consumă
în buna-credință,
precum un miracol smuls
[potrivit legilor frumosului]
din vârful peniței unui artist boem,
el : cenzurând litera gândului
din sine însuși gândit
ca ultim orizont
întru ființă,
într-un nostalgic Poem
despre universul infinit și ostil,
modelându-și materia de suflet a vieții
la hotarul fragil dintre poezie, filosofie și știință.

Având
aromele focului,

iar arderea lui sclipind în privire
la orizontul evenimentelor, fără sfârşire –
el crede-n armonia internă-a neştiutelor lumilor,
viaţa lui însăşi rosteşte-ntr-un nostalgic Poem.
Binecuvântând cu iubire paradisul terestru,
el se rosteşte prin noi şi-n afară de noi,
din propria-i abstracţiune de-a fi
ca şi cum ar veşnici
dintr-un punct
infini,
în sensul (ne)timpului
cu rădăcinile prinse la nesfârşit
în adevărul cuvântului – în finit-infini,
sfidând închipuirea : născocitorul suprem.

În era
conceptelor noi
despre suflet □ conştiinţă,
pe frontul cunoaşterii deschis infini omenirii,
viaţa lui sângerează în orizontul gândirii
ca dialog fascinant-al libertăţii trăirii.
Având aromele focului
şi naiva
credinţă
a fiecărui spirit boem,
într-un sacru-idolatră poem
neasemuit de frumos – într-o fiinţă,
el ne contemplă destinul cu-azurul iubirii,
hotarul fragil dintre artă, filosofie şi ştiinţă.

Când
sensul este ţinta
în-fiinţa cunoaşterii : drumul,
la ce bun poezi fără simţul comun al măsurii?

Sieşi captivi între ceruri de-a lumilor sfinte prisos,
pe teritorii fantastice [ei] rătăcind cu diumul
cum după ploaie melcii ieşind în larguri – purii –
să cânte pre(a)înaltul : miracolul naturii,
regurgitând parfumul
în frenezia clipei –
ţinutul
nebulos –
nu vor afla copacii
din pricina pădurii.

Poetul
este altcineva decât noi,
ca într-un miraj viu al naturii –
un alt-cineva al simţurilor noastre,
ca un prinţ neasemuit de frumos,
fabulos în propria-i abstracţiune de-a fi,
însă – deşi rădăcinile lui sunt în-viitor,
prin agoniile noastre imaginare
având memoria focului,
el trăieşte
pururi
în noi
şi-n afară de noi,
în era conceptelor noi...
Binecuvântaţi cu iubire Poemul naturii!

**La vita del poeta –
al confine tra poesia e scienza**

Sul
grande fronte
invadente del pensiero,
aperto all'umanità
nell'era dei nuovi concetti
sulla materia-spirito
ed essere-non essere,
al di là delle
profondità –
il suo
destino
si consuma
in buona-fede,
come un miracolo strappato
[secondo le leggi del bello]
dalla punta della penna di un artista boemo,
lui : censurando la lettera del pensiero
da se stesso pensato
come ultimo orizzonte
nell'essere,
in un nostalgico Poema
sull'universo infinito e ostile,
modellando la materia dell'anima della vita
al confine fragile tra poesia, filosofia e scienza.

Avendo
gli aromi del fuoco,

e la sua bruciatura scintillando nello sguardo
all'orizzonte degli eventi, senza fine –
¶ crede nell'armonia interna dei non saputi mondi,
la sua stessa vita parla un nostalgico Poema.
Benedetto con amore il paradiso terrestre,
¶ si pronuncia tramite noi e fuori di noi,
dalla propria astrazione di esistere
come se esistesse
da un punto
infinitamente,
nel senso del (non)tempo
con le radici prese all'infinito
nella verità della parola – nel finito-infinito,
sfidando la fantasia : sommo inventore.

Nell'era
dei nuovi concetti
sull'anima □ coscienza,
sul fronte della conoscenza
aperto infinitamente all'umanità,
sua vita sanguina nell'orizzonte del pensiero
come dialogo fascinante della libertà del sentimento.
Avendo i sapori del fuoco
e l'ingenua fede
di qualsiasi spirito boema,
in un sacro-idolatrico poema
ineguagliabilmente bello – nell'essere,
¶ ci contempla il destino con l'azzurro dell'amore,
il confine fragile tra l'arte, filosofia e scienza.

Quando
il senso e la mira
nell'essere della conoscenza : la strada,
a cosa servono i poeti senza il buonsenso della misura?

A loro stessi prigionieri tra i cieli e avanzi dei mondi,
sui territori fantastici [loro] vagando in tanti
nello stesso modo come dopo la pioggia
le lumache escono fuori – puri –
per cantare l'alto del cielo : miracolo della natura,
rigurgitando il profumo
nella frenesia dell'attimo –
il territorio
nebuloso –
non verranno a sapere gli alberi
a causa del bosco.

Il Poeta
è tutto diverso da noi,
come in un miraggio vivo della natura –
un'altra-persona-dei nostri sensi,
come un principe ineguagliabilmente bello,
favoloso nella propria astrazione dell'essere,
tuttavia – bensì le sue radici siano nel futuro,
attraverso la nostra agonia immaginaria,
avendo la memoria del fuoco,
egli vive
eternamente
in noi
e fuori da noi,
nell'era dei nuovi concetti...
Benedite con amore il Poema della natura!

**The Poet's Life –
at The Border between Poetry and Science**

On
the great intrusive
battlefield of thinking,
opened to mankind
in the era of the new concepts
about matter-mind
and being-non-being,
beyond any
depths –
his
destiny
is being consumed
in good faith,
as a torn miracle
[according to the laws of beauty]
from the top of a bohemian artist's pen,
he : censoring the letter of the thought
thought of from himself
as a last horizon to the being,
in a nostalgic Poem
about the infinite and hostile universe,
shaping the matter of the soul of his life
at the fragile border
between poetry, philosophy and science.

Having
the flavours of fire,
and its burning glittering in the sight

at the horizon of the endless events –
he believes in the inner harmony
of the worlds' unknowns,
his own life uttered in a nostalgic Poem.
Blessing with love the terrestrial paradise,
he utters himself through us and beyond us,
from his own abstraction of being
as if he lived eternally
from an infinite
point,
to the sense of the (non)time
with the roots enshrouded endlessly
in the truth of the word – in the finite-infinite,
defying fantasy : the supreme inventor.

In the era
of the new concepts
about soul = consciousness,
on the battlefield of knowledge
opened infinitely to mankind,
his life bleeds in the horizon of the thinking
as a fascinating dialogue of the freedom of living.
Having the tastes of fire
and the naive
faith
of every single bohemian mind,
in a sacred-idolatrous poem
incredibly beautiful – in the being,
he contemplates our destiny with the azure of love,
the fragile border between art, philosophy and science.

When
sense is the aim
in the knowledge of being : the way,

what's the use of the poets
without the common sense of the measure?

Captive to themselves among skies
of holy worlds' abundance,
[they] wander in cohorts on fantastic territories
just as after the rain snails going out
will praise the much too high : miracle of nature,
regurgitating the perfume
in the frenzy of the moment –
the nebulous
land –
will never find the trees out
because of the forest.

The poet
is different from us,
like in a vivid miracle of nature –
somebody else of our feelings,
like an incredibly handsome prince,
fabulous in his own abstraction of being,
yet – although his roots are in the future,
in our imaginary agonies
having the memory of fire,
he lives
forever
in us
and beyond us,
in the era of new concepts...
Bless with love nature's Poem!

Visând la nemurire

În
dorința
mea
de-a cunoaște
cauza lucrului,
abandonându-mă lui –
momentului de grație
pretins a-fi inaugural,
nicio lege-a fizicii
nu-mi venea
în sprijin,
și
totuși –
hotărât să aflu
până la capăt
adevărul carnal,
contra-intuitiv încorsetat
în timpul când voi pleca să renasc în-astral,
cu pleoapele sufletului : din largul bolții cernite
exploram lumina umbrei mele nemărginite,
străfulgerând prin ea din propriul trecut,
în trupul materiei supus veșniciei
visând la nemurire neîncetat.

În
încercarea
mea

de-a afla
cauza însăși a lucrului
prin golul etern absolut,
în timp ce observam cum
universuri-copil apăreau spontan din nimic,
în oceanul materiei eu devenind tot mai mic:
...un filosof-al naturii : persuasiv, revolut..
ca un zeu primitiv contra-intuitiv întrețesut
în viziunea stării-de-spirit,
visând la nemurire neîncetat –
își dezvăluia în-neștire
propriul trecut.

Numai
f i i n ț a
ne « este » : zicea,
n e a n t u l « nu este »,
el nu este decât
vierme sadea
în inima Ființei,
iar întru
adevăr,
în miezul
ființei conștiinței,
câmpul de joc « e » chiar adevărul;
când el eșuează între vis și realitate
să pună-n imanență golul-golului-însuși
ne stăpânește liber-arbitru : misterul,
spiritul însuși : (z)eul pur fantezist.
De aceea – îmi zicea –
într-un modul
existențial optimist
din pustia umblătoare
am dobândit condiția spațiu-timpului

prin trupul de lut reciclat absolut,
iar ca dovadă-a principiului antropic –
pur și simplu
EXIST.

OPTIMISTIC MOOD

Sognando l'immortalità

Nel
mio
desiderio
di conoscere
la causa delle cose,
abbandonandomi a lui –
al momento di grazia
presunto essere inaugurale,
nessuna legge della fisica
non mi
aiutava,
e tuttavia –
ero deciso sapere
fino alla fine
la verità carnale,
contro-intuitivamente allacciato
nel tempo quando sarò andato
di rinascere nell'astrale,
con le palpebre dell'anima :
dal largo della volta annerita
esplorammo la luce della mia ombra sconfinata,
fulminando dal proprio passato,
nel corpo della materia sottoposto all'immortalità
sognando all'immortalità incessantemente.

Nel
mio
tentativo
di scoprire

la causa stessa della cosa
attraverso il vuoto eterno assoluto,
mentre osservavo come
gli universi-infanti
sorgevano spontaneamente dal nulla,
nell'oceano della materia io diventavo
sempre più piccolo,
...un filosofo della natura : persuasivo, compiuto...
come un dio primitivo contrario-intuitivamente
intralciato
nella visione dello stato-di-spirito,
sognando all'immortalità incessantemente –
si svela inconsciamente
il proprio passato.

Soltanto
l'essere
« è » : diceva,
il nulla « non c'è »,
egli non è altro che
un semplice verme
nel cuore dell'Essere,
e nella
verità,
nel mezzo
dell'essere coscienza
il campo da gioco « è » proprio la verità;
quando egli fallisce tra sogno e realtà
mettere nell'immanenza il vuoto del vuoto stesso
ci domina il libero arbitrio : il mistero,
lo spirito stesso : (d)io semplicemente fantasioso.
Perciò – mi diceva –
nel modo
esistenziale ottimista

dal deserto che cammina
ho guadagnato la condizione dello spazio-tempo
attraverso il corpo di humus
riciclato in modo assoluto,
e come prova del principio antropico –
semplicemente
ESISTO.

Dreaming of Immortality

In
my
wish
to know
the cause of the thing,
abandoning myself to it –
to the moment of grace
pretending to be inaugural,
no law of physics
came
to my support,
and
yet –
determined to find out
the carnal truth
to its end,
limited against any intuition
while I shall be out to be reborn in the astral,
with the eyelids of the soul :
from the height of the gloomy dome
I was exploring the light of my endless shadow,
dashing through it out of its own past,
the body of matter submitted to eternity
dreaming of immortality endlessly.

In
my
attempt

to find out
the very cause of the thing
through the eternal absolute hole,
while I was watching the way
small younger universes
used to spring spontaneously out of nothing,
I, becoming smaller and smaller in the ocean of matter,
...a persuasive revoluted philosopher of nature...
like a primitive god counter-intuitively interwoven
in the vision of the state-of-mind,
dreaming of the eternal life endlessly –
he was revealing aimlessly
his own past.

Only
b e i n g
« is » ours : he used to say,
n o t h i n g n e s s « is not »,
it is nothing but
a real worm
in the Being's heart,
and in
the truth,
in the core
of the *being* consciousness
the playfield « is » the real truth;
when it fails between dream and reality
to put into immanence the very hole of the hole
free will masters us : the mystery,
the mind itself : the purely fanciful god / I.
That is why – he used to tell me –
in an optimist existential
pattern
from the walking wildness

I acquired the condition space-time
through the body of clay recycled absolutely,
and as a proof of the anthropic principle –
I simply
EXIST.

X la puterea ființei

În
afăra
(sub)universului
subînțeleș
de noi
până azi
a fi cel cunoscut,
de bună seamă-n puterea obișnuinței
ca întreg absolut : materie-spirit : început – neînceput,
ființă și neant : ființă și timp – viitor, prezent și trecut,
nu există nimic decât alt univers, apoi un alt univers,
mereu un alt și alt univers – la infinit,
într-un singular multivers
în abstract definit
precum –
X
infinit
la puterea ființei.

În
logica
universului-Øm,
fără gândirile – sufletul
și inima – simțirile lui,
fără elementele strânse
în linii volatile
de câmp
în masa
compactă
a unui

simplu atom –
 nimica nimicului
 din cele ce sunt pe pământ
n-ar fi prins legământ în cuvânt,
 nimic deodată cu lucrul sensibil
comprehensibil : un salt infailibil
 în logica firii universului-⊙m.

 În
 logica
 ⊙mului-ca-⊙m,
 atunci
 când
 vine vorba
 despre mama Natură,
căderea materiei spre albastru sau roșu,
 către un baricentru comun – universal,
 de bună seamă încă persistă
 o dublă măsură
 a elementelor,
 fiindul –
 „l u c r u l”
 fundamental
 urmând o cvadratură
 a inelului științei – relativistă,
 în care domnește suveran gravitația,
 extensiile holografice-ale întregului-Tot
având în fundal, ca suport ideal entităților vii:
spațiul-timp infinit atât cât cuprinde imaginația –
planete și exoplanete, sisteme stelare și galaxii,
 un continuum spațial-temporal structurat –
 inițial – după modelul
 unui simplu
 atom.

În
teoria
cuantică
a gravitației,
până și misticul zeu
este mereu fascinat
de misterul creației
ca „lucru-în-sine” intrat
în puterea imaginației –
în miezul singularității
ajungând la punctul
fără de-ntoarcere,
un punct
infinat
exterior timpului,
în vastul ocean
de realități
paralele;
în grade
nelimitate
de libertate
se lasă purtat –
unduind zigurat
între particule-stele,
în spațiul-fără-de-spațiu[...]
prin timpul-netimp fără de timp
cel mai mare miracol-al existentului lumii
fiind : realitatea mundană – precum „tu” și „eu”,
iar astfel misticul zeu – insolit curcubeu
printre avatarurile științei,
gravând gândul meu
la puterea
ființei.

X al potere dell'essere

All'
infuori del
(sotto)universo
tacito
da noi
fino ad oggi
essere quel conosciuto,
naturalmente per la forza dell'abitudine
come intero assoluto : materia-spirito :
inizio – non iniziato,
essere e nulla : essere e tempo – passato,
presente e passato,
non c'è nient'altro che un altro universo,
poi un altro universo,
sempre un altro e un altro universo – all'infinito,
in un singolare multiverso
astrattamente definito
come –
X
infinito
al potere dell'essere.

Nella
logica
dell'universo-uomo,
senza pensieri – l'anima
e il cuore – i suoi sentimenti,
senza gli elementi stretti
in linee volatili
di campo

nella massa
compatta
di un
semplice atomo –
niente del nulla
da quelle cose che ci sono sulla terra
non avrebbe fatto il patto nella parola,
niente insieme alla cosa sensibile
comprensibile : un salto infallibile
nella logica naturale dell'universo-uomo.

Nella
logica
dell'uomo-come-uomo,
quando
si
parla
della madre Natura,
la caduta della materia verso il blu o rosso
verso un baricentro comune – universale,
naturalmente ancora insiste
una doppia misura
degli elementi,
essendo –
„l a c o s a”
fondamentale
seguendo una quadratura
dell'anello della scienza – relativista,
dove regna in modo sovrano la gravitazione,
le estensioni olografiche-dell'intero-Tutto
avendo come sfondo, come sostegno ideale
le entità vive:
lo spazio-tempo infinito
quanto possa contenere l'immaginazione –

pianeti e extrasolari e galassie,
un continuum spaziale-temporale strutturato –
inizialmente – secondo il modello
un semplice atomo.

Nella
teoria
quantistica
della gravitazione,
persino il mitico dio
è sempre affascinato
dal mistero della creazione
come „cosa-in-sé ” entrato
nel potere dell’immaginazione –
nel mezzo alla singolarità
arrivando al punto
senza ritorno,
un punto
infinito
esteriore al tempo,
nel vasto oceano
di realtà
parallele;
in gradi
illimitati
di libertà
si lascia portato –
ondeggando ziqquratamente
tra particelle-stelle,
nello spazio-senza-lo-spazio[...]
attraverso il tempo-non tempo senza tempo
il più grande miracolo-dell’esistente mondo
essendo : realtà mondana – come „tu” ed „io”,

e in questo modo il mistico dio – insolito arcobaleno
fra gli avatar della scienza,
incidendo il mio pensiero al potere dell'essere.

X to The Power of Being

Apart
from
the (sub)universe
less understood
by us
till today
to be the known one,
of course in the power of habit
like an absolute whole : matter-mind :
beginning – non-beginning,
being and nothingness :
being and a future – time, present and past,
there is nothing else only another universe,
then another universe,
always another and another universe – endlessly,
in a unique multiverse
defined in the abstract
as –
X
infinite
to the power of being.

According to
the universe-man's
logic,
without thoughts – soul
and heart – his feelings,
without the elements that were stored up
in the field

volatile lines
in the compact
mass
of a simple
atom –
nothing of the nothingness
that exists on the Earth
has ever caught a vow in the word,
nothing all of a sudden with the sensitive
comprehensible thing : an infallible jump
according to the universe-man's logic of being.

According to
man's logic
as-a-Man,
when we speak
about mother Nature,
the fall of the matter to blue or red,
to a common – universal barycenter,
still persists, of course
a double measure
of the elements,
the fundamental
being –
„t h i n g”
following a quadratura
of the ring of the relativistic science,
where gravitation reigns in a sovereign way,
the holographic extensions-of the entire-Whole
having as a background,
as an ideal support of the vivid entities:
the infinite space-time
for as long as imagination can have it –
planets and exoplanets, stellar systems and galaxies,

a continuously structured
initial space-time – according to the model
of a simple atom.

According to
the quantic
theory
of gravitation,
even the mystic god
keeps being fascinated
by the mystery of creation
as „the thing entered in itself”
in the power of imagination –
in the core of singularity
arriving to the no return point,
an infinite
point
exterior to the time,
in the vast ocean
of parallel
realities;
in unlimited
degrees
of freedom
lets itself float away –
waving like a ziggurat
between particles-stars,
in the non-space-space[...]
through the no time non-time-time
the greatest miracle-of the world’s existent
being : the mundane reality – as „you” and „me”,
and thus the mystic god – an unusual rainbow

among the avatars of science,
carving my thought
at the power of being.

Ylem

Substanță
primordială
din universul arhaic zis *proto*-Natură,
un arhetip-al materiei în forma ei pură,
o supă densă neînchipuit de fierbinte
configurând elementele simple
în ascendențele firii –
neutroni
și
protoni,
electroni –
mișcându-se liber
la orizontul evenimentelor.

Un
ocean furtunos
de plasmă fierbinte –
într-atât de energic și dens,
exploziv-invaziv peste măsură:
de neimaginat de om în cuvinte.
Ylem – chintesență de energie pură
se topește-n sufletul nostru Poem,
colosală arsură – dulce blestem
smulgându-și cuvântul
din propria-i gură –
un
poem

încercând
să ne explice –
rând pe rând transformat
ca formă și măsură `ntr-un soi de armură –
de unde venim și [...] cum am ajuns până aici,
la sânul materiei sub învelișul unui banal atom
întruchipând universul cu vasta-i arhitectură,
ceea ce din originar noi am fost și suntem
în fond ca structură : om-și-natură.

Tot
mai
palid,
mai încetoșat
din *proto*-universul străvechi
sângele nostru, iubito, zvâcnește-n urechi
cum sunetul-ecou prin alchimii de suflet, stelare
în lumina fosilă izvorul matricial se ascunde(...)
Ah, prin radiația cosmică de fond de microunde,
până la capătul timpului noi privim în trecut!,
până-n locul în care-n tainițele gravitației
fiorul nestins-al creației și-al divinației
rescriu poemul lumii noastre caduc!,
până când misterul în profunzimi
inelul vieților noastre pătrunde,
de parcă zilele toate
desferecate
de-pururi, imunde –
s-ar destrăma în eter nesfârșit,
ca-ntr-un proiect reciclat într-un mit
menit a surprinde-n veșnic reversul,
dintr-o fărâmbă de timp multiversul.

Ylem –
o substanță pură
din era de foc – primordială
a unui Poem pe măsura imaginației –
izvodind elementele firii – îngerești oseminate
prin tot ce-am fost, suntem și vom fi : necuvinte –
așezăminte de suflet pulsând pe firul subțire-al creației
din inima unui Poem sălbăticit de cuvinte –
un Poem conceput înainte de-a ști
ce înseamnă universul știut
într-un
gând
început dinainte
de-a percepe luminii textura,
universul cuvântului : versul – măsura :
ritmul : aversul.

Ylem

Sostanza
primordiale
dall'universo arcaico *proto*-Natura,
un archetipo della materia nella sua forma pura,
una minestra densa estremamente bollente
configurando gli elementi semplici
nelle ascendenze naturali –
neutroni
e
protoni,
elettroni –
muovendosi liberamente
all'orizzonte degli avveni.

Un
oceano burrascoso
di plasma bollente –
tanto energetico e denso,
esplosivo –invasivo senza misura:
inimmaginabile dall'uomo in semplici parole.
Ylem – quintessenza di energia pura
si scioglie nel nostro animo Poema,
colossale bruciore – dolce maledizione
strappandosi la parola
dalla propria bocca –
un
poema

che cerca
spiegarci –
uno ad uno trasformato
come forma e misura in un tipo di corazza –
da dove arriviamo e [...] come siamo arrivati qui,
al seno della materia sotto l'involucro
di un semplice atomo
incorporando l'universo con la vasta architettura,
quello che dall'originario fummo e siamo
in fondo come struttura : uomo-e-natura.

Tutto
più pallido,
più annebbiato
dal *proto*-universo antico
il nostro sangue, tesoro, palpita nelle orecchie
come il suono-eco attraverso le alchimie
dell'anima, stellari
nella luce fossile la sorgente matriciale si nasconde(...)
Ahimé, tramite la radiazione cosmica
di fondo da microonde,
fino alla fine del tempo noi guardiamo nel passato!,
fino al posto dove nelle prigioni della gravitazione
il brivido non toccato della creazione e della divinità
riscivo il poema del nostro mondo caduco!,
fino quando il mistero nelle profondità
l'anello delle nostre vite penetra,
cose di tutti i giorni
sbloccati
eternamente, immondi –
si disperde in etere all'infinito,
come in un progetto riciclato in un mito
destinato a sorprendere eternamente il rovescio,
da una briciola di tempo il multiverso.

Ylem –
una sostanza pura
dall'era di fuoco – primordiale
di un Poema sulla misura dell'immaginazione –
creando gli elementi dell'innato – angelica ossatura
tramite tutto quello che fummo, siamo e saremo :
le non parole –
dimore di anima pulsando sul filo sottile della creazione
dal cuore di un Poema reso selvatico dalle parole –
un Poema concepito prima di sapere
cosa vuol dire l'universo conosciuto
in un
pensiero
cominciato prima
di percepire la trama della luce,
l'universo della parola : il verso – la misura :
il ritmo : il diritto della moneta.

Ylem

A primordial
substance
from the archaic universe called *proto*-Nature,
an archetype of matter in its purest form,
a dense soup unbelievably hot
configuring the simple elements
in the being's ascendances –
neutrons
and
protons,
electrons –
moving unhindered
at the events' horizon.

A
stormy ocean
of a hot plasma –
so energetic and dense,
explosive-invasive beyond imagination:
impossibly to imagine by a man in words.
Ylem – a quintessence of a pure energy
melts in our Poem soul,
a huge burning – a sweet curse
tearing the word
from its own mouth –
a
poem

trying
to explain to us –
changed little by little
like a form and a measure in a sort of mail coat –
from where we come and how we got here,
at matter's bosom under the cover of an ordinary atom
embodying the universe with its vast architecture,
what originally we were and are
actually speaking as a structure : man-and-nature.

More
pale,
more
foggy
from the ancient *proto*-universe
our blood, my sweetheart, throbs in our ears
like the sound-echo in stellar alchemies of soul
in the fossil light there hides the matrix spring(...)
Oh, dear me,
through the cosmic radiation of basic microwaves,
to the end of time we look in the past!,
to the place where the tiny secrets of gravitation
the unextinguished thrill of creation and divination
rewrite our caducous world's poem!,
till the mystery in its profoundness
penetrates the ring of our mystery,
as if all days
unchained
and permanently filthy –
tore in an endless ether,
like a recycled project in a myth
meant to catch the reverse eternally,
in a brim of time the multiverse.

Ylem –
a pure substance
from the fire – primordial era
of a Poem according to imagination –
giving birth to nature's elements – angel-like bones
through all we were, are and will be : non-words –
settlements of the soul pulsating
on the thin thread of creation
from the heart of a Poem running wild of words –
a Poem conceived before knowing
what the known universe means
in a thought
began before
perceiving the texture of light,
the universe of the word : the verse – the measure :
the rhythm : the obverse.

**Zbor
în decor
al Ideii-înseși-de-zbor**

(...) de dincolo de timp –
cele
care a rămas (...)

Mișcarea
aceasta simplă-a elementelor
dornice să-și afle chipul desăvârșit
în staticul materiei dilatat infinit –
mai curând
într-un gând,
prin clivajul
zborului cosmic al cuvântului
veșnic schimbător : urmează traiectul
aceluiași zbor al ideii-înseși-de-zbor,
pe distanțe mai lungi decât lumina –
la rădăcina timpului-nud,
nepieritor.

Nici
trupul meu
nu-i altfel iluminat
de mișcarea elementelor
decât un tablou plin de culoare
străbătând universul prin teleportare –
un abis strecurat în ușor
precum rădăcinile vieții
strâns ghemuite la soare,
într-un târziu –
alături
prin

neuitare,
iar inima mea : gânditoare
făcându-și oficiul de gazdă
în suspinul fraged
de floare.

Străvechi
infinite generații de stele –
extensii din mine pierdute – fug dispersându-se,
privirile mele neconținut revărsându-se
lângă gândul cernut într-o palmă de lut,
un gol metafizic împărțindu-mă cerului
în trupul iubirii pe portative măiestre,
despuiat de aripi în ființa tăcerii –
viu-străveziu
prin
depărtări albastre.

Perpetuum zbor
în decor –
această
simplă
mișcare
a elementelor,
insepararea cuantică –
o imagine-a lumilor toate vibrând
prin zodiacul materiei : într-o surpare de gând.

Atât
cât am putut,
am încercat
să tac despre noi amândoi,
dar ființa tăcerii : a scris o poezie
pe-aceeași coală ~ virtuală ~ de hârtie,

ca o sentință – statornicită ție de mister,
ah, umbră viorie – tu, vis al meu efemer!,
între paranteze de viață și moarte^ destin,
de dincolo de timp ▫ la judecata de-Apoi
înveșmântat în roșu invizibil mă-nclin,
dând socoteală privirilor tale, iubito –
sub coperta groasă-a existenței,
`n lumina ideii-înseși-de-zbor;
 prin deșertul
 amintirilor,
 `n această
 simplă
 mișcare
 a elementelor,
 pe portativul de astre –
va mai veni cineva să te întrebe
de universul [...] iubirii cu globule albastre?!

În
 golul
 metafizic
 așteptând
 minunea
 ca un astru
locuit de poem,
 între cuvinte orientale,
 din spații pre-înalte siderale –
te sărut cu ultima literă : destin,
din zodiacul materiei viu-străveziu –
spre licărul coapselor tale divin
 în roșu invizibil mă-nclin,
 cu ultima îmbrățișare
 a nimbului
 împărțindu-mă

timpului ▫ etern peregrin,
versul meu în-nemurind universul : Amin!

MOTIF ON BLUE

**Volo
nella scena dell'Idea
stessa di volo**

(...) al di là del tempo –
a lei
quella che rimase (...)

Questo movimento
semplice degli elementi
desideroso a scoprire il viso perfetto
nello statico della materia dillatata all'infinito –
piuttosto
in un pensiero,
attraverso lo sfaldamento
del volo cosmico della parola
eternamente cambiabile : segue la traiettoria
dello stesso volo dell'idea-stessa-di-volo,
su distanze più lunghe della luce –
alla radice del teimpo-ignudo,
immortale.

Neanche
mio corpo
non è illuminato diversamente
dal movimento degli elementi
che un quadro pieno di colore
attraversando l'universo teleportandosi –
un abisso estratto furtivamente
come le radici della vita
strettamente accovacciate al sole,
tardi –
vicino
attraverso

l'oblio,
e il mio cuore : pensatore
facendo la padrone di casa
nel sospiro fragile
di fiore.

Antiche
infiniti generazioni di stelle –
estensioni da me perse – fuggono disperdendosi,
i miei sguardi eternamente riversandosi
vicino al pensiero setacciato in un palmo di terra,
un vuoto metafisico dividendomi al cielo
nel corpo dell'amore sulle partiture arcane,
nenudato dalle ali nell'essere del silenzio –
vivo-evanescente
attraverso
lontananze celesti.

Moto perpetuo volo
nella scena –
questo
semplice
movimento
degli elementi,
l'inseparatezza quantistica –
un'immagine dei mondi tutti vibrando
attraverso lo zodiaco della materia :
un crollo del pensiero.

Per
quanto ho potuto,
ho cercato
star zitto in quello che riguarda noi due,
però l'essere del silenzio : ha scritto una poesia

sullo stesso foglio ~ virtuale ~ di carta,
come una sentenza – che spetta a te dal mistero,
ahimé, ombra viola – tu, sogno mio effimero!,
tra parantesi di vita e di morte^ destino,
al di là del tempo ▫ al giudizio universale
vestito di rosso invisibile mi piego,
dando conto ai tuoi sguardi, tesoro –
sotto la coperta pesante dell'esistenza,
nella luce dell'idea-di-volo;
attraverso il deserto
dei ricordi,
in questo
semplice
movimento
degli elementi,
sulla partitura degli astri –
verrà una persona chiedere
sull'universo [...] dell'amore con globuli celesti?!

Nel
vuoto
metafisico
aspettando
la meraviglia
come un astro
abitato da un poema,
tra le parole orientali,
dagli spazi alti siderali –
ti bacio con l'ultima lettera : destino,
dallo zodiaco della materia viva-evanescente –
verso il barlume delle tue cosce divine
in rosso invisibile mi chino,
con l'ultimo abbraccio
dell'aureola

dividendomi
al tempo □ eterno pellegrino,
mio verso rendendo eterno l'universo : Amen!

**A Fly
in The Sky of
The very Idea of a Flight**

(...) from beyond the time –
to the one
which remained (...)

This simple
Movement of the elements
yearning to find their perfect face out
in the static of the matter infinitely dilated –
rather
in a thought,
through the cleavage
of the cosmic flight of the word
permanently changing : there comes the line
of the same flight of the-very-idea-of-a flight,
through longer distances than the light –
at the root of the undying
nude-time.

My body
is no longer more
enlightened
by the elements' movement
than a full of colour painting
crossing the universe through teleportation –
an abyss squeezed slowly
like the roots of life
tightly crouched under the sun,
in the end –
in the vicinity
through

non-oblivion,
and my heart : thoughtful
behaving like a host
in the fragile sigh
of a flower.

Ancient
infinite generations of stars –
extensions lost by me – run spreading themselves,
my sights overflowing continuously
by the sifted thought in a plot of land,
a metaphysical emptiness sharing me with the sky
in love's body on wonderful staves,
deprived of wings in silence's being –
transparent-vivid
through
blue distances.

A perpetual fly
in the sky –
this
simple
movement
of elements,
the quantic non-separation –
an image of all worlds vibrating
through the zodiac of the matter :
in a falling down of a thought.

For
as much as I could,
I tried
to shut up about the two of us,
but the being of silence : wrote a poem

on the same ~ virtual ~ sheet of paper,
like a sentence – uttered to you by mystery,
oh, you, violet shadow – you, my ephemeral dream!,
between life and death parentheses^ a destiny,
from beyond time ▫ at doomsday
dressed in an invisible red I bow,
accounting for your sight, my sweetheart –
under the thick cover of existence,
under the light of the idea-of-a flight;
through the desert
of the memories,
in this
simple
movement
of the elements,
on the staff of stars –
somebody will come to ask you
of the universe [...] of love with blue globules?!

In
the metaphysical
hole waiting for
the miracle
like a star
inhabited by a poem,
among Oriental words,
from too high sidereal spaces –
I kiss you with the last letter : destiny,
from the vivid-transparent matter's zodiac –
to the glitter of your divine thighs
I bow to an invisible red,
with the last hug
of the nimbus
dividing me

to the eternal pilgrim ▫ time,
my verse in the eternal universe : Amen!

Visul prins pe retină...

Autosituându-se pe hotarul fragil dintre poezie, filosofie și știință, Dumitru Găleşanu reiterează în volumul „**Addendum**” teme și motive literare care l-au preocupat și în aparițiile editoriale anterioare („**Fugă spre roșu**”, „**Însemnele materiei**”): Geneza, Universul (macro și micro), Ființa, sinele, conștiința, timpul, spațiul, energia insului și cea cosmică și, nu în ultimul rând, iubirea, pe care o conceptualizează, o dezghioacă din emoțional, transferând-o în lumea – glacială – a ideii, gest pe care Titu Maiorescu i l-ar reproșa poetului, întrucât privează poezia de „condițiunea ei ideală”, de „simțăminte și pasiuni”. Sigur, este vorba de o percepție critică mai veche, între timp consumându-se și experiența modernă a ermetismului barbian de care Dumitru Găleşanu pare să se apropie cumva empatic.

Fără să fi procedat la o statistică anume, impresia este că, în volumul de față, accentul cade pe *vis/visare*, eventual *vis recurent*, „prins pe retină” – comparație, în poemul care dă titlul volumului, pentru timpul-zbor-„nezbura”. Sau, în „**Joc optic**” – „șuvițele negre sângărând a lumină” ale iubitei sunt în măsură să împiedice „arderea *visului* pe retină”. Or, când iubirea amurgește, „nu mai avem nimic de pierdut –/ acum niciun rid, niciun *vis*, nicio spaimă”.

În „**Limerick**” – după Albert Einstein, se conturează imaginea unui poet care, deși cu „trupul inert”, nu cârtește, nu ia „în deșert cărările Domnului” (interesantă nuanță, dobândită prin substituirea „numelui Domnului” din expresia consacrată: a lua în deșert numele Domnului). Neștiutele Lui căi sunt parcurse altfel, prin visare, prin unde lirice: „Eu doar *visez* [...] prin grădinile somnului [...] / Iar undele versului meu / donquijotești – charismatice / Sunt – în-absurd : fantomatice / linii de câmp, / bucle sau corzi / noduri-verigi / sau ecuații / dogmatice”. Este, acesta, un alt fel de a călători: în vis, asemănător călătoriei bătrânei doamne Wright, din limerickul preferat al lui Einstein, pe o „cale relativă”, cu dublu sens, între întuneric și lumină, o cale răsucită în meandre temporale.

Un spirit poetic, aici al lui Nichita, dăinuie și, dintre vămile văzduhului, „miraculos înainte-străvede / într-o sferă absolută a *visului* / undeva-n ceruri el aude și vede / geneza materiei și viul mișcării / în veșnică transformare-de-sine” („**Poezia lui Nichita Stănescu - in rem**”). Visul-sferă, așadar, permite un fel de... anticipare (și) a trecutului.

Perechea din lume („și tu, și eu”), așijderi perechii primordiale, stă „agățată de lumină”. Deși „urziți-dimpreună-cu-*visul*”, cei doi, naturi duale fiind, „însemne cerești-pământești”, nu pot recupera paradisul autentic, pot doar să-l substituie cu un surogat: „flexibil-inert paradisul / lumilor noi” („**Remanență**”).

În „**Univers închis**”, „noi” – un plural care permite extensia de la cuplu la omenire, „ne plimbăm” prin „t o t u l/ în-tot strâns în inel” – spațiu limitat și delimitat, „ca și cum am trăi și gândi/ ferecați ca de-o sferă pe ecranul firii [...]/ suspendați într-un *vis*/ pe-un fundal ontologic : labirintul conștiinței”. Visul-sferă pare a fi acum o capcană menită să încarcereze ființa umană, cu tot universul ei lăuntric, tot așa cum însuși cuvântul este univers încarcerat, închis „într-un *lógos* poetic,/ predestinat paradis”. Totuși, acolo „unde cuvântul/ se desparte de *vis*”, despărțirea este letală, întrucât permite morții „să-și sporească ființa”.

Evocarea unui tărâm „fantast” (în „**Hyperboreea**”), străvechi și sacru, locuit, după spusele lui Pliniu cel Bătrân, de oameni fericiți, conduce, negreșit, și spre Hyperboreea subterană, spațiu de refugiu al ființelor trăitoare în vis, din „Hesperus” al lui Culianu. Se subînțelege acolo, din replica unui personaj, dacă rețin bine un anume Horton, că ființele care nu reușesc să-și suporte visul, rămân niște „inteligente nefericite”. Prin urmare, starea de fericire este dependentă de oniric, de capacitatea de a purta „povara” visului. În viziunea lui Dumitru Găleşanu, ideea însăși este „sintaxă-a viului/ înmugurit/ la masa/ *visării* –/ palpitând liber/ într-un buchet de metafore/ din Hyperboreea”.

Cât privește așezarea versurilor în pagină, „grafica” lor amintește de experimentul „Caligramelor” lui Apollinaire, dar, mai cu seamă în acest volum, Dumitru

Găleşanu parcă stilizează piese de șah, construind o alegorie vizuală a textului. Regina și nebunul par să fie protagoniștii, regele, calul, tura, pionul – „personaje” secundare sau episodice. Cuvinte angrenate într-un joc al minții, într-o competiție semantică...

Mihaela MALEA STROE

Il sogno attaccato alla retina...

Situandosi sul confine fragile tra la poesia, filosofia e scienza, Dumitru Găleşanu ribadisce nel volume „**Addendum**” temi e motivi letterari che si possano trovare anche nelle edizioni precedenti („**Fuggire verso il rosso**”, „**Insegne della materia**”): la Genesi, l’Universo (macro e micro), l’Essere, il sé, la coscienza, il tempo, lo spazio, l’energia della persona e quella cosmica e, ultimo ma non meno importante, l’amore, che lui non concettualizza, la sguscia dell’emozionale, trasferendola nel mondo – glaciale – dell’idea, gesto che Titu Maiorescu avrebbe potuto rimproverare al poeta, perché fa privare la poesia dalla sua „condizione ideale”, dagli „sentimenti e passioni”. Sicuramente, si tratta di una percezione critica precedente, nel frattempo il poeta consumandosi anche l’esperienza moderna dell’ermetismo di Barbu al quale Dumitru Găleşanu sempra in incerto si avvicina empaticamente.

Senza essere preceduto da una statistica particolare, l’impressione è che, nel presente volume, l’accento cade sul *sogno/sognare*, eventualmente *sogno ricorrente*, „preso sulla retina” – comparazione, nel poema che dà il titolo del volume, per il tempo- volo „nonvolato”. Oppure, nel „**Gioco ottico**” – „ciocche nere sanguinate come la luce” dell’amata sono in grado di impedire „l’arsura del *sogno* sulla retina”. Oppure,

quando l'amore tramonta, „non c' é più niente da perdere –/ adesso nessuna preghiera, nessun *sogno*, nessun spavento”.

Nel „**Limerick**” – dopo Albert Einstein, si profila l'immagine di un poeta che, anche se ha „il corpo inerte”, non si lamenta, non prende „in vano le strade del Signore” (interessante sfumatura, sostituendo la formula „in nome di Dio” dall'espressione conosciuta: prendere in vano il nome del Signore). Le Sue sconosciute strade sono percorse in questo modo, tramite il sogno, attraverso le onde liriche: „Io *sogno* soltanto [...] attraverso i giardini del sonno [...] / E le onde del mio verso/ donchisciottesche – carismatiche/ Sono – per assurdo : fantomatiche/ linee di campo,/ onde e stringhe,/ nodi-anelli/ oppure equazioni/ dogmatici”. E' questo, un altro modi di viaggiare: nel sogno, simile al viaggio della vecchia signora Wright, dal limerick preferito di Einstein, su una „strada relativa”, a doppio senso, tra buio e luce, una strada ritorta nei meandri temporali.

Uno spirito poetico, qui quello di Nichita, vive per sempre, tra i confini dell'aria, „miracolosamente vede per prima/ in una sfera assoluta del *sogno*/ da qualche parte nei cieli lui sente e vede/ la genesi della materia e la vita del movimento/ nell'eterno movimento -del-sé” („**Poesia di Nichita Stănescu - in rem**”). Il sogno-sfera, per questo motivo, ci permette un certo tipo di... anticipazione (anche) del passato.

La coppia del mondo („anche tu, anch'io”), ugualmente alla coppia primordiale sta „agganciata alle luci”. Bensi „destinato-insieme al-*sogno*”, i due, di indole duale,

„insegne celesti-terrestri”, non possono ricoverare il paradiso autentico, possono soltanto sostituirlo con un surrogato: „flessibile-inerte il paradiso/ dei nuovi mondi” („**Rimanezza**”).

Nell’ „**Universo chiuso**”, „noi” – un plurale che permette l’estensione dalla coppia all’umanità, „giriamo” attraverso „t u t t o/ nel-tutto stretto-*nell’*-anello” – spazio limitato e delimitato, “come vivessimo e pensassimo/ concatenati come da una sfera sullo schermo dell’innato [...] sospesi in un *sogno*/ su uno sfondo ontologico : il labirinto della coscienza”. Il sogno-sfera sembra essere adesso un trappola che miri a incarcerare l’essere umano, con tutto il suo universo interno, tutto come la parola stessa eu un universo incarcerato, chiuso in „într-un lógos poetico,/ predestinato paradiso”. Tuttavia, là „dove la parola/ si divide dal *sogno*”, la separazione è letale, perché permette alla morte „di crescere spiritualmente il proprio essere”.

L’evocazione di una terra „fatata” (nel „**Iperborea**”), antico e sacro, abitato, secondo il Plinio il Vecchio, da gente felice, ci porta, senz’altro, verso l’Iperborea, spazio di rifugio degli esseri che vivevano nel sogno, dal „Hesperus” di Culianu. Si sottintende là dalla replica di un personaggio, se ritengo bene, un certo Horton, che gli esseri che non riescono a sopportare il sogno, rimangono con „intelligenza infelice”. Di conseguenza, lo stato di felicità è dipendente dall’onirico, dalla capacità di caricare il peso” del sogno. Nella visione di Dumitru Găleşanu, l’idea stessa è „sintassi del vivo/ germogliato/ al tavolo/ *del sogno* –/

palpitando liberamente/ in un mazzo di metafore/ da Iperborea”.

In quanto il modo di mettere i versi in pagina, la loro „grafica” ricorda lo sperimento dei „Calligrami” di Apollinaire, ma, specialmente con questo volume Dumitru Găleşanu sembra stilizzare i pezzi degli scacchi, costruendo un'allegoria visuale del testo. La regina e l'alfiere sembrano essere i protagonisti, il re, il cavallo, la torre, il pedone – dei „personaggi” secondari oppure episodici. Parole impegnate in un gioco della mente, in una competizione semantica...

Mihaela MALEA STROE

The Dream Caught on The Retina...

Placing himself on the fragile verge between poetry and philosophy on the one hand and science on the other hand, Dumitru Găleşanu reiterates in his book *Addendum* the themes and the literary motives that preoccupied his mind as in the previous editorial issues (*Running to The Red, The Signs of The Matter*): Genesis, macro and micro Universe, Being, Self, consciousness, time, space, individual's energy as well as cosmic energy, and, last but not least, love which he structures in the form of a concept, shells off from the emotional, transferring it to the glacial world of the idea, a gesture which Titu Maiorescu would reproach to the poet because he deprives poetry by „its ideal condition”, by „feelings and passions”. For sure one can speak about an older critical perception, in the meantime consuming also the modern experience of Ion Barbu's hermetism which Dumitru Găleşanu seems to get nearer to somehow empathically.

Without having appealed to a certain statistics, the impression is that in the present volume the accent falls on *dream / dreaming*, possibly *a recurrent dream*, „caught on the retina” – a comparison which gives the title of the book for the „unflown” fly-time. Or, in *Optical Game* – the sweetheart's „black locks of hair bleeding light” are able to prevent „the burning of *the*

dream on the retina". Or, when love grows dark, „we have nothing to lose –/ now no wrinkle, no *dream*, no fear”.

According to Albert Einstein, in ***Limerick*** there gets a shape the image of a poet who, although having „an inert body”, does not find fault with and does not take „the name of the Lord thy God in vain” (an interesting nuance acquired through „God’s name” in the consecrated expression: „to take the name of the Lord thy God in vain”). His unknown paths are crossed in a different way through dreaming, through lyric waves: „I only *dream* [...] through the gardens of the sleep [...] / And the waves of my Don Quixote-like and charismatic/ verse/ Are – in an absurd way : phantomatic/ field lines,/ loops or springs/ knots-links/ or dogmatic equations.” This is another way of travelling: in a dream according to the old Mrs. Wright, from Albert Einstein’s favorite limerick, on „a relative path”, with a double sense between dark and light, a twisted way in temporal meanders.

A poetic mind, in this case that of Nichita Stănescu’s, there lasts and out of all the tolls of the sky „miraculously foresees/ beforehand/ in an absolute sphere of *the dream*;/ somewhere in the skies he can hear and see/ matter’s genesis and movement’s vividness/ in a permanent self-transformation” (**Nichita Stănescu’s Poetry - *in rem***). So, the dream-sphere allows (also) a sort of an anticipation (and) of the past.

The couple in the world („both you and me”), just like the primordial couple, „hangs on lights”. Although „woven-together-with-*the dream*”, the two of them as dual characters „celestial-earthly signs”, cannot recuperate the authentic paradise, they can only substitute it with an imitation: „flexible-inert the paradise/ of the new worlds” (*Remanence*).

In *A Closed Universe* „we” – a plural which allows the extension from a couple to mankind, „walk around” through it „a l l/ in-all contracted-*in-a* ring” – a well limited space „as if we lived and thought/ braced like a sphere on being’s [...] screen,/ suspended in a dream/ on an ontological background : the conscience labyrinth.” The dream-sphere seems to be now a trap meant to confine in a cell the human being, with all its inner universe, just as the word in itself is a confined universe, closed „in a poetic *lógos*,/ a predestined paradise.” However, there „where the word/ parts with the dream”, the separation is a lethal one, because it allows death „to increase its being.”

The summoning of a „fantastic” ancient and holy realm (in *Hyperborea*) inhabited according to Pliny the Elder by happy people leads, unfailingly, to the subterranean Hyperborea as well, a space of refuge for the creatures living in a dream, similar to that of Ioan Petru Culianu’s *Hesperus*. If I remember well, one can understand from a character’s answer a certain Horton, that the creatures who fail to support their own dream, will keep being „unhappy intelligences”. Consequently, the state of

happiness depends on the oniric, on the capacity to carry „the burden” of the dream. According to Dumitru Găleşanu the idea in itself is „a syntax of the vivid/ in blossom/ at the table/ of dreaming –/ beating freely/ in a bunch of metaphors/ from Hyperborea.”

As far as the placing of the lines on the page is concerned, their „graphics” reminds of the experiment of Guillaume Appolinaire’s *Calligrammes* but particularly in this volume Dumitru Găleşanu seems to stylize chess pieces, building a visual allegory of his text. The protagonists seem to be the Queen and the Fool while „the secondary” or the episodic characters seem to be the King, the Horse, the Castle and the Pawn. All words engaged in a game of mind, in a semantic competition...

Mihaela MALEA STROE

**Poetica lui Dumitru GĂLEȘANU.
Poezia Ființei ca Ego sau mnemotehnica –
un discurs liric în transmodernitate**

Primele trei volume (o triadă!) -dintr-o elegantă serie cu versiuni bilingve (Editura Tracus Arte) a poetului vâlcean, au avut darul de a ne provoca la interpretare critică în cheia semiotică, prin chiar genul liricii sale, rostirea “inițiatcă-”, discursul transmodern, v. Ion Popescu Brădiceni, - fiind impregnat de enunțuri-sentințe- aphorii, toate puse-n pagini ca într-un seminarium ars- poetic- colocvial cu țință comunicantă într-o paradigmă experimentistă: inspirația este aripa geamănă a rațiunii, poetul fiind conectat la marile teme ale cunoașterii nu doar intuitive, metaforice, ci macro-cosmice, filosofice, cosmologice, astrofizice, geniul, Eul poetic (poieion) - fiind de fapt al Ființei transcendente, (Lógos diafan dinspre Apheiron?)... (Eminescu credea la fel...) În pragul mileniului III, (d. H.) genialitatea de tip luciferic, conceptualizată de teoreticienii fenomenului Cunoașterii cognitive- prin poiesus (creație virtuală, imitatio Dei), în dualitatea structurii recesive a omului- lumii (v. M. Florian). Trilogia se cere recită și are darul, iată, de a reitera blagiene Mirări – ca stare în fond a conștiinței că Suntem- sunt, **omul (specia devenitoare)**, cogitans, dar și visător (Biomul!). Diferențierile divine... Pragmaticul Dumitru Găleşanu își ordonează, scriind, arderile etapelor, o face **cultural- cultural**, ingenios prin subtile parafrazări la axiome ce aparțin memoriei noastre chtonic-culturale... “Scara” viziunii găleşene este piramidală, de sus

(spectrul luminic, deriva spre roșu, etc.)-, spre interior (psiche) – “pe corzile luminii”,- echilibrându-se prin regresiunea în memorie (Ancestral). Trăvialul transfigurativ este remarcabil în toate cele trei “tratate despre sine” ca sine al lumii. Inevitabil, alchimistul din fiecare, esotericul, animismul ș.c.l. – cumva ritos și vitralic, ceremonial!, vine spre chimismul cunoașterii actuale, gestul poetic al trilogiei fiind de fapt o Reconquista sincretică. Efectul colocvial (din solilocvial- magic al aceste poetici este de a ne tulbura- întru- limpezire, cum Noica dixit, recte recursul la Însemnele Materiei (Matrice) – a ne înțelege, devenitori, pe noi înșine: comunicare elevată, decantatorie, recuperatoare prin harul poetic iradiant; între emisferele nous – rationem: **Deriva spre roșu**, sau spectralismul parafratic la “roșul vertical”(¿) stănescian (¿?: Dumitru Găleşanu, sau paradoxismul contrariilor oppositorum – metafizic-antimetafizic... Marco Lucchesi, referindu-se la Dumitru Găleşanu al volumului 3 bilingv, româno- italian, “Fugă spre roșu/ Fuggire verso il rosso” (Editura Tracus Arte, 2012) conspectează exact ars- po(i)etica sa, Modi res considerandi, al “*amiciției dintre poezie și știință*”, aș adăuga, al Modalității pulsatorii “*pioggia degli atomi lucreziani*”,- poeziei sale, retro- oglindă întoarsă (caleidoscop ocean!) – ca la un Coelho (Magicianul n.n.), al rostirii “magico- oraculară”, în cheie transmodernistă.... “Găleşanu este poetul cosmolog”, observă just criticul italian. Iubirea (amorul) este în uman energia ce o numim Amor, care este: “în realitate, materia primă (Primordia, n.n.) – din care a fost creat universul” (citată Paulo Coelho), motto-ul volumului găleşanian. Lectura acestui splendid tratat de recompunere ne convinge, nu restrictiv, ci vibrant-

empatic, că subțiată spre Diafan (spleen) a energiei subcuantice, Apheyron, scânteind ca în parabola lui Iov, a scânteierii din Lógosul divin (atoriu) – face dinamica rostirii poetului în actualitatea repliabilă a Literaturii: “Războinicul luminii” va fi în acest volum conectat și aprofundat cuceritor - prin patos,- verva poieionică pură!, “practicianist”, la al doilea (Pe corzile luminii/ Sulle stringhe di luce - idem Ed. Tracus Arte, 2011). Un discurs al interconectării cu Sinele, recalibrant, cu Sinea Lumei, Găleşanu este “asuprit de esențe”, cum aveam o sintagmă prin anii mei 40, iertat fie-mi autocitatul! Volumele biligve româno- italienești, vin însă pe constanta (sic) platoniciană, cum și a romanticilor nemți, ca și Nietzsche, ori Søren Kierkegaard: spre operă, dinspre filosofie! O ultra-luciditate unora insuportabilă (?) face jocul non- kafkian, al totuși “metamorfozei” din amonteale iraționalului ce suie demonic spre conștient. Pot fi citate în această cheie, mai toate poemele volumelor 2 și 3. *Ceva neutrinic luminousus, tahionic, incuantificabil (!), tremură infraseismic în poesia lui Di. Gi.* (Variantele italiene te fac să exclami: “Benetictus fructus tu, Jesus!!” Iată de fapt cheia întregii trilogii, sau Codesului aurea, a importantului Poet Dumitru Găleşanu! Dumitru Găleşanu NU nu este un metafizic, nici antimetafizic, cum Niki Stănescu: deriva spre roșu în Spectrul Lógosului (rogvaiv) – nu subscrie literar sau esențial, legii lui Niels Bohr, premiul Nobel, - inspirată din V.T.,- a ecuației micro- macro- cosmului!

Intuition, iată modus-ul sistematic al poetului, psihanalitic, însă nu din sorgintea lui Ioan Teologul, sau Marchizului de Sade..., recte a “sfinților închisorilor”! Întreaga trilogie este triadică, neo- dantescă, un

splendid Tratat optimist, reconstruction al “Guvernământului General al Genezei”, vezi și “Despre Ființă” (via Heidegger, nu) – a unui alt mare contemporan, Cristian George Brebenel!). Apropo cosmologia găleşaniană, ne vom referi altădată în context, și la Max Scheler – “Poziția omului în cosmos”, sau la C.G. Jung (Imaginea omului și imaginea lui Dumnezeu, Teora, 1997).

Poezia trilogiei este neo- dantescă și prin aceea că este regresiv epopeică, sumeriană, divinatorie, în sensul-noima “spiritului ce se agită în uman”. Prin poesia sa, Dumitru Găleşanu este un Trialist în grila Popper-Lorenz, situându-se, iată, în pleiada marilor noștri gânditori. Dacă Nichita a fost diogenian, plautian și “mâncat de cuvinte”, (Necuvintele, Unsprezece elegii, Argotice etc.) trilogia lui Dumitru Găleşanu rezidește sanctuaric- transmodernist (!) mai degrabă enteleheic-noicanic, o incintă a Sacrului (v. Eliade- P. Culianu, n.n.), nu al căderii, ci al Celui coborât în profan: spre a-l reînălța! Regresiunea la Emoții în Multivers/ Emotion into Multiverse, (2010) – volumul de temelie al triadicei po(i)etici- filosofice, ne va face să primim darul cărții sale ca într-adevăr unul coelholian, însă non apologetic aceluia, ci profund Românesc, post-Blagaian (!), actual.

Poetul este Mag, Teosof, Filosof, Savant și Astrofizician. Sigur că erudiția, suprasaturația de cunoaștere modernă, sunt complementare unei soteriologii ce nu riscă blamata categorisire sceptică a unei sociologii “a mistificării”. Dacă nu ar avea chemarea, înăscută, la temelia simțirii, stării Sale ființiale, Dumitru Găleşanu nu ar fi auzit de noi, cititorii

săi, nici din “templul cărții”, nici de la “catedra” din care – ca un Orfeu înălțat din Mit la suprafața “labirintului purtat”, caută în fond să o smulgă pe Euridice din tenebra (unei eventuale) complicități cu Hadesul... Dar poate fiara din om să fie îmblânzită, prin atare cunoaștere nouă, (intuiție-rațiune-mistică-transmodernism) – și poate fi eludată prin Poesie (imitatio Dei) – *La condition humaine*, stigma lui Montaigne? Ce va să zică “condiția tragică”, dacă nu contrariile ei, întru regenerare, eternă reîntoarcere? Poate va fi “**Însemnele materiei**” o critică a rațiunii impure? În mileniul re- numărat III, într-o lume “rezonantă cu anormalitatea” (Hugo Friedrich), și spectrul “transcendenței golite”, într-o ruină a creștinismului – cum profeteau exegeții sec.XX, vezi Umberto Eco, Da Vinci, David Icke ș.c.l.) – poetul Galeșanu, oricât umblă pe registrele abstracțiunii și sincretismul amplu, spectaculos, al unei noi revelații dinspre irațional spre rațional, îmi pare a fi cel definit cel mai empatic- și clar- văzător, de o semioticiană – cercetător absolut admirabilă în înțelegere- concizie și patos coparticipativ- afectiv, ascuțit și convingător, Cătălina Oana Curceanu, – de la Laboratorul Național din Frascati, Institutul Național de Fizică Nucleară, Frascati, Roma, Italia... După lectura trilogiei și relectura eseului d-sale, dacă nu aș fi eu însumi om care scrie (și) poezie, – cu puternic resimțite conexiuni sistemice la arta lui Dumitru Găleşanu, – aș sta mai retras în simplul- rozariu al Contemplării, al primirii poeziei sale, dificil ancadrabile unei filiațiuni actuale. În anii în care Antimateria este vânată în giganticele instalații montane elvețiene..., cărțile lui Găleşanu pot fi colaterale tratate (logosfere) – pulsatorii în arta Noetică

a emisferei Spiritului “coborât întru înălțare”, enteleheic igitur?

Mitul care face inversând Eonul, dinamica non-hegeliană a lumii: ca Sine Univeral? Să recunosc este un fel de a mă bucura că înțeleg înalta experiență a poetului Dumitru Găleşanu; sacralitatea ca șansă de recuperare din profan, prin scurtarea Tărilor – cu scânteile lui Iov, ale luminurei, rostirea magică-divinatorie- sieși audibile și taumaturgică, eventual netemătoare de abisal,... incredibil! – Aici, în coșmarul lui Emil Cioran, după Omar El Khayam, Albert Einstein și Mircea Eliade and Petru Culianu.

Actul scrierii devine inevitabil unul automatic. Între starea de veghe- rațiune și cea de visătorie diurnă, starea a treia, a visului din somn, face dinamica pe care Freud o numea “mecanica visului”. Experimentul filosofic- poezic al lui Dumitru Găleşanu este astfel aparent pragmatic, opinez că setul de op-uri oferit spre lectură și comentarii, face un profil dens și paradoxal transparent, trans-lucid!, a unui autor cristalic, în sensul definit de Odysseas Elitis, un “cristal care curge”. Numai că această curgere este ardere: a etapelor, scrutărilor de Sine, cu obstinență a Însemnelor Materiei. “Pe corzile luminii”, el comentează diafan științific, revelatoriu și cu ținta comunicării elevate, ceea ce “vede” sub oblada – scutul Marelui Anonim blagian. Erudiția este în armonie cu ludicul empiric, autoexperimentist, rezultând o “zidire” de templu ce se arată senin, sanctuaric, în Vizionarismul său cumva poliedric. Prețiozitățile, astfel, sunt reflexe din Lógos, ale rostirii Dominată întotdeauna de empatie, de amor Dei.

*

În fine, vol. **Addendum... cu versurile ca vase comunicante. Glissando. În-gând-durarea.**

De la Platon și Aristotel, via gnosticiei- animiști, ocultismul, aserțiunile poetice, silogistice, redefinind, în fond, Cogito-ul în Mișcare nu are cum a evita sentenționismul Omului **Îngândurat, îndurat**. În-gând-durate. Filosoful ludic- preludic Găleşanu, scrie holistic: fiecă poem întrerupt doar de titlu, preia eseistic- explicit aceeași Temă; el vede Idei, cum memorabil scria Ion Vinea (Ora fântânilor). Cum? Cu ochiul multiplu, al Cuvântului, ca scânteie a lui Iov. Materia este Mater (Yang)- și principiul ordonator transcendent, așadar în dezacord cu scepticul total EM. Cioran, citez: “oricât m-aș fi zbatut eu în această lume (recte dimensiune a psihicului uman, n.n.!) și oricât m-aș fi separat de ea, distanța dintre mine și ea n-a făcut decât să-mi mi-o facă mai accesibilă” (Pe culmile disperării). Prin setul anume legat al poetului nostru, răzbate și se clarifică enunțiativ și chiar axiomatic, concluziv din Veacul cunoașterii – dar și al vârstelor deja arse,- o DIMENSIUNE a cincea! Spectralismul acesta ideatic duce la ideea de rogwaiv, la corpurile (energetice) ale astralului. După lecturile reluate, înțelegem opțiunea de rostire lirică, post- mantramică, post dadaistă (ce act de revoltă a Artei în catacombele lui zoon politikon), iar a cita din poeme, devine simplă retorică teoretizantă; cărțile lui sunt testamentare, toate își fac cupola din aceasta din urmă. Principiul *vaselor comunicante* este al textului – clepsidric, cum am spus. Graficismul formei ce afluează ca fond... Ideile “vizibile” se agită patetic, cu vervă Sofianică, dar și

Einsteiniană, în propensiunea lor de a se comunica – cumineca. Deoarece poemul se scrie SINGUR, este cel mai bine de transmis tot prin actul lecturii în singurătate, ci nu recitat în colectiv, riscând oralitatea, ci văzut cu “ochiul inimii” (Însemnele Materiei). Esențele- idei sugerează extracțiile de sine ale substanțelor din natură: chihlimbarul, cenușa... Decantări athanorice. Însă asta e o simplă metaforă, nu? Solicitat a îmi expune opinia, iată, risc eu însumi a comite prozaicul gest al vanității explicării Altui Poet-**om**! Borges scria că, de fapt, toți poeții lumii sunt o Unică Entitate! Să fie aceasta ubicuitatea Intuiției ce se agită, ca Spirit, în Specie? Captiv pasibil, cum Cioran, în paradoxul “sensului obiectiv” al lumii, (și eului) – igitur fără noima vreunei finalități transcendente?! Poezia lui Dumitru Găleşanu este spiralică aidoma celui mai antic semn – grafem al civilizației noastre... fractalice. Că între rationem și orfeic au loc fisiuni nucleare, e altceva: Ceva ce întrevește o evoluție spre oracularul reactivat, al Ființei noastre probabil absurd “situate” contemplativ între “infinitul mare” și “infinitul mic”... Magia- forța energizică a unei astfel de scrieri constă tocmai în efectul de a o comenta poetizând, altfel spus parafrazic. În aceasta stă puterea Mirării ce animă discursul acestui poet.

Aș mai adăuga că Găleşanu are o “panoramare” de tip montan, necum una a “vămlor pustiei”, morganatice. Pentru că el descrie ce vede din chiar râul care este textul său!...

Poetica lui Dumitru Găleşanu interferează lumi paralele / fragmente diferite ce uneori se suprapun – în sens metafizic,- ori se întretaie prin ignorarea cauzalității.

Cuvintele pot fi reacții în lanț, explozii și implozii de suneri și culori, poezia nefiind totuși sieși suficientă. El se întoarce spre interior cu fiecă „gătuire” subțiată a clepsidricului invocat. Regăsiri în fantasme egalând efemer imageria existenței. Cumpănind-o. Poetul esențializează, cum altminteri? Totul este ceea ce înseamnă! Are loc o degajare ciclică a noimelor legate de experiență concret-spirituală.

Eugen EVU

**Poetica di Dumitru GĂLEȘANU.
La poesia dell'Essere come Ego
oppure mnemotecnica –
un discorso lirico in trasmodernismo**

I primi tre volumi (una triadi) – che fanno parte da una elegante serie con versioni bilingue (Editura Tracus Arte) del poeta di Vâlcea, ci provocarono a fare un'interpretazione critica in chiave semiotica, attraverso proprio il genere della sua lirica, la dichiarazione “iniziativa-”, il discorso trasmoderno, v. Ion Popescu Brădiceni, - permeato da enunciazioni – sentenze- apori tutte in pagina come se fossero messe in un seminario ars- poetico- colloquiale avendo come meta comunicante un paradigma sperimentale: l'ispirazione è l'ala gemella della ragione, il poeta essendo connesso ai grandi temi della conoscenza non solo intuitivi, metaforici, bensì macro- cosmici, filosofici, cosmologici, astrofisici il genio, l'Io poetico (poieion) – appartiene infatti all'Ente trascendentale, (Lógos diafan dall' Apheiron?)... (Eminescu credva la stessa cosa...) Alle soglie del terzo millennio, (d. C.) la genialità del tipo luciferico, concettualizzato dai teorici del fenomeno della Conoscenza cognitiva - tramite poiesus (creazione virtuale, imitatio Dei), nella dualità della struttura recessiva dell'uomo- del mondo (v. M. Florian). La trilogia va riletta e ha il dono, ecco, di ribadire gli Stupori di Blaga – come stato di fondo della coscienza del fatto di Esistere - sono, **l'uomo (specie che sta per diventare)**, cogitans, ma anche sognatore (Biouomo!). Le differenze divine... il pragmatico

Dumitru Găleşanu ordina, scrivendo, le combustioni delle tappe e le fa in modo **cultuale- culturale**, in modo inventico tramite sottili parafrasi fatte per gli assiomi che appartengono alla nostra memoria ctonica-culturale... “La scala” della visione di Găleşanu è una piramidale, vista da sopra (lo spettro luminoso deriva dal rosso, etc.)-, verso l’interno (psiche) – “sulle stringhe di luce”,- equilibrandosi tramite il regresso nella memoria (Ancestrale). Il travaglio trasfigurativo è notevole in tutti i tre “trattati sul sé” come sé del mondo. Inevitabilmente, l’alchimista che c’è in ognuno di noi, l’esoterico, l’animista etc – un po’ fermo e vetrato, cerimoniale!, viene verso il chimismo della conoscenza attuale, il gesto poetico della trilogia essendo praticamente una Riconquista sincretica. L’effetto colloquiale (dal soliloquio- magia di questi poemi è di sconvolgerci per schiarirci, cum Noica dixit, recte appello alle insegne della Materia (Matrice) – capirci, diventando noi stessi: comunicazione elevata, decantata, recuperatrice tramite il talento irradiante; tra gli emisferi nous – rationem: **Deriva verso il rosso**, oppure lo spettralismo parafrasico a “rosso verticale”(i) di Stănescu (i?: Dumitru Găleşanu, oppure il parossismo dei contrari oppositorum – metafisico-antimetafisico... Marco Lucchesi, facendo riferimento a Dumitru Găleşanu il terzo volume bilinguo, romeno-italiano, “Fugă spre roșu/ Fuggire verso il rosso” (Editura Tracus Arte, 2012) facendo un riassunto esatamente dell’ ars- po(i)etica sa, Modi res considerandi, dell’ “amicizia tra la poesia e la scienza”, aggiungerci, della Modalità pulsatili della “pioggia degli atomi lucreziani”,- alla sua poesia, retro- specchio girato (caleidoscopio cannocchiale!) – come un Coelho (Il Mago n.n.), del pronunciato “magico- oracolo”, in

chiave trasmodernista... “Găleşanu è il poeta cosmologo”, nota giustamente il critico italiano. L’amore è nell’umano l’energia che chiamiamo Amor, che è : “in realtà la materia prima (Primordia, n.n.) – dalla quale fu creato l’universo” (citato da Paulo Coelho), il motto del volume di Găleşanu. La lettura di questo splendido trattato di recomposizione ci convince, non restrittivamente, ma vibrante- in modo empatico, assottigliato verso il Diafano (spleen) dell’energia sottocuantistica, Apheyron, scintillando come nella parabola di Giobbe, del lampo dal Lógos divino (atorio) – fa la dinamica del discorso poetico nell’attualità pieghevole della Letteratura: “Il guerriero della luce” sarà in questo volume collegato e approfondito da conquistatore – tramite il patos,- allegria poieionica pura!, “praticante”, del secondo libro (Pe corzile luminii/ Sulle stringhe di luce (idem Ed. Tracus Arte, 2011). Un discorso della interconnessione con il Sé, ricalibrato, con il Sé del Mondo, Găleşanu è “oppresso dalle essenze”, come avevo un sintagma degli anni 40, perdonate l’autocitazione! I volumi bilingui romeno- italiano, arrivano però sul parametro (sic) platonico, come arrivano pure i romantici tedeschi, come Nietzsche, oppure Søren Kierkegaard: verso l’opera, dalla filosofia! Un’ ultra-lucidità insopportabile a certa gente(?) fa il gioco non- kafkiano, della “metamorfosi” dall’ a monte dell’irrazionale che monta in modo demonico verso la coscienza. Possono essere citate in questa chiave, quasi tutti i poemi dei volumi 2 e 3. *qualcosa neutrinico luminousus, tachionico, non quantificabile (!), trema infraseismicamente nella poesia di Di. Gi.* (Le versioni italiane ti fanno esclamare: “Benetictus fructus tu, Jesus!!” Ecco la chiave di tutta la trilogia , oppure il Codes aurea, del

importante Poeta Dumitru Găleşanu! Dumitru Găleşanu NON è un metafisico, neanche antimetafisico, come Niki Stănescu: deriva verso il rosso nello Spettro Lógos (ragvaiv) – non va d'accordo in modo letterario o essenziale con la legge di Niels Bohr, che prese il premio Nobel, - ispirato da V.T.,- dell'ecuazione del micro- macro- cosmos!

Intuition, ecco il modus sistematico del poeta, psicanalitico, ma non secondo Giovanni apostolo, oppure il Marchese de Sade... dei “santi delle carceri”! Tutta la trilogia è triadica, neo- dantesca, un splendido Trattato ottimista, reconstruction del “Governo Generale della Genesi”, vedi anche “Sull'Essere” (via Heidegger, no) – di un altro grande contemporaneo, Cristian George Brebenel!). Alla cosmologia di Găleşanu faremo riferimento un'altra volta in un contesto particolare anche a Max Scheler – “La posizione dell'uomo nel cosmos”, oppure a C.G. Jung (L'immagine dell'uomo e l'immagine di Dio, Teora, 1997).

La poezia della trilogia è neo- dantesca e perciò è regressiva epica, sumera, divinatrice, nel senso- senza senso dello “spirito che si agita nell'umano”. Attraverso la sua poesia, Dumitru Găleşanu è un Trialista nella griglia Popper- Lorenz, situandosi, ecco, nella miriadi dei nostri grandi pensatori. Se Nichita fu un diogenianp, plautiano e “mangiato dalle parole”, (Non parole, Undici elegie, Gergo etc.) la trilogia lui Dumitru Găleşanu risiede dal santuario - trasmodernista (!) piuttosto enteleheico- noicanico, un recinto del Sacro (v. Eliade- P. Culianu, n.n.), non della caduta, ma di Colui che scese nel profano: per rialzarlo! La regressione delle Emozioni nel Multiverso/ Emotion

into Multiverse, (2010) – il primo volume della trilogia poetica- filosofica, ci fa ricevere il dono del suo libro come se fosse veramente uno di Coelho, pero non apologetico, ma profondamente Romeno, post-Blagiano (!), attuale.

Il Poeta è Mago, Teosofo, Filosofo, Scienziato e Astrofisico. Certo che l'erudizione, suprasaturazione di conoscenza moderna, sono complementari ad una soteriologia che non rischia l'incolpata categoria scettica di una sociologia "della mistificazione". Se non avesse il dono, innato, al centro del sentimento, il Suo stato dell'essere, Dumitru Găleşanu non avrebbe sentito di noi, i suoi lettori, neanche nel "tempio del libro", neanche dalla "cattedra" dalla quale, – come un Orfeo che si alza dal Mito alla superficie del "labirinto indossato", cerca in fondo, di strappare Euridice dalle tenebri (di un eventuale) complicità con l'Ade... Ma forse la bestia che abita nell'uomo può essere addomesticata, tramite una nouva conoscenza, (intuizione-razione-mistica- trasmodernismo) – e può essere eludata tramite la Poesia (imitatio Dei) – *La condition humaine*, lo stigma di Montaigne? Cosa vuol dire "condizione tragica", se non i suoi contrari, per la sua rigenerazione, l'eterno ritorno? Forse saranno **"Le insegne della materia"** una critica della ragione impura? Nel terzo millenio, in un mondo che "risuona con l'anormalità" (Hugo Friedrich), e lo spettro della "trascendenza vuota", nelle rovine del cristianesimo – come dicevano i profesi interpreti del XX secolo, vedi Umberto Eco, Da Vinci, David Icke s.c.l.) – il poeta Galeşanu, non importa quanto usa i registri dell'astrazione e del sincretismo ampio, spettacolare, di una nuova rivelazione dall'irrazionale verso il razionale,

mi sembra sia il più definito e empatico e chiarvegghente, semiologo, scienziato assoluto nel suo assoluto modo di comprendere - brevità e pathos coparticipativ- affettivo, affilato e convincente, Cătălina Oana Curceanu, – dal Laboratori Nazionali di Frascati, Istituto Nazionale di Fisica Nucleare, Frascati, Roma, Italia... Dopo aver letto la sua trilogia e riletto il suo saggio, se non fossi stato anch'io un uomo che scrive (anche) poesia, – con forti risentiti conessioni sistemici all'arte di Dumitru Găleşanu, – sarei stato a mio posto nel Contemplare, ricevendo la sua poesia, difficilmente inquadrata in un attuale filone. In un periodo quando l'Antemateria viene cacciata nelle gigantesche istalazioni delle montagne svizzere..., i libri di Găleşanu possono essere trattate in modo collaterale (logosfere) – pulsatori nell'arte Noetica dell'emisfera dello Spirito “sceso per alzarsi”, enteleheic igitur?

Il mito che fa invertendo l'Eone, la dinamica non-egeliiana del mondo: come il Sé Universale? Riconoscere è un altro modo di rallegrarmi per capire l'esperienza eccezionale del poeta Dumitru Găleşanu; la sacralità come opportunità di ricupero dal profano, tramite l'accorciamento degli Stati – con le scientille di Giobbe, delle luci, la pronunziatione magica-divinatrice- a se stessa udibile e taumaturgica, eventualmente non avendo paura dell'abissale,... incredibile! – Qui, l'incubo di Emil Cioran, dopo Omar El Khayam, Albert Einstein e Mircea Eliade e Petru Culianu.

L'atto della scrittura diventa inevitabilmente uno automatico. Tra la veglia- ragione e il sogno diurno. Il terzo stato, del sogno del sonno, fa la dinamica che

Freud nominava “meccanica del sogno”. L’esperimento filosofico- poetico di Dumitru Găleşanu è in questo modo apparentemente pragmatico, suppongo che il set di ops offerto per la lettura e commenti, fa un profilo denso e paradossalmente trasparente, translucido!, di un autore cristallino, nel senso definito da Odysseas Elitis, un “cristallo che scorre”. Soltanto che questo scorrere è arsura: delle tappe, scrutando il Sé con ostinazione delle Insegne della Materia. “Sulle stringhe di luce”, egli commenta in modo diafano scientifico, rivelante e con la mira della comunicazione superiore, quello che si “vede” sotto lo scudo del Grande Anonimo di Blaga. L’erudizione è in armonia con il giocoso empirico, autosperimentalista, risultando una “costruzione” di tempio che si mostra serenamente, santuariamente, nel suo Visionarismo in un certo modo poliedrico. Le preziosità, in questo modo, sono riflessi dal Lógos, della pronunciazione Dominata sempre dalla empatia, de amor Dei.

*

Finalmente, il volume **Addendum... con versi come vasi comunicanti. Glissando. Pensieroso- che resiste.** Da Platone e Aristotele, passando per gli gnosticii- animisti, l’occultismo, le asserzioni poetiche, sillogistiche, ridefinendo, in fondo, il Cogito del Movimento che non ha come evitare il sentenzionismo dell’Uomo **Pensieroso, che resiste.** Pensieroso, che resiste. Il filosofo ludico- preludico Găleşanu, scrive in modo olistico: ogni poema interrotto soltanto dal titolo, prende in modo saggio- esplicito lo stesso tema; egli vede Idee, come memorabilmente scrive Ion Vinea (L’ora delle fontane). Come? Con l’occhio molteplici,

della parola, come scintilla di Giobbe. Materia è Mater (Yang)- e il principio ordinativo trascendente, dunque in disaccordo con lo scettico totale EM. Cioran, cito: “non importa quando io lotti in questo mondo (dimensioni dello psiche umano, n.n.!) e non importa quanto mi separi da lei, la distanza tra me e lei non fece altro che farmela ancora più accessibile” (Sulla cima della disperazione). Attraverso la serie apposta creata dal nostro poeta, permea e chiarisce in modo enunziativo oppure proprio assiomatico, conclusivo attraverso dal Secolo della conoscenza – come pure delle età già bruciate,- una quinta DIMENSIONE! Questo ideatico spettro conduce all’idea del ragvaiv, ai corpi (energetici) dell’astrale. Dopo le letture riprese, capiamo l’opzione della pronunziazione lirica, post mantra, post dada, (che atto di ribellione dell’Arte nelle catacombe dello zoon politikon), ancora di citare dai poemi, diventa una semplice retorica teoretizzante; i suoi libri sono testamentari, tute diventano cupole dalla retorica detta. Il principio dei *vasi comunicanti* è del testo – clessidrico, come ho già accenato. La grafica della forma in abbondanza... Le idee “visibili” si agitano in modo patetico, con brio da Sofianica, ma anche Einsteiniano, nella loro propensione di comunicare – l’eucaristia. Perciò il poema si scrive da SOLA, è meglio trasmettere tutto tramite l’atto della lettura in solitudine, e non recitato collettivamente, rischiando l’oralità, ma visto con “l’occhio del cuore” (Insegne della Materia). Le essenze- idee suggerisco le estrazioni del sé delle sostanze dalla natura: l’ambra, la cenere... Le decantazioni athanoriche. Però questo è un semplice metafora, no? Sollecitato ad esprimere la mia opinione, ecco, rischio io stesso a commettere il gesto prosaico della vanità della spiegazione di un Altro

Poeta- **uomo!** Borges scriveva che, in effetti tutti i poeti del mondo sono un'Unica Entità! Sarà questa ubiquità l'Intuizione che si agita, come Spirito, nella Specie? Intrappolato responsabile, come Cioran, nel paradosso del "senso oggettivo" del mondo, (dell'io) – igitur senza senso di una finalità trascendentale?! La poesia di Dumitru Găleşanu è a spirale come il più antico segno – grafema della nostra civiltà .. frattalica. Che tra il rationeme e orfeico hanno posto fisioni nucleari, è qualcos'altro: Qualcosa che preveda un'evoluzione verso l'oracolo riattivato, del nostro Essere probabilmente assurdamente "situato" in modo contemplativo tra "l'infinito grande" e "l'infinito piccolo"... La magia- forza energesica di una scrittura simile consiste proprio nell'effetto di commentare poetizzanzo, oppure, parafrasico. In questa risiede il potere della Meraviglia che anima il discorso di questo poeta. Aggiungerei che Găleşanu ha un modo di fare il "panorama" del tipo come dalla montagna, diversamente dalle "dogane del deserto", morganatiche. Perché lui descrive cosa vede proprio dal interno del fiume che è il suo testo!...

La poetica lui Dumitru Găleşanu interferisce con mondi paralleli / frammenti diversi che certe volte si sovrappongono – in senso metafisico,- oppure si sovrappongono con l'ignoranza della causalità. Le parole possono essere incatenate, esplosioni e implosioni di suoni e colori, la poesia non essendo però sufficiente a se stessa.

Lui torna verso l'interno con ogni "strangolamento" assottigliato dell'invocata clessidra. Ricuperi nelle fantasme ugualianti in modo effimero l'immagistica dell'esistenza. Equilibrandola. Il poeta essenzializza,

come può essere diversamente? Tutto è ciò che conta!
Si verifica uno svincolamento ciclico dei sensi che
hanno da fare con l'esperienza concreta – spirituale.

Eugen EVU

**Dumitru GĂLEȘANU's Poetic Art. The Poetry of
the Being like an Ego or the Mnemotechnics – a
Lyric Discourse in the Transmodernity**

The elegant collection of the first three bilingual volumes of poetry - a triad - („Tracus Arte” Printing House) of the poet of Vâlcea County was meant to challenge us to a critical interpretation in a semiotic key, in his very lyrical genre, „the initiating” utterance, the transmodern discourse (see Ion Popescu Brădiceni) being impregnated by statements, sentences, aphorisms, all set in pages like in a colloquial *ars poetica* seminar with a communicating aim in an experimentalist paradigm. Inspiration is the twin wing of the reason, the poet being connected to the great themes of the knowledge, not only the intuitive or the metaphorical one, but also the macro-cosmic, philosophical, cosmological, astrophysical one, the genius, the poetic Ego (*poieion*) being that of the transcendental Being (a diaphanous Lógos coming from *apeiron*?)... Mihai Eminescu was of the same opinion. On the verge of the 3rd Millennium AD the quality of a Luciferian genius conceptualized by the scholars of the knowledge of cognitive phenomena through *poiesis* (a virtual *imitatio Dei* creation) in the duality of the recessive structure of man-world (see M. Florian) this trilogy is worthy of being read, having thus the power of reiterating Lucian Blaga's „wonders” like a basic state of consciousness that We Are – I Am **the man (the divinatory species)**, *cogitans* but also a dreamer (the Binomial!). The divine differentiations... While writing, the pragmatism

Dumitru Găleşanu sets order in the burning stages, making the connection from **one culture to the other** in an ingenious way manifested through subtle paraphrasings to axioms that belong to our chthonic-cultural memory. „The scale” of Dumitru Găleşanu’s vision is that of a pyramid i.e. from up (the luminic spectrum, the drift to red, etc.) down to the inside (*Psyche*) „on the strings of light”, thus gaining the equilibrium through the self-discovery in the memory (Ancestral). The transfigurative labour is outstanding in the three „treaties about oneself” as the world in itself. Inevitably, the alchemist in everyone of us, the esoteric, the animist etc., - somewhat ritualistic and vitreous, ceremonial (!) come to the chemist of the present knowledge, the poetic gesture of this trilogy being in fact, a syncretic Reconquista. The colloquial effect (according to Constantin Noica the magic soliloquy of these poems is meant to trouble us in clarification), i.e. the recourse to the Signs of the Matter (Matrix) to understand ourselves in the process of formation, a high level of the decantation of the communication which can be recuperated through the iradiant poetic gift between *nous – rationem*: ***Running to the Red*** or the paraphrasic spectralism to „the vertical red” – according to Nichita Stănescu: Dumitru Găleşanu or the paradoxism of the contraries oppositorum - metaphysical-antimetaphysical. Speaking about the third bilingual Romanian-Italian volume of poetry written by Dumitru Găleşanu, *Fugă spre roșu/ Fuggire verso il rosso* (*Running to the Red*), „Tracus Arte” Printing House, Marco Lucchesi made a precise abstract about the former’s *ars poetica, modi res considerandi* „of the friendship between poetry and science”; I would go on adding the Pulsating Manner

„pioggia degli atomi lucreziani” his poetry like a retroverted mirror” (a kaleidoscope, a small telescope) similar to Coelho’s *The Magician*, a „magic-oracular” utterance in a transmodernist key. „Găleşanu is a cosmologist poet” noticed the Italian literary critic rightfully. Love (amour) is in the human the energy that we call Amour: „in reality it is the raw material (the Primacy) – out of which the Universe was created” (quotation from Paulo Coelho). This is the motto of Dumitru Găleşanu’s volume of poetry. The reading of this splendid treaty of recomposition convinces us, yet not in a restrictive way but in a vibrating-emphatic manner that the refined to the Diaphanous (*spleen*) of the subquantic energy, Apheyron, glittering like in Job’s parable the glitter from the divine Lógos (atorium) – brings the dynamics of the poet’s utterance to the continuous changing situation of Literature. In this volume, „the warrior of the light” will be connected and considered as a conqueror – through his pathos – his pure poetical verve. „On the strings of the light/ Sulle stringhe di luce” (idem „Tracus Arte” Printing House, 2011). A discourse of interconnection with the Self, recalibrated with the Self of the World, Dumitru Găleşanu is „oppressed by essences”, as I used to have a syntagma when I was in my 40’s (please forgive my self-quotation). However, bilingual Romanian-Italian volumes come on the Platonic constant, as well as those of the German romantics like Nietzsche or Søren Kierkegaard: i.e. to the work from philosophy. A particular lucidity which is quite unbearable for some of us makes the non-kafkian game, of „the metamorphosis” from the upstream of the irrational which comes up demonically to the conscious. One can quote in this key almost all poems in the second and

third volumes. *Something neutronically luminous, tachyonic, unquantifiable (!) shivers infraseismically in Dumitru Găleşanu's poetry.* (The Italian variants make you cry out: „Benetictus fructus tu, Jesus!” This is, actually speaking, the keyword of the whole trilogy or the *Codex Aurea* of the famous poet Dumitru Găleşanu. Dumitru Găleşanu is NOT a metaphysical, nor is he an anti-metaphysical as Nichita Stănescu used to say in his *Running to the Red* in the Spectrum of the Lógos: he does not subscribe himself to the literary or to the essential, or to Niels Bohr's law (the macro-cosmos equation inspired from the Old Testament).

Intuition, this is poet's systematic and psychoanalytical *modus*, yet not that of John the Theologian's or Marquis de Sade's origin, or that of „the saints of prisons”. The whole trilogy is a triadic, neo-dantesque, splendid optimistic Treaty, a reconstruction of „the General Government of Genesis”, see also <<About the Being>>, via Heidegger – of another great contemporary, Cristian George Brebenel. Speaking about Dumitru Găleşanu's cosmology, we shall talk later on in this context about Max Scheler – *The Human Place in the Cosmos*, or about C.G. Jung, *Man Image and God Image*, „Teora” Printing House, 1997.

The poetry of this trilogy is a neo-dantesque one also through the fact that it is regressively epic, Sumerian, divinatory, to the sense of the logic of the „spirit which gets troubled in the human”. According to his poetry, Dumitru Găleşanu is a trialist in the Popper – Lorenz framework, thus placing himself in the pleiad of our great thinkers. If Nichita Stănescu was more like Diogenes, Plautus and „eaten by words” (*The Non-*

Words, Eleven Elegies, Slang, etc.) Dumitru Găleşanu's trilogy reconstructed in a sanctuary-transmodernist manner rather entelechial or according to Constantin Noica, an enclosure of the Sacred (see Mircea Eliade, P. Culianu) not the one of the falling, but the one which descended in the profane: in order to rise it up. The regression to *Emoții în Multivers / Emotions into Multiverse*, (2010) – the basic volume of his poetic-philosophical triad will make us receive the gift of his book like the one which was given by Coelho, yet not as an apology of this one, but profoundly Romanian, post-Blagian, actual.

The poet is a Magician, Theosophist, Philosopher, Scholar and Astrophysician. Definitely erudition, the supersaturation of a modern knowledge are complementary to a soteriology which does not take the risk of the blamed skeptical categorizing of a sociology of „mystification”. Had he not have the inborn call to the foundation of the feeling of his existential mood, Dumitru Găleşanu would not have heard about us, his readers, either from „the temple of the book”, or from the „desk” from where – like an Orpheus raised from the Myth up to the surface of the „endured labyrinth”, tried hard, actually speaking, to pick Eurydice up from the darkness (of an eventual) complicity with Hades... But can the beast in the human being be tamed by such a new knowledge (intuition-mystic reason-transmodernism) – and can it be eluded through Poetry (*imitatio Dei*) – *La condition humaine*, Montaigne's stigma? What would „tragic condition” mean if not its contraries for the regeneration, or the eternal return? Could ***The Signs of the Matter*** be the criticism of an impure reason? In the 3rd millennium, in a world which

„goes hand in hand with abnormality” (Hugo Friedrich) and the spectrum of „the emptied transcendence”, in a real ruin of Christianity – as the 20th century exegetes used to predict (see Umberto Eco, Leonardo da Vinci, David Icke, and others) – and no matter how much he would wander through the registers of an abstraction and the ample and spectacular syncretism of a new revelation from irrational to rational, the poet Dumitru Găleşanu seems to me to be the most empathic and clairvoyant poet, described like this by Mrs. Cătălina Oana Curceanu a semiotician and a very special scholar from the Frascati National Laboratory, by the National Institute of Nuclear Power in Frascati, Rome, Italy. Had I not been myself a writer and a poet, with strongly felt systemic connections as far as Dumitru Găleşanu’s art is concerned and after reading his trilogy and essay, I would have drawn back in the simple rosary of the Contemplation of his poetry, a thing which is difficult to frame within a present filiation. During these years when Antimatter has been pursued in the gigantic mountain Swiss installations, Dumitru Găleşanu’s books can be collateral treaties, (logospheres) – pulsating in the Noetic art of the Mind’s emisphere „descending through elevation” entelechy igitur?

The Myth which makes the Aeon, turning it upside down, the non-hegelian dynamics of the world: as a Universal Self? To admit it is a sort of being happy that I understand Dumitru Găleşanu’s high poetical experience; sacrality, as a chance of recuperation from the prophane, through the shortening of Essences – with Job’s sparks, of light, the magic-divinatory utterance audible and thaumaturgic to the self, eventually not fearing the abysmal, this is all incredible! Here in Emil

Cioran's nightmare, according to Omar El Khayam, Albert Einstein and Mircea Eliade and Petru Culianu, the act of writing becomes inevitably an automatic one.

Between the wakeful-reason state and the dreamy diurnal one, the third state, the one of the dream during the sleep, makes the dynamics which Freud used to call „the mechanics of the dream”. Dumitru Găleşanu's philosophical-poetical experiment is apparently a pragmatic one, I am of the opinion that these poems offered for reading and comments make a dense and paradoxically transparent, translucid profile of a crystal-like author, according to Odysseas Elitis, like „a crystal which is flowing”. Only that this flow is the burning of stages, of obstinate Self analyses of the Signs of Matter. „On the strings of light” he comments in a diaphanous scientific revealing manner and with the aim of an elevated communication whatever „he sees” under Lucian Blaga's Great Anonymous shield. Erudition is in a harmony with the empirical, auto-experimentist ludic, having as a result „the construction” of a temple which shows itself clearly according to its somewhat polyhedric Visionarism. So, dear things are reflexes from Lógos of an utterance always dominated by empathy, by *amor Dei*.

*

At long last, **Addendum... with its lines like communication vessels. Glissando. Absorption in Thoughts.**

From Plato and Aristotle via the animist gnostics, occultism, poetic syllogistic assertions that, actually speaking, define once again the Cogito in Motion, there

is no way to avoid the absorbed in thoughts or endured Man's sentence. The ludic, preludic Dumitru Găleşanu philosopher writes in a holistic manner. Every poem split into two parts only by its title, takes over the same Theme in an essayist and explicit way. He sees Ideas as Ion Vinea wrote memorably (*The Hour of Wells*). How is that possible? With the multiple eye of the Word, as a spark of Job. Matter is Mater (Yang)- as well as the transcendent ordinating principle, consequently in a complete disagreement with the skeptical Emil Cioran, I quote: „no matter how much I struggled in this world (against the dimension of the human psychic) and no matter how much I separated myself from it, the distance between me and it, did nothing else but make it even more accessible for me” (*On The Peaks of Despair*). From our poet's writing there springs out and clarifies itself in a declarative and even axiomatic way, conclusively from the Century of knowledge – but also from that of the already burnt ages – a DIMENSION, the fifth one. This ideatic spectralism leads to the rainbow idea, to (the energetic) bodies of the astral. According to several readings, we come to understand the option of a lyric, post-mantramic, post-dadaist utterance (as an act of rebellion of the Art in zoon politikon's catacombs) and to quote from the poems everything turns to be a mere theoretical rhetoric; from this point of view Dumitru Găleşanu's books have all a testamentary character, they all build their entire sphere from this aspect. As I have stated before the *principle of the communication vessels* belongs to the clepsydra-shaped text. The Graphicism of the shape flows as a background... The „visible” ideas stir themselves up in a pathetic way, with Sofia and Einstein's characteristic verve, according to their propension of getting

communicated or receiving the eucharist. Since the poem is written BY ITSELF, the best is to convey it through the act of its reading in loneliness, and not recite it collectively, thus risking orality; it ought to be considered with „the eye of the heart” (*The Signs of the Matter*). The essential in the ideas suggest the self extractions of the substances in the nature: amber, ash. Athanaric decantations. However, this is a simple metaphor, isn't it. Requested to express my own opinion, here I am taking the risk of making the prosaic gesture of a vanity in order to explain Another Poet-Man. Borges was writing that, actually speaking, all poets in this world are a Unique Entity. Could this be the ubiquity of the Intuition which stirs itself up as the Mind of the Species subject to captivity as Emil Cioran used to say in the paradox of „the objective sense” of the world (and of the ego), therefore without the meaning of a transcendental fatality? Dumitru Găleşanu's poetry is a spiralic one, just like the most antique graphem of our fractalic civilization. Yet, it is something to notice that between *rationem* and Orphic there are nuclear fissions: something which can notice an evolution towards the reactivated oracular of our Being, probably „situated” in an absurd contemplative way between „the great infinite” and „the small infinite”. The magic, the energetic power of such a writing resides precisely in the effect of commenting it in a poetic manner, i.e. paraphrasing it. This is the power of the Wonder which animates this poet's discourse. I would like to add further that Dumitru Găleşanu has the perspective of „the bird's eye view” and not the one of the morganatic „tolls of wildness” because he describes what he sees from the very stream which, actually speaking, is his text.

Dumitru Găleşanu's poetics interferes parallel worlds / different fragments that sometimes overlap – metaphysically speaking – or cross with one another through the ignorance of causality. Words can be chain reactions, explosions and implosions of sounds and colours, poetry not being, however, sufficient for itself. He comes back to the inside with each and every thinned „strangling” of this invoked clepsydra. Rediscoveries in phantasmata equalling in an ephemeral way the image of existence. Weighing it. The poet essentializes, it is a matter of course. Everything is what it means! There takes place a cyclic release of the norms that have to do with real-spiritual experience.

Eugen EVU

終わり

CUPRINS

Prefață	I
Titu POPESCU =	
Când imaginea poetică se descătușează... ..	I
Angelo MANITTA = Introducere la <i>Addendum</i> –	
Gândul filosofic în cosmogonia sufletului,	
de Dumitru Găleşanu	X
Addendum.....	1
Adeverindu-se Sieși	10
Bunul simț-al măsurii	16
Cândva... tu și eu	22
Continuum estetic	28
Dizolvând ne-Ființa	34
Dumnezeul golurilor	40
Epheméros	46
Ființiale	52
Filosof al naturii	64
Geneză	73
Hyperboreea	82
Imagine	88
Întoarcere în-Necunoscut	94
Joc optic	103
Kathársis	112
Limerick	121
Meditând – în jurul unei idei	124
Muzică pură	133
Nu sunt utopic și nici modernist	139
Ochilor ei	151
Plouă cu vid	157
Poezia lui Nichita Stănescu - <i>in rem</i>	163
Purificat în-Cuvânt	175

Remanență	181
Simțeam nevoia să-ți spun	190
Sinele meu	199
Și totuși(...) actul meu liric de pietate	205
Totul începând altceva	214
Țărnul vast-al gândirii	223
Univers închis	232
Urzind înalturi măiestre de gând	238
Vacuumul (s)ensului	244
Viața poetului - la hotarul dintre poezie și știință	253
Visând la nemurire	262
X la puterea ființei	271
Ylem	282
Zbor în decor-al Ideii-înseși-de-zbor	291
Postfață	303
Mihaela MALEA STROE = Visul prins pe retină...	303
Eugen EVU = Poetica lui Dumitru Găleşanu.	
Poezia Ființei ca Ego sau mnemotehnica – un discurs liric în transmodernitate	315
CUPRINS	345

SOMMARIO

Prefazione	IV
Titu POPESCU =	
Quando l'immagine poetica si scatena... ..	IV
Angelo MANITTA = Introduzione a " <i>Addendum</i> " –	
Il pensiero filosofico nella cosmogonia dell'anima, di Dumitru Găleşanu	XVII
Addendum	4
Avverandosi a Se stesso	12
Il buon senso della misura	18
Una volta... tu ed io	24
Continuum estetico.....	30
Sciogliendo il non-Essere	36
Il Dio dei vuoti	42
Epheméros	48
Esistenziali	56
Filosofo della natura	67
Genesi	76
Iperborea	84
Immagine	90
Ritorno nell'Ignoto	97
Gioco ottico	106
Kathársis	115
Limerick	122
Meditando – su un'idea	127
Musica pura	135
Non sono né utopico né modernista	143
Ai suoi occhi	153
Piove con il vuoto	159
Poesia di Nichita Stănescu – <i>diritto reale</i>	167
Purificato nella-Parola	177

Rimanenza	184
Sentivo il bisogno di dirti	193
Il mio sé	201
Eppure(...) il mio atto lirico di pietà	208
Tutto cominciando diversamente	217
Il lido vasto del pensiero	226
Universo chiuso	234
Escogitando pensieri elevati	240
Il Vuoto del (s)enso	247
La vita del poeta - al confine tra poesia e scienza	256
Sognando l'immortalità	265
X al potere dell'essere	274
Ylem	285
Volo nella scena dell'Idea stessa di volo	295
Postfazione	307
Mihaela MALEA STROE =	
Il sogno attaccato alla retina... ..	307
Eugen EVU = Poetica di Dumitru Găleşanu.	
La poesia dell'Essere come Ego oppure mnemotecnica – un discorso lirico in trasmodernismo	324
SOMMARIO	347

CONTENTS

Foreword	VII
Titu POPESCU =	
When the Poetic Image Breaks Free... ..	VII
Angelo MANITTA =	
An Introduction to <i>Addendum</i> –	
The Philosophic Thought in the Cosmogony of the Soul, by Dumitru Găleşanu	XXV
Addendum	7
Convincing Oneself to Be True	14
The Common Sense of Measure	20
Once... You and Me	26
An Aesthetic Continuum	32
Dissolving The Non-Being	38
God of Empty Spaces	44
Epheméros	50
Contemplations of Being	60
Nature's Philosopher	70
Genesis	79
Hyperborea	86
Image	92
Return to the Unknown	100
Optical Game	109
Kathársis	118
Limerick	123
Meditating – about an Idea	130
A Pure Music	137
I Am Not an Utopic and Nor Am I a Modernist	147
To Her Eyes	155
It Rains with Emptiness	161
Nichita Stănescu's Poetry – <i>in rem</i>	171
Purified in-The Word	179

Remanence	187
I Felt The Need of Telling You	196
My Self	203
And Yet(...) My Lyric Act of Piety	211
Everything Starting with Something Else	220
The Vast Shore of The Thinking	229
A Closed Universe	236
Weaving Wonderful Heights of Thoughts	242
The Vacuum of The Meaning	250
The Poet's Life –	
at The Border between Poetry and Science	259
Dreaming of Immortality	268
X to The Power of Being	278
Ylem	288
A Fly in The Sky of The very Idea of a Flight	299
Postface	311
Mihaela MALEA STROE =	
The Dream Caught on The Retina... ..	311
Eugen EVU =	
Dumitru GĂLEŞANU's Poetic Art. The Poetry	
of the Being like an Ego or the Mnemotechnics –	
a Lyric Discourse in the Transmodernity	334
CONTENTS	349

CUPRINS CD

POEME

ADDÉNDUM

Readers:

Carmen MOVILEANU & Mircea NEACȘA

CD1 (1. ÷ 19.) = CD2 (20. ÷ 38.)

=====

Motto

[Martin Heidegger]

1. Addendum pag.1
2. Adeverindu-se Sieși 10
3. Bunul simț-al măsurii 16
4. Cândva... tu și eu 22
5. Continuum estetic 28
6. Dizolvând ne-Ființa 34
7. Dumnezeuul golurilor 40
8. Epheméros 46
9. Ființiale 52
10. Filosof al naturii ... 64
11. Geneză ... 73
12. Hyperboreea 82
13. Imagine 88
14. Întoarcere în-Necunoscut ... 94
15. Joc optic 103
16. Kathársis 112
17. Limerick 121
18. Meditând – în jurul unei idei 124
19. Muzică pură 133

20. Nu sunt utopic și nici modernist ...	139
21. Ochilor ei	151
22. Plouă cu vid	157
23. Poezia lui Nichita Stănescu - <i>in rem</i>	163
24. Purificat în-Cuvânt	175
25. Remanență	181
26. Simțeam nevoia să-ți spun	190
27. Sinele meu	199
28. Și totuși(...) actul meu liric de pietate .	205
29. Totul începând altceva	214
30. Țărnuț vast-al gândirii	223
31. Univers închis	232
32. Urzind înalturi măiestre de gând	238
33. Vacuumul (s)ensului	244
34. Viața poetului-la hotarul dintre poezie și știință .	253
35. Visând la nemurire	262
36. X la puterea ființei	271
37. Ylem	282
38. Zbor în decor-al Ideii-înseși-de-zbor	291

Înregistrare realizată în Studiourile
Radio România Cultural – 2014

Colofon

Acest volum s-a tipărit într-un tiraj de
500 exemplare
pe hârtie offset 80 gr.-mp
și conține 401 pagini + 13 pagini ilustrații color
Coli de tipar 16
Bun de tipar: aprilie 2014
Tiparul executat sub comanda nr.64/12.04/2014
la Tipografia SEMNE '94
str. Barbu Delavrancea, nr.24,
București, Sector 1 – România

ERATĂ:

Corecții text și denumirea + sursa ilustrațiilor grafice din volumele de versuri, publicate la Ed. „Tracus Arte” – București:

Emoții în Multivers, Pe corzile luminii și Fugă spre roșu

I.-, **„Emoții în Multivers/ Emotions into Multiverse”** – anul 2010
(grafician: Petti VELICI)

- între pag.238-239: „Pasărea albastră” / „Blue bird”
- între pp.322-323: „Săgeată peste timp” / „Arrow over time”
- între pp.406-407: „Primăvara iernii” / „The winter's spring”
- între e pp.420-421: „Portretul floral” / „The floral portrait”
- pag.501: „Cartea și timpul” / „The book and the time”
- pag.355: în poemul „Peste gând”, lb. rom., strofa a II-a, versul 9, corect: „de **dorinți**”
- pag.494: în „Cuprins”, lb. rom., titlul poemului, corect: „**Stanță**”

II.-, **„Pe corzile luminii/ Sulle stringhe di luce”** – anul 2011
(grafician: Celesta POPA)

- între pag.26-27: „Castel între nori” / „Castello tra le nuvole”
- între pp.56-57: „Cireș japonez nocturn” / „Ciliegio giapponese in fiore”
- între pp.140-141: „Peisaj cu fluturi” / „Paesaggio con farfalle”
- între pp.194-195: „Supernova Remnant LMC N 63A Menagerie”, -
Source: <http://hubblesite.org/gallery/album/entire/pr2005015a/>
- între pp.214-215: „Pasărea cerului” / „Uccello del cielo”
- între pp.270-271: „Artist's visualization of rippling membranes”,
-Source: Read It Loud Blog:
<http://readitloud.wordpress.com/2008/07/31/parallel-universe/> ;
www.physicsoftheuniverse.com/topics_bigbang_superstrings.html
- între pp. 290-291: „Fata din gând” / „Fanciulla del pensiero”
- Il Motto del libro, Niels Bohr, l'ital., la parte finale, correttamente:
... è un'altra verità **profonda.**”

III.-„Fugă spre roșu/ Fuggire verso il rosso” – anul 2012
(grafician: Celesta POPA)

- între pag.10-11: „Trandafirul roșu” / „La rosa rossa”
- între pp.40-41: „Flamingi” / „Fenicotteri”
- între pp.44-45: „Roșu vertical” / „Rosso verticale”
- între pp.116-117: „Eagle Nebula (M16) Pillar Detail: Portion of Base”; Source: <http://hubblesite.org/newscenter/archive/releases/2005/12/image/g/>
- între pp.202-203: „Pomul vieții” / „L'albero della vita”
- între pp.254-255: „The Rosette Nebula in Hydrogen, Oxygen, and Sulfur”, -Source: <http://apod.nasa.gov/apod/ap000111.html>
- între pp.280-281: „În asfințit” / „Al tramonto”
- pag.I: -prefață M.N. Rusu, lb. rom., alineatul (1), rândul 2, corect: „...**sinesteze**”; la alineatul (2), rândul 6, corect: „...muzical,”
- pag.II: -alin. (1), rândul 2, corect „...**sinestetici**”; alin. (2), rândul 7, corect: „...musicale,”
- pag. 170: în poemul „Memoria clipelor”, lb. rom., ultima strofă, versul I, corect: „...se mișcase...”

Dumitru Găleşanu
explorează
lumea nouă
aflată la frontierele științei,
filosofiei, muzicii și picturii.
Poemele sale
inaugurează
un
nou
gen literar
în contextul românesc,
pe care îl putem numi
„p o e z i a cosmologică”.

Dincolo de serbede căutări moderniste,
Dumitru Găleşanu se ancorează în cosmodernitate,
ghidat de ochii iubitei care luminează universurile
prezente și cele care vor veni.

Basarab NICOLESCU